

NUEVO Ιούνιος 2007 ΤΕΥΧΟΣ 2 FREE PRESS

NUEVO

Σημαίνει **ΝΕΟΣ** και είναι το μεγαλύτερο **νεανικό** πολιτικό περιοδικό στην Ελλάδα

ΤΕΥΧΟΣ ΕΦΕΛΘΝΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΤΟΥ
NUEVO ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΑΠΟ ΝΕΟΥΣ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΟΥΝΕΣΚΟ
ΝΕΚΑΝΟΠΕΔΙΟΥ

NUEVO NUEVO NUEVO NUEVO NUEVO NUEVO NUEVO NUEVO NUEVO

Όσο εσύ έβλεπες τηλεόραση

«Φύτα, κάμερα, πάμε!» Να φύγουμε από

το πανεπιστήμιο, βασικά. Και γρήγορα. Τώρα που δεν πέφτει πια ξύλο, που δεν έχουμε ένταση στις γενικές συνελεύσεις ή βίαια επεισόδια στις πορείες, ποίος ο λόγος πλέον να ασχολούμαστε με τη μεταρρύθμιση στην πανεπιστημιακή εκπαίδευση της χώρας μας;

Με αυτό το περιεχόμενο ξεκίνησε και ολοκληρώθηκε η μιντιακή κάλυψη των γεγονότων που έφεραν τα πάνω κάτω στην ελληνική τριτοβάθμια εκπαίδευση το χειμώνα και την άνοιξη που μας πέρασε. Τι ακολούθησε; Ένα εαρινό εξάμνηνο-σάντουιτς, μια θερινή εξεταστική-εξηρές και μια χαμένη εξεταστική που ακόμα ψάχνει το δρόμο της. Τι προηγήθηκε, όμως, (και δεν καταγράφηκε από τα ΜΜΕ) έχει ίσως μεγαλύτερη αξία να εξετάσουμε λίγο πιο προσεκτικά.

Κατ' αρχάς ένας **ιδεολογικός πόλεμος**. Αυτό που λίγοι κατάλαβαν ήταν ότι η «μάχη» μεταξύ των υπέρμαχων και των πολέμιων της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης δεν έγινε ποτέ. Γιατί πολύ απλά από τη μία πλευρά στέκονταν εκείνοι που δεν ήθελαν να αλλάξει ο νόμος, απλά το πολίτευμα. «Η συμφωνία της Βάρκιζας ανατράπηκε», έγραψαν με σπρέι έξω από την αίθουσα των γενικών συνελεύσεων της Νομικής Αθηνών, ενώ τα ψηφίσματα που διένειμαν σε άλλες σχολές είχαν αιτήματα όπως «έξω από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ» και άλλα παρεμφερή. Αυτό που έχουν αποδείξει διαχρονικά οι κατ' εξακολούθηση «εξεγερθέντες» φοιτητές (γιατί scripta, απλά και verba πολλές φορές, manent) είναι ότι θα ικανοποιηθούν μόνο όταν η Ελλάδα περάσει σε σοσιαλιστικό καθεστώς – και αυτό μόνο ως μεταβατικό στάδιο για τον κομμουνισμό.

Κατά δεύτερον, προηγήθηκε η **εξέγερση του Πολυτεχνείου και της Νομικής** το 1973. Φάροι για τη δημοκρατία και υποδείγματα αγωνιστικών φρονημάτων και υψηλών αξιών. Εκείνοι που συμμετείχαν ή έζησαν αυτά τα γεγονότα είναι οι γονείς των σημερινών 20άρηδων που «εξεγέρθηκαν» ενάντια στο νέο νόμο-πλάνο. Και τους εμφύσησαν είτε άμεσα είτε έμμεσα, είτε απλά άθελά τους, την ανάγκη να κρατήσουν ζωντανό το φοιτητικό κίνημα. Με αγώνες, με κινητοποιήσεις, με κάθε μέσο. Κάτι σαν ιερή υποχρέωση κάθε γενιάς φοιτητών, που πρέπει να έχει καταγράψει καταλήψεις και πορείες στο ενεργητικό της για να θεωρείται αγωνιστική. Με τους όρους, δηλαδή του 1973 – μιας άλλης εποχής και ενός άλλου πολιτικού καθεστώτος.

Προηγήθηκε, συνεχίστηκε και χωρίς καμία αμφιβολία έπεται και η **ατιμωρησία**. Φαινόμενο διαχρονικό, που τέμνει κάθετα και οριζόντια την ελληνική κοινωνία. Ο 20άρης που έβαζε λουκέτο στο πανεπιστήμιο, πραγματοποιούσε γενικές συνελεύσεις με τους δικούς του όρους και προηπλάκιζε όποιον δεν συμφωνούσε μαζί του, μπορεί να μην ήξερε αν θα πετύχει τελικά να «ανατρέψει» το νόμο, γνώριζε όμως καλά ένα πράγμα: Ότι κανείς δεν θα του ζητούσε το λόγο και ουδείς τελικά δεν επρόκειτο να του επιβάλει την παραμικρή ποινή.

Τα **ΜΜΕ** ήρθαν απλά σαν το «κερασάκι στην τούρτα». **Αποδεικνύοντας στους «εξεγερθέντες» φοιτητές (και μη) αυτό που ήδη είχαν καταλάβει: Ότι χωρίς ένταση, ξύλο, «λουκέτα» και διαπηκτισμούς κανείς (στον κόσμο των μίντια) δεν πρόκειται να ασχοληθεί ποτέ μαζί τους.**

Αδιέξοδο; Δεν νομίζω. Αρκεί η πολιτική εξουσία να ξεκινήσει και να ολοκληρώσει την επανάσταση της κοινής λογικής. Αν το κάνει, το πολιτικό κόστος μπορεί να είναι οδυνηρό. Αλλά θα έχει προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες στον τόπο.

του Κώστα Παπαχλημίντζου

Είσαι νέος/α 16-32 ετών; **Θες να καταγράψεις τη δική σου εμπειρία ή την προσωπική σου άποψη πάνω σε οποιοδήποτε από τα θέματα που πραγματεύεται το «NUEVO»;** Στείλε απλά ένα email στο nuevo@onned.gr και η θέση σου θα δημοσιοποιηθεί.

Οι απόψεις που κατατίθενται στο παρόν έντυπο είναι καθαρά προσωπικές και δεν εκφράζουν την οργάνωση της ΟΝΝΕΔ συλλογικά.

Η Πνευματική Ιδιοκτησία αποκτήσεται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Επισημαίνεται πάντως ότι κατά το Ν.2121/1993 (όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν.100/1975) απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, η αποθήκευσή του σε βάση δεδομένων, η αναμετάδοση του σε ηλεκτρονική ή μηχανική ή οποιαδήποτε άλλη μορφή, η φωτόαντιγραφή του και η ηχογράφηση του με οποιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

 Ιδιοκτησία-Έκδοση: Ο.Ν.ΝΕ.Δ. **Διευθυντής:** Κώστας Παπαχλημίντζος **Ομάδα σύνταξης:** Χρήστος Δήμος, Δημήτρης Κουνιάς, Νίκος Σωτηρόπουλος

 Εκτύπωση: Πάλλης ΑΒΕΕ, Λ. Ηλίουπόλεως 4, Υμηττός, 112 37, Τηλ.: 210 9730340, Fax: 210 9756542, ΥΠ. ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΥ, Ευάγγελος Στεργίου

 Creative Art Director: Σοφία Στεργίου **Διαχωρισμοί:** Ηλ. Σελευδοποίηση: BREAK IN Α.Ε.Ε.Β.Ε. **Τιράζ:** 30.000 τεύχη. **Διανέμεται δωρεάν**

...λεπτομέρειες

Κύριο άρθρο

συνέχεια...

Ανέπτυξα στο προηγούμενο -πρώτο- τεύχος τη «θεωρία» μου για τις λεπτομέρειες. Εξακολουθώ να συζητώ μέχρι και σήμερα με τον φίλο μου γεροντάκο που βρίσκεται κά-
θε πρωί ακριβώς στο ίδιο σημείο. Συνεχίζουμε να συζητάμε για τις λεπτομέρειες εκείνες που χρωματίζουν, κάνουν μοναδική τη ζωή μας.

Διευκρινίζω ότι η παρούσα γραφή συντάσσεται Παρασκευή πρωί -φαίνεται ότι τις πρωινές ώρες με πιάνουν τα υπαρξιακά μου- ακριβώς μία εβδομάδα πριν από το 7ο Τακτικό Συνέδριο της ΟΝΝΕΔ.

Πέρασαν -τόσο γρήγορα- τρία ολόκληρα χρόνια από το προηγούμενο Συνέδριο, τρία χρόνια θητείας μου ως επικεφαλής της Οργάνωσης Νέων της Νέας Δημοκρατίας.

Δεν είμαι ο ίδιος αρμόδιος να κρίνω κατά πόσο η θητεία αυτή υπήρξε επιτυχής ή όχι, καθώς σε κάθε περίπτωση θα μπορούσα να κατηγορηθώ για μεροληψία και υποκειμενική χροιά στην προσέγγιση των πραγμάτων.

Υποθέτω όμως, και μόνο από το γεγονός, ότι αυτά τα τρία χρόνια ήδη είναι αρκετοί εκείνοι που τα νοσταλγούν ή εξ αντιδιαστολής δεν νιώθουμε -εμείς, οι «της διοίκησης»- την πίεση να ξεκουμπιστούμε από την οργάνωση προκειμένου να αναλάβουν οι επόμενοι, ότι μάλλον δεν τα «κάναμε και θάλασσα».

Δεν υπάρχει στην παρούσα περιθώριο χώρου για απολογισμό, δεσμευόμαστε ήδη όλοι όμως, όσοι παλέψαμε σ' αυτή τη θητεία, να παρουσιάσουμε αναλυτικά τα πεπραγμένα μας στο βήμα του 7ου Τακτικού Συνεδρίου μας, του κορυφαίου συλλογικού οργάνου της ΟΝΝΕΔ.

Διαπιστώνω αυτές τις ώρες, και γι' αυτό γράφω σήμερα, ότι η λεπτομέρεια ΟΝΝΕΔ στιγμάτισε με τρόπο μοναδικό τη ζωή μου.

Είναι εκείνη που τροφοδοτώντας με με τα βιώματα και τις εμπειρίες, βοήθησε με τρόπο ανεπανάληπτο -ως άλλο ναπειστήμιο- για να σταθώ στα πρώτα και καθοριστικά επαγγελματικά μου βήματα. Χάρη στην ψυχολογία που αυτή με δίδαξε και τις δυσκολίες που πέρασα για χάρη της, κατόρθωσα -πιστεύω- να σταθώ με αξιοπρέπεια και παρρησία απέναντι σε παλαιότερους και σπουδαίους συναδέλφους (να είστε βέβαιοι ότι ειδικά στη δικηγορία δεν αρκεί μόνο το διάβασμα).

Ήταν εκείνη, που στη δυσκολότερη στιγμή της ζωής μου -την αντιμετώπιση στα μισά αυτής της τριετίας-, στάθηκε δίπλα μου και με κράτησε ωςάν δεύτερη οικογένεια.

Είναι αυτή που με δίδαξε ότι υπάρχουν και εκείνοι που λειτουργούν με γνώμονα τη «σημαία».

Απέναντι στα διάφορα «φαντάσματα», (φάντασμα στην Οννεδίτικη αργκό σημαίνει εκείνον που ισχυρίζεται ότι έχει ιστορία και σπουδαία πορεία στην οργάνωση ή σε οποιονδήποτε άλλο χώρο, ενώ στην πραγματικότητα ψεύδεται -για να μην πω τίποτα χειρότερο- προκειμένου να κεφαλαιοποιήσει καθ' οιονδήποτε τρόπο -πολιτικό ή άλλο- αυτή την ψευδεπίγραφη πορεία του....) που εμφανίζονται ξαφνικά και μας περιτριγυρίζουν,

γνήσιοι ΟΝΝΕΔΙΤΕΣ, παλαιοί και νέοι, παλεύουν για την αξιοκρατία, την ισονομία, τη βελτίωση των καθημερινών όρων ζωής των συμπολιτών μας. Με αυτοθυσία και αυταπάρνηση. Για το μέλλον της πατρίδας μας.

Για το λόγο αυτό, ακόμη και αν τσακωθούμε «ενδοοικογενειακά», παραμένουμε όλοι εμείς, οι ΟΝΝΕΔΙΤΕΣ, απαρέγκλιτα πιστοί, σε αυτή την αρχή: στη σημαία. Γι' αυτό μετά καταφέρνουμε και τα ξαναβρίσκουμε εδραζόμενοι πάντοτε στην ίδια αρχή.

Έζησα την τελευταία περίοδο ένα μεγάλο δίλημμα, υπαρξιακό για εμένα. Κατά πόσο ήρθε η ώρα να αποχωριστώ την λεπτομέρεια ΟΝΝΕΔ.

Πλέον η επαγγελματική μου πίεση έχει διογκωθεί, ενώ παράλληλα νιώθω την ανάγκη να αφιερώσω περισσότερο χρόνο στην προσωπική μου ζωή, στα αγαπημένα μου πρόσωπα. Φεύγω ήταν η πρώτη μου σκέψη. Και μάλιστα με το κεφάλι ψηλά. Όπως πιστεύω ότι επιθυμεί ο κάθε Οννεδίτης.

«Μείνε, να το ζήσουμε λίγο ακόμα» ο αντίλογος, που ευτυχώς για εμένα δεν τον σκέφτηκα μόνος μου. «Έχουμε πολλά ακόμα να κάνουμε».

Νιώθω ήρεμος, νηφάλιος για τις επιλογές μου μέχρι σήμερα. Θεωρώ ότι επέλεξα να εξασκήσω το σωστό για εμένα επάγγελμα - λειτούργημα. Παράλληλα είχα την τύχη να συναντήσω ανθρώπους, συνοδοιπόρους στη ζωή, που τους ανήκει μέρος του χρόνου μου, της ζωής μου της ίδιας.

Αγαπώ όμως και μία λεπτομέρεια που με σημάδεψε, με έπλασε σαν δεύτερη οικογένεια, με έκανε - το πιστεύω βαθιά- καλύτερο άνθρωπο. Και η οποία όμως έχει συγκεκριμένη, οριστική και αμετάκλητη διάρκεια. Πρόκειται για την λεπτομέρεια ΟΝΝΕΔ.

Πάντοτε βέβαια -όσον αφορά την επαφή μας με την οργάνωση- η σχέση πρέπει να είναι αμφίδρομη. Αγαπάς, αλλά πρέπει να λαμβάνεις και αγάπη. Διαφορετική σχέση δεν υφίσταται. Όταν αγαπάς ξέρεις να απαλλοδώσεις τον άλλον από την παρουσία σου, αν κρίνεις ότι είναι για το καλό του.

Το ίδιο ισχύει και για την προσφορά. Προσφέρεις και η προσφορά σου πρέπει να γίνεται αποδεκτή. Δεν επιβάλλεις με το «έτσι θέλω» την παρουσία σου, ενδεχομένως επειδή έχεις το σαρακι, το «ψώνιο» μέσα σου. Σε αυτή την περίπτωση κατατάσσεται γραφικός, αξιοπληκτος.

Νιώθω ότι ακόμη δεν ενοχλώ με την παρουσία μου. Έχω δε αποθέματα προσφοράς ακόμη μέσα μου. Γι' αυτό αποφασίζω αυθόρμητα, με την καρδιά μου, όπως επιτάσσουν και ιεραρχούνται οι λεπτομέρειες της ζωής μου:

Χαμογελώντας στο αύριο (αυτό είναι το κεντρικό σύνθημα του 7ου Τακτικού Συνεδρίου μας) και ...

Με την απaráβατη προϋπόθεση ότι η απόφασή μου αυτή θα τύχει στο Συνέδριό μας και της δέουσας αποδοχής,

Συνεχίζουμε....

του Γιώργου Παπανικολάου

NUEVO

ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ & ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2007

Τα αποτελέσματα των Φοιτητικών Εκλογών της 9ης Μαΐου, σφραγίζουν με τον πιο καταλυτικό τρόπο μία ιδιαίτερα έντονη χρονιά για τα ελληνικά πανεπιστήμια.

Μία χρονιά που χαρακτηρίστηκε από συγκρούσεις, οξύνσεις και καταλήψεις. Ανέναντι σε αυτές τις συνθήκες προτάξαμε τη συνέπεια, την υπευθυνότητα και τις ξεκάθαρες προτάσεις μας. Προτάσεις που απεγκλωβίζουν το ελληνικό πανεπιστήμιο από τη στασιμότητα και το οδηγούν σε ένα πιο σύγχρονο ευρωπαϊκό περιβάλλον.

Κάτω από αντίξοες συνθήκες, καθ' όλη τη διάρκεια του ακαδημαϊκού έτους, ορθώσαμε το ανάστημά μας και εκφράσαμε ένα σύγχρονο, νεανικό λόγο, μακριά από αγκυλώσεις και μικροπολιτικές σκοπιμότητες.

Αντισταθήκαμε σε αυτούς που ήθελαν να θυσιάσουν τις σπουδές μας στο βωμό των εντυπώσεων. Αντισταθήκαμε στη λογική του λουκέτου και σε αυτούς που ήθελαν να μας φιμώσουν με κάθε μέσο. Τελικά τα καταφέραμε. Απευθυνθήκαμε στην κοινή λογική των φοιτητών και αυτοί μας επιβράβευσαν, με την 20ή συνεχόμενη πρωτιά στα ελληνικά πανεπιστήμια.

Ευχαριστούμε τη συντριπτική πλειοψηφία των φοιτητών που μας τίμησαν με την εμπιστοσύνη τους και δεσμευόμαστε να συνεχίσουμε τον αγώνα μας για ένα σύγχρονο ανταγωνιστικό δημόσιο πανεπιστήμιο που θα πρωταγωνιστεί.

Αποτελέσματα φοιτητικών εκλογών 2007-ΑΕΙ		2007	2006
ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ	Ψήφισαν	101252	100457
Σε 200 από 206 συλλόγους	Έγκυρα	98289	97654
	Λευκά	1272	1036

	2007		2006		Διαφορά	
Παράταξη	Ψήφοι	Ποσοστό(%)	Ψήφοι	Ποσοστό(%)	Ψήφοι	Ποσοστό(%)
ΔΑΠ-ΝΔΦΚ	39510	40.2	39171	40.11	339	0.09
ΠΑΣΠ	25538	25.98	25903	26.53	-365	-0.54
ΕΑΑΚ	7818	7.95	6826	6.99	992	0.96
ΠΚΣ	14568	14.82	15123	15.49	-555	-0.66
ΑΓ.ΚΙΝ.	519	0.53	436	0.45	83	0.08
ΔΙΚΤΥΟ	3656	3.72	2329	2.38	1327	1.33
ΠΡ.ΓΕΝ.	456	0.46	713	0.73	-257	-0.27
ΑΡ.ΣΧΗΜΑ	215	0.22	968	0.99	-753	-0.77
ΔΙΑΦ.	4737	4.82	5149	5.27	-412	-0.45

του Δημήτρη Βολουδάκη

Αποτελέσματα σπουδαστικών εκλογών 2007-ΑΤΕΙ

ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ	Ψήφισαν	47541
Στο 100% συλλόγων	Έγκυρα	46192
	Άκυρα	1349
	Λευκά	398

	2007	
Παράταξη	Ψήφοι	Ποσοστό(%)
ΔΑΠ-ΝΔΦΚ	22274	48.22
ΠΑΣΠ	13271	28.73
ΕΑΑΚ	573	1.24
ΠΚΣ	7039	15.24
ΑΓ.ΚΙΝ.	92	0.2
ΠΡ.ΓΕΝ.	117	0.25
ΔΙΑΦ.	2428	5.26
Λευκά	398	0.86

Μετά από μια ιδιαίτερα δύσκολη χρονιά για το σύνολο της Ανώτατης Εκπαίδευσης, από τα γνωστά σε όλους γεγονότα, ήρθε και η ώρα που όλοι κριθήκαμε. Η κρίση αυτή δεν έγινε από τους διάφορους δήθεν αγωνιστές που είχαμε συνηθίσει να βλέπουμε τον τελευταίο καιρό, αλλά από αυτούς που πραγματικά είναι αρμόδιοι να κρίνουν, τους σπουδαστές. Οι σπουδαστικές εκλογές της 9ης Μαΐου έδειξαν με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο ότι οι πρακτικές του λουκέτου και των αποκλεισμών έχουν μπει στο περιθώριο. Όσο και αν προσπάθησαν κάποιοι να φιμώσουν την πλειοψηφία και να διαμορφώσουν μια εικονική πραγματικότητα, δεν τα κατάφεραν.

Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ΤΕΙ βρέθηκε για άλλη μια φορά στην κορυφή της προτίμησης των σπουδαστών αποδεικνύοντας ότι είναι η μοναδική παράταξη που κρατάει υπεύθυνη στάση στα προβλήματα που απασχολούν το χώρο. Κάνοντας πολιτική για όλους, χωρίς εξαρτήσεις, μακριά από τακτικές και σκοπιμότητες, καταφέραμε να πρωταγωνιστούμε για τις αρχές μας και όχι για τις κραυγές μας. Δείξαμε με τον πλέον σαφή τρόπο ότι κανένα εμπόδιο δεν μπορεί να μπει εμπόδιο στην πορεία που έχουμε χαράξει.

Ευχαριστούμε τους χιλιάδες των σπουδαστών που μας τίμησαν με την στήριξη τους και δεσμευόμαστε ότι θα συνεχίσουμε να εφαρμόζουμε στην πράξη τις θέσεις μας.

του Πέτρου Αρβανιτάκη

η ιστορία της γενιάς των μεταρρυθμίσεων

Μετά τις καταλήψεις, τι;

Σκέι που συνηθίσαμε τις καταλήψεις και βάλουμε νέους ρυθμούς στη ζωή μας, τώρα πρέπει ξανά να βρούμε τους παλιούς. Πολλοί φοιτητές, λόγω της μεγάλης διάρκειας των κινητοποιήσεων στο χώρο της Παιδείας, αναγκάστηκαν να αλλάξουν γραμμή πλεύσης. Όταν το προσωρινό έγινε ατελείωτο, αρκετοί ξενοίκιασαν τα φοιτητικά τους σπίτια, βρήκαν δουλειά και γενικά ανέβαλλαν πληθώρα υποχρεώσεων. Τώρα, όμως καλούμαστε να βρούμε την έξοδο σε ένα λαβύρινθο με εκκρεμότητες.

Όλους αυτούς τους μήνες, ακούμε και διαβάζουμε ότι η κατάσταση στην Παιδεία είναι έκρυθμη (κλίσέ των ημερών), πράγματι έτσι είναι. Από την εβδομάδα, όμως που άνοιξαν τα Α.Ε.Ι και τα Τ.Ε.Ι της χώρας η κατάσταση είναι «πανικόβλητη»! Οι φοιτητές τρέχουν και δεν φτάνουν. Ειδικά, οι «επί πτυχίω» προσπαθούν να περισώσουν ό,τι μπορούν. Από γραμματεία σε βιβλιοθήκη, και τούμπαλιν, ορδές φοιτητών πηγαиноέρχονται για να ενημερωθούν σχετικά με προγράμματα, εξεταστικές, ύλεις και παραδόσεις μαθημάτων. Σήμερα, μια μέρα μετά τις πολύμηνες καταλήψεις, επί της ουσίας, των κινητοποιήσεων. Στην ερώτηση: «Μετά την κατάληψη, τι;» η απάντηση είναι μία: ΧΑΟΣ!

Δυστυχώς, το «φοιτητικό κίνημα» της μειοψηφίας (το οποίο απέχει πολύ από την πραγματική έννοια του όρου), παρ' όλο το πάθος του, έχασε το στόχο. Είναι άλυτο, ότι κατάφεραν να χαθεί τόσος χρόνος, να συμπιεστούν οι εξεταστικές και να μας φορτώσουν με ομέτρους ώρες αναπηλώσεων. Το μόνο που έμεινε στο μυαλό όλων είναι κατεστραμμένες περιουσίες και κάποιοι συμφοιτητές μας κατηγορούμενοι. Η Παιδεία απουσίασε από κάθε κίνητρο. Μόλις κατακάθισε η σκόνη από τον «τυφώνα – κατάληψη» δεν φάνηκε να σταματά η αναθεώρηση του άρθρου 16, ούτε καν να πολλαπλασιάζονται οι αντιφρονούντες σε αυτή. Αντιθέτως, η κυβέρνηση ψή-

φισε στη Βουλή, στις 8 Μαρτίου το Νόμο – Πλαίσιο και προχωρά σε περαιτέρω διεργασίες. Επίσης, η πλειοψηφία των φοιτητών δεν πείστηκε από τα επιχειρήματα και τους σκοπούς του εκάστοτε Συντονιστικού Κατάληψης. Το φοιτητικό κίνημα, φίλοι μου, κουράστηκε και αγανάκτησε με τις κινδυνολογίες, τις φήμες και τους κρότους από μολότοφ. Άλλωστε, ο σκεπτόμενος και φιλελεύθερος νέος δεν θα μπορούσε να πειστεί με βία και παρανομία (βλέπε λουκέτα στα πανεπιστήμια) χωρίς την ελεύθερη βούληση.

Λοιπόν, που είναι τώρα το Συντονιστικό Κατάληψης (ο, ε, ο); Επειδή, στη ζωή, όλοι κρινόμαστε από το έργο μας και εκείνο από το αποτέλεσμα που φέρνει, είναι καιρός, εκείνοι οι οποίοι ανέλαβαν να χάσουμε τα μαθήματα και το χρόνο μας, να αναλάβουν και τις ευθύνες τους. Επιτέλους, όσοι αυτοδιορίστηκαν «σωτήρες» της φοιτητικής νεολαίας, πρέπει να μάθουν ότι καμία αναθεώρηση, κανένας Νόμος – Πλαίσιο δεν πληττει περισσότερο τη Παιδεία από τους ίδιους και τις καταλήψεις τους. Επιπλέον, στερώντας στο κάθε φοιτητή το δικαίωμα να μπει στο αμφιθέατρο δεν γίνεται αγώνας αλληλ-φασισμός.

Συνεπώς, είναι εύκολο να καταλάβουμε ότι ο ισχυρισμός πολλών συμφοιτητών μας περί Γενικών Συνελεύσεων και καταλήψεων δεν στέκει. Καμία δημοκρατική διαδικασία δεν νοείται να αποφασίζει τη παρανομία. Ας συνειδητοποιήσουμε ότι εμείς, οι νέοι, οφείλουμε να προχωρούμε μπροστά μέσα σε **ανοιχτές Σχολές** και με **ανοιχτά μυαλά** (όπως έγραψαν κάποιοι φίλοι, σε ένα τοίχο Φιλοσοφικής)!

της Τάνιας Σερεμετάκη

ΣΤΙΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ...

Για 20η συνεχόμενη χρονιά η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ αναδείχθηκε νικήτρια των φοιτητικών εκλογών στη Φιλοσοφική σχολή Αθηνών. Συγκεντρώνοντας ποσοστό 33,9% εμφανίζει αισθητή αύξηση από τα περσινά ποσοστά της, παρά τις φήμες που την ήθελαν λόγω των τελευταίων γεγονότων στην Παιδεία να παρουσιάζει μεγάλη πτώση. Οι φοιτητές διέψευσαν τις φήμες, με την ψήφο τους, δηλώνοντας εμμέσως την ευχαριστία τους απέναντι στην ΔΑΠ-ΝΔΦΚ και αναγνωρίζοντας την ως την μόνη παράταξη που μαχόταν πραγματικά μέσα στα πανεπιστήμια για την εξασφάλιση ανοιχτών σχολών. Οι Γενικές Συνελεύσεις αν και θα έπρεπε να αποτελούν μέσο έκφρασης της ελεύθερης βούλησης του φοιτητή, κατέληξαν να αποτελούν μία γελοία διαδικασία κατά την οποία ο φοιτητής ήταν υποχρεωμένος να παρακολουθεί τα μαλλιοτραβήγματα και τους τσακμούς μεταξύ των μελών των αρι-

στερών παρατάξεων, γεγονότα τα οποία καθυστέρουσαν την διαδικασία ψήφισης των πλαισίων, με αποτέλεσμα οι φοιτητές κουρασμένοι και απογοητευμένοι να αποχωρούν.

Βέβαια όλα γίνονταν με μία σκοπιμότητα. Στόχος των αριστερών παρατάξεων ήταν η παρακώλυση της διαδικασίας ώστε: 1) η διάρκεια της συνέλευσης να παραταθεί με αποτέλεσμα ο απλός φοιτητής,

μετά από 6 ώρες παραμονής μέσα σε μια αίθουσα ασφυκτικά γεμάτη από καπνό, να αναγκαστεί να αποχωρήσει και 2) να προλάβουν οι συνάδελφοί τους (των αριστερών παρατάξεων) να επιστρέψουν από τις γενικές συνελεύσεις άλλων σχολών και να συμμετάσχουν παράνομα και στην συνέλευση της Φιλοσοφικής. Επιπλέον τα μέλη της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ προκαλούνταν καθ' όλη τη διάρκεια των συνελεύσεων από τους αριστερούς οι οποίοι με την ρήση διαφόρων αντικειμένων (σαίτες, τσαλακωμένα χαρτιά, αφίσες, ακόμη και καφέδες) προσπαθούσαν να διακόψουν τον εκπρόσωπο της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ να μιλήσει. Δεν ήταν λίγες οι φορές που τα μέλη της ΔΑΠ διώχνονταν από την αίθουσα της Συνέλευσης, μετά από απειλές των αριστερών και από κινήσεις βίας εναντίον τους. Βέβαια δεν περιορίζονταν μόνο σ' αυτά, αλλά ακόμα και όταν η πλειοψηφία των φοιτητών και οι εκπρόσωποι της ΔΑΠ ψήφισαν κατά των καταλήψεων, αλλοίωσαν το αποτέλεσμα και δεν δέχονταν να καταμετρηθούν οι ψήφοι μία προς μία αλλά επέμεναν στην καταμέτρηση με ανάταση των χειρών, ώστε να έχουν την δυνατότητα να φανούν περισσότεροι ψηφίζοντας και με τα δύο χέρια. (αν είχαν την δυνατότητα είναι σίγουρο πως θα ψηφίζαν και με τα πόδια!) Και όλα αυτά γίνονταν για ένα μόνο λόγο, γιατί η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ήταν η μόνη παράταξη που, κόντρα στα σχέδιά τους, φρόντιζε για το συμφέρον των φοιτητών και πάλευε να μην χαθούν οι εξεταστικές και να μην περάσουν οι φοιτητές τον Γολγοθά της διπλής ή ακόμα και της τριπλής εξεταστικής και παράλληλα η μόνη παράταξη με προτάσεις για την Παιδεία.

της Μιρέλας Καλούμενου

NUEVO

γενιά
μεταρ-
ρύθμισης

Η ΑΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ και ο θρίαμβος της ΔΑΠ

Αν η έννοια της ανατροπής χωρά ολόκληρη σε μια χρονιά, τότε αυτή ήταν η φετινή.

Τον Ιούνιο του 2006 το κλίμα στις συνελεύσεις ήταν εκρηκτικό. Ακούσαμε τους μεγαλύτερους να λένε με ομπωνία ότι «δεν έχω ξαναδεί τη ΔΑΠ να χάνει συνέλευση...». Το καθεστώς επιβολής που επικρατούσε τα προηγούμενα χρόνια έμοιαζε να καταρρέει. Οι εποχές μόδας της ακτιβιστικής και λυσσαλέας αριστεράς, των καταλήψεων για τον «815» και ο σπίλος του «Τεμπονέρα» αναβίωναν μπροστά στα μάτια μας και – κυρίως – στα δικά τους.

Το «ηφαίστειο» του νέου έτους ήταν όχι μόνο ενεργό αλλά και έτοιμο να εκραγεί με την πρώτη σπίθα. Στην πρώτη Γενική Συνέλευση της χρονιάς –Νοέμβριος ακόμα– η ΔΑΠ υπερίσχυσε δια πυρός και σιδήρου, χαρίζοντας έστω και πρόωρα ανακούφιση.

Η συνέχεια όμως δεν ήταν ανάλογη. Η παράταξη δεν καταφέρνει να βγει αλώβητη από τη δίνη του αμφιθεάτρου παρά τη μαζική προσέλευση του κόσμου της. Η Σχολή κλείνει χωρίς απόφαση Συλλόγου. Επρόκειτο για ένα απλό δείγμα προθέσεων.

Η ανάπαυλα των Χριστουγέννων σήμανε και την οριστική αναστολή των ακαδημαϊκών λειτουργιών του Τμήματος της Νομικής. Οι συνελεύσεις που ακολούθησαν μετέτρεψαν το Πανεπιστήμιο σε προπύργιο «αγωνιστών», σε γήπεδο «ταξικών» αναμέτρησης όπου η ΔΑΠ έπαιζε πλέον «εκτός έδρας».

Η εξίσωση της βίας και της νοθείας οδηγούσε με μαθηματική ακρίβεια σε ένα και μόνο αποτέλεσμα για 4 συναπτούς μήνες: κατάληψη χωρίς νόμιμη απόφαση Συλλόγου Φοιτητών.

Ο μαζικισμός είχε επιστρέψει με νέο πρόσωπο. Τα «συντονιστικά» ανέπνεαν για την επανίδρυση του ιστορικού «κινήματος», για μια νέα μορφή επανάστασης, για ένα νέο καλούπι «ηρώων». Και όλα αυτά με το πρόσχημα της επικείμενης κατάθεσης και ψήφησης του νέου Νόμου – Πλαίσιο για τα ΑΕΙ. Η Νομική θύμιζε αρένα όπου κάθε συνέλευση ταυτιζόταν με μια μάχη.

Η «μπρέρα των μαχών» όμως ήταν η Τετάρτη 28 Φεβρουαρίου. Την τρομοκρατία του αμφιθεάτρου διαδέχθηκε ανθρωποκυνηγικό στη Σίνα και την Ακαδημίας από αυτούς που «νοιάζονται για την Παιδεία». Δέκα δαδίτες στο νοσοκομείο αρκούσαν για την πρώτη είδηση στα περισσότερα δελτία και το πρωτοσέλιδο στις περισσότερες εφημερίδες. Οι δημοσιογράφοι πολιορκούσαν κυριολεκτικά τους φοιτητές Νομικής έστω για μια δήλωση. Κάπου εκεί συνειδητοποιήσαμε ότι η κατάσταση είχε αποκτήσει κινηματογραφικό χαρακτήρα.

Η εκτόνωση που ακολούθησε όχι μόνο δεν βοήθησε την παράταξη να ανοίξει τη Σχολή αλλά την αποδυνάμωσε περισσότερο. Έφτασε σε σημείο να κατηγορηθεί για την απώλεια της εξεταστικής με το στρεβλό επιχείρημα ότι «δεν έκανε ό,τι μπορούσε». Με το άσυλο των δικών μας προτάσεων να είναι το μόνο που παραβιάστηκε, έπρεπε κάπως να επικοινωνηθεί το έργο της στείρας αυτής περιόδου. Και ο μόνος τρόπος ήταν η ιστοσελίδα μας και φυσικά τα τηλέφωνα. Ο κόσμος είχε κουραστεί. Αντιμετώπιζε με πλήρη αποστροφή την όλη κατάσταση χωρίς να αναγνωρίζει. Αυτή θα ήταν και η θρυαλλίδα για ένα ενδεχόμενο πηλιν ανεπανόρθωτο πλήγμα για την ΔΑΠ στις επικείμενες φοιτητικές εκλογές.

Κι όμως η νίκη στην δέκατη (!) για το έτος Γενική Συνέλευση ήρθε σχεδόν σαν νομοτέλεια. Η Σχολή άνοιξε και πάλι τις πύλες της μετά τη διακοπή του Πάσχα και η σφριγηλότητα της ΔΑΠ επανήλθε αιφνιδιαστικά.

Με τα περιθώρια να στενεύουν και τα βλέμματα όλων στραμμένα στη ενότια Μαΐου, το πρώτο «θαύμα» ήρθε με την ανακοίνωση ψηφοδελτίου. Τα 600 εγγεγραμμένα ονόματα –αριθμός «ρεκόρ» για την παράταξη– αποτέλεσαν πρόσημο μιας μεγάλης προσδοκίας.

Η Τετάρτη των εκλογών ξημέρωνε για πρώτη φορά στο νέο κτίριο της Νομικής και κλείνοντας οι κάλπες ήταν για όλους τα «μαύρα κουτιά» της φετινής ανώμαλης πορείας. Ήταν η ώρα της αλήθειας. Μιας αλήθειας που πλήγωσε τους πάντες εκτός της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ.

Με άνοδο 6 ποσοσטיαίων μονάδων και το μεγαλύτερο ποσοστό των τελευταίων 17 χρόνων (49%), η λέξη θρίαμβος απλά δεν αρκεί...

Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ Νομικής είχε απαντήσει. Αυτό που έμεινε τελικά δεν ήταν τόσο ότι τα διαπρύσια κελεύσματα περί «κινήματος» αποτελούσαν πλέον μύθευμα, αλλά ότι η δύναμη της ΔΑΠ είναι ανυπέρβλητη. Ήταν μια χρονιά ανεπανάληπτη από κάθε σκοπιά. Άτυχτοι αλλά και τυχεροί αυτοί που τη βίωσαν. Άτυχτοι διότι ένωσαν την ειδικότερη πλευρά του ελληνικού Πανεπιστημίου. Τυχεροί διότι φέτος γράφτηκε ιστορία – η ιστορία της γενιάς των μεταρρυθμίσεων.

του

Κωνσταντίνου Κυρανάκη

Ηράκλειο: Το παραδοσιακό «πράσινο» κάστρο έπεσε...

Η άνετη νίκη της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ στο Ηράκλειο ήρθε και επιβεβαίωσε με τον καλύτερο τρόπο την σκληρή και ουσιαστική δουλειά της τελευταίας τριετίας.

- Σε μία πόλη όπου αποτελεί το παραδοσιακό κάστρο του ΠΑ.ΣΟ.Κ.
- Σε μια πόλη όπου ο δήμαρχος και η νομαρχία απολαμβάνουν τα μεγαλύτερα ποσοστά στον 1ο και 2ο βαθμό της τοπικής αυτοδιοίκησης.
- Σε μία πόλη όπου το κομματικό τους παιδί (Π.Α.Σ.Π.) απολαμβάνει με την σειρά του, τους καρπούς αυτής της κομματικής μηχανής.
- Σε μία πόλη όπου η Π.Α.Σ.Π. λύνει και δένει στην πιο οργανωμένη νεολαία ΠΑ.ΣΟ.Κ. της Ελλάδος.
- Σε μία πόλη όπου προεκλογικά κατέβηκε ο Ευάγγελος Βενιζέλος ως αιχμή αυτού του δυνατού κομματικού μηχανισμού,

Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ...

- έφερε αποτέλεσμα το οποίο ήταν «χαστούκι» στην αλαζονεία των νεολαίων του ΠΑΣΟΚ
- νίκησε κατά κράτος και έδωσε στο Ηράκλειο το χρώμα που του αρμόζει, το γαλάζιο.
- έφτασε το ποσοστό της στα μεγαλύτερα επίπεδα που είχε ποτέ στη δυσκολότερη πολιτική χρονιά της τελευταίας δεκαετιας.

- κατάφερε να παρέμβει ουσιαστικά στην ακαδημαϊκή κοινότητα και να κερδίσει με τις προτάσεις της.
- δεν κοιτάει χρώματα, στερεότυπα και προκαταλήψεις αλλά εργάζεται με μοναδικό γνώμονα την αναβάθμιση του πανεπιστημίου Κρήτης και των φοιτητών του.
- έμεινε μακριά από κομματικές αγκυλώσεις και ιδεολογικές αποκλίσεις και κατάφερε να κερδίσει την ψήφο εμπιστοσύνης της πλειοψηφίας των φοιτητών.

Στο τρέχων ακαδημαϊκό έτος ταλαιπωρηθήκαμε από μία πολιτική θύελλα και βρεθήκαμε σε έναν «σίριαλ» γενικών συνελεύσεων όπου μέσα από φήμες, ψέματα και λάσπες κατορθώσαμε και κρατήσαμε ανοιχτό το Πανεπιστήμιο Κρήτης στην κοινωνία, στην εξέλιξη, στο μέλλον.

Η μεγάλη σε διάσταση νίκη μας είναι απόρροια ομαδικής προσπάθειας όλων των μελών της παράταξης μας. Παραμερίζοντας κάθε προσωπική φιλοδοξία, εγωισμούς και προστριβές δείξαμε, έχοντας ως όπλα μας τη μεθοδικότητα, τη σύνεση, την «τρέλλα» και τον οραματισμό, ότι είμαστε πρώτοι και καλύτεροι... Στις 9 Μαΐου δείξαμε ότι είμαστε και περισσότερο!!!

Ήμασταν δεύτεροι, γίναμε πρώτοι. Τη νέα χρονιά με περισσότερες ευθύνες, με περισσότερες υποχρεώσεις και περισσότερες προσδοκίες θα αντεπεξέλθουμε στις δυσκολίες και θα παραμείνουμε πρώτοι οδηγώντας το πανεπιστήμιο σε καινούρια δημιουργικότερα, ασφαλέστερα και ομορφότερα μονοπάτια.

του Γιάννη Κουριδάκη

ΕΞΑΝΘΗ: Ένα κληρό πολιτικό μήνυμα

Την Τετάρτη 9 Μαΐου 2007 διεξήχθησαν για ακόμα μια χρονιά οι φοιτητικές και σπουδαστικές εκλογές σε όλα τα ΑΕΙ και ΤΕΙ της χώρας. Η θέση της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ από την πρώτη μέρα της ιστορίας της, είναι πως ο θεσμός αυτός αποτελεί την κορυφαία δημοκρατική

διαδικασία κάθε φοιτητικού συλλόγου.

Στην Πολυτεχνική Σχολή της Ξάνθης κατά την διάρκεια της φετινής χρονιάς έγιναν έντεχνες προσπάθειες από συγκεκριμένες ομάδες να ευτελιστεί η διαδικασία των φοιτητικών εκλογών. Βλέποντας οι συνάδελφοι των αριστερών παρατάξεων την αποστροφή των φοιτητών στην πολιτική που άσκησαν πάνω στα πολύ σοβαρά θέματα που προέκυψαν φέτος, όπως ο νέος Νόμος Πλαίσιο και η Ανανέωση του άρθρου 16 του Συντάγματος, διάλεξαν τον δρόμο της πώλησης και της ισοπέδωσης κάθε δημοκρατικού θεσμού. Προβάλλοντας στείρα άρνηση και μηδενισμό, κατάφεραν να αναχθούν στις πλέον συντηρητικές δυνάμεις της σημερινής κοινωνίας.

Έχοντας ως μοναδική αντιπρόταση τις κλειστές σχολές και θέλοντας να ικανοποιήσουν τα μικροπολιτικά τους συμφέροντα, κατάφεραν

να παρασύρουν των σύλλογο φοιτητών σε ένα τρίμηνο συνεχών γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων. Το αποτέλεσμα αυτού του είδους των κινητοποιήσεων, ήταν να προστεθεί μια σωρεία προβλημάτων σε ένα ήδη επιβαρυνόμενο περιφερειακό ίδρυμα.

Όμως όπως τελικά αποδείχτηκε, η προσπάθεια αυτή δεν είχε κανένα αντίκρισμα αφού οι συμμετοχή των φοιτητών στις εκλογές τις Ξάνθης αυξήθηκε σε σχέση με την περασμένη χρονιά, αποδεικνύοντας ότι η δημοκρατία δεν πλήττεται από τέτοιες τακτικές...

Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ΞΑΝΘΗΣ έδωσε και την φετινή χρονιά, μια μεγάλη μάχη για ένα σύγχρονο ανοιχτό Πολυτεχνείο το οποίο εξελίσσεται στην κοινωνία και στο μέλλον. Ανέναντι σε όλους αυτούς που συντηρούσαν την άρνηση, τον μηδενισμό και τον ισοπεδωτισμό έδωσε τελικώς ένα δυναμικό πολιτικό μήνυμα, αφού ήμασταν η μόνη φοιτητική παράταξη η οποία ανέβασε το ποσοστό της στην πόλη.

Θα θέλαμε λοιπόν, σαν ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ΞΑΝΘΗΣ να ευχαριστήσουμε όλους τους φοιτητές του Πολυτεχνείου για την εμπιστοσύνη που μας έδειξαν, κάτι που φάνηκε στη άνοδο του ποσοστού μας για μια ακόμα συνεχής χρονιά, αγγίζοντας το 30%...

Βάση της εμπιστοσύνης αυτής δεσμευόμαστε ότι θα συνεχίσουμε την προσπάθεια προκειμένου η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ στη ΞΑΝΘΗ να συνεχίσει την ανοδική της πορεία.

των Μπίκου Θεόδωρου Μπούρα Κωνσταντίνου & Ξιφάρ Γιάννη

Ρέθυμνο: Η χρονιά ολοκληρώθηκε και πάλι επιτυχημένα!

NUEVO

Για άλλη μια χρονιά η περίοδος των φοιτητικών εκλογών έφτασε στο τέλος της. Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ πανελλαδικά κατάφερε να αυξήσει τη δύναμή της παρά τις επιθέσεις και τις κατηγορίες που δέχθηκε από τις άλλες παρατάξεις. Για άλλη μια φορά, οι φοιτητές μάς στήριξαν, πίστεψαν στις ιδέες μας και στις προτάσεις μας και έτσι η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ήταν, είναι και θα είναι δύναμη εμπιστοσύνης.

Στο Ρέθυμνο, σε κεντρικό επίπεδο, καταφέραμε να μειώσουμε τη διαφορά μας με την ΠΑΣΠ κατά 5,5 μονάδες και να δημιουργήσου-

με ένα δυνατό στελεχιακό πρώτο έτος. Επίσης, πετύχαμε τους δύο βασικούς στόχους που είχαμε θέσει από την αρχή της χρονιάς, να σπάσουμε την αυτοδυναμία στη Φιλοσοφική και να αναδειχθούμε πρώτη δύναμη στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και μάλιστα με τη μεγαλύτερη διαφορά που έχει σημειωθεί ποτέ.

Συνολικά, η χρονιά κινήθηκε σε πολύ καλά επίπεδα και αναπτύξαμε πλούσιο συνδικαλιστικό έργο μέσα σε ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες. Φέτος είναι η τελευταία μου χρονιά ως φοιτητής του Πανε-

πιστημίου Κρήτης. Σε καμία περίπτωση όμως δεν είναι η τελευταία χρονιά που είμαι ΔΑΠίτης, γιατί μια φορά ΔΑΠίτης ίσον για πάντα ΔΑΠίτης. Οι εμπειρίες και τα ιδανικά που απέκτησα όλα αυτά τα χρόνια ήταν ιδιαίτερα σημαντικά για μένα και θα συνιστούσα ανεπιφύλακτα σε κάθε φοιτητή να ασχοληθεί με το συνδικαλισμό. Είμαι σίγουρος ότι η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ Ρεθύμνου με το πολύ καλό υλικό

που έχει θα συνεχίσει την ανοδική της πορεία και σύντομα θα καταφέρει και στο Ρέθυμνο να αναδειχθεί πρώτη δύναμη. Εύχομαι σε όλους τους ΔΑΠίτες και τις ΔΑΠίτισσες καλή ξεκούραση, καλές διακοπές, έτσι ώστε να επιστρέψουν για την νέα ακαδημαϊκή και συνδικαλιστική χρονιά ΔΥΝΑΤΑ-ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ-ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΑ.

του Γιάννη Τρουλλινού

Ιωάννινα: Τα όνειρά μας δεν σταματάνε εδώ

Το ακαδημαϊκό έτος ολοκληρώθηκε... είναι η καλύτερη χρονική περίοδος για να κάνουμε έναν απολογισμό της φεινής χρονιάς. Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ Ιωαννίνων με αίσθημα ευθύνης όλη μια χρονιά στάθηκε στο πλευρό του φοιτητή προσπαθώντας να καλύψει κάθε του ανάγκη όπως κάνει εδώ και χρόνια.

Η χρονιά που διανύουμε χαρακτηρίζεται από μεταρρυθμίσεις στη Παιδεία, που όπως στο παρελθόν, προκαλούν αναταραχές γιατί κάθε τι καινούριο φοβίζει. Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ όχι απλά υπερασπίζεται αυτές τις αλλαγές αλλά ήταν αυτή που τις πρότεινε. Βέβαια, οι παρατάξεις που δεν έχουν λόγο και άποψη μέσα στο Πανεπιστήμιο στέκονται σε μία στείρα άρνηση και το μόνο που πρότειναν ουσιαστικά ήταν καταλήψεις και πορείες. Αυτονόμοτο είναι πως δεν έλειψαν οι άδικες επιθέσεις προς την παράταξη της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ. Μένοντας σταθεροί στις ιδέες μας και στηρίζοντας τις απόψεις μας, με επιχειρήματα, η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ Ιωαννίνων κατάφερε να αντιστρέψει το κλίμα και να πείσει τους φοιτητές ότι οι αλλαγές στην Παιδεία αποτελούν αναγκαιότητα για την σημερινή ελληνική κοι-

νωνία. Αυτό αποδείχτηκε στις φοιτητικές εκλογές που διεξήχθησαν στις 9 Μαΐου στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, όπως και σε όλη την Ελλάδα. Η παράταξή μας κέρδισε την πλειοψηφία σε 11 από τις 14 σχολές ενώ η διαφορά μας στις άλλες σχολές, που υπερίσχυαν οι άλλες παρατάξεις, ήταν 2 και 5 ψήφοι. Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων έλαβε συνολικά το 42% και συνέχισε σταθερά να είναι πρώτη δύναμη.

Αναλύοντας το μήνυμα των φοιτητικών εκλογών καταλαβαίνουμε ότι οι φοιτητές αυτό που πραγματικά θέλουν είναι οι μεταρρυθμίσεις και αφού στο Πανεπιστήμιο μας, μας έδωσαν το 42% είναι εμφανές πως στηρίζουν τις θέσεις μας. **Με εφόδιό μας το πιστεύω μας και κινητήρια δύναμη την εμπιστοσύνη των φοιτητών συνεχίζουμε να προσπαθούμε για ένα καλύτερο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων γιατί η φεινή χρονιά μπορεί να τελειώνει αλλά τα όνειρά μας όχι...**

του Φώτη Παπαγεωργίου

Κομοτηνή: Η ΔΑΠ νικήτρια σε κάθε μάχη

Μετά από μια χρονιά που χαρακτηρίστηκε ως χρονιά μεταρρυθμίσεων στον ευρύτερο χώρο της παιδείας ήρθε η στιγμή της κρίσης. Στις 9 Μαΐου πραγματοποιήθηκαν ανά την Ελλάδα γενικές φοιτητικές εκλογές, όπου κάθε παράταξη κλήθηκε να αναμετρηθεί με τις υπολόιπες.

Απ' αυτή τη μάχη, η παράταξη της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ βγήκε νικήτρια, παρ' όλες τις αντικειμενικές δυσκολίες που αντιμετώπισε όλο τον χρόνο. Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα που όλοι ανεξαιρέτως, από Μ.Μ.Ε. ως αντίπαλες δυνάμεις έβαλλαν τις θέσεις και τις ιδέες της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, εμείς καταφέραμε να προασπιστούμε το πιστεύω μας και να αποδείξουμε στις υπολόιπες μειοψηφούσες δυνάμεις των πανεπιστημίων, πως το συμφέρον του συμφοιτητή μας ήταν και είναι το πρώτιστο μέλημα και αυτό μας ανέδειξε πρώτους.

Έτσι και στη Νομική Κομοτηνής το αποτέλεσμα δικαίωσε την ΔΑΠ-ΝΔΦΚ. Μετά από ένα χρόνο που ήταν η ΠΑΣΠ πρώτη στη Νομική και η χρονιά για τη ΔΑΠ κύλησε με πολλές δυσκολίες, το φοιτητικό σώμα τάχθηκε υπέρ της τακτικής των ανοικτών σχολών που ακολούθησε η ΔΑΠ. Το αποτέλεσμα αυτό για την ΠΑΣΠ στη σχολή μας δεν ήταν ήττα-ήταν πανωλεθρία.

Έχοντας τη Νομική Κομοτηνής ως νομιζόμενο νέο κάστρο της ΠΑΣΠ κά-

λεσαν σε προεκλογική φοιτητική εκδήλωση τον πρόεδρο της αξιωματικής αντιπολίτευσης, Γιώργο Παπανδρέου. Για άλλη μια φορά η νεολαϊκή ΠΑΣΟΚ απέδειξε προς τράπηκε σε κραυγαλέες κινήσεις πανικού χωρίς, όπως έδειξαν τα αποτελέσματα, κάποιο ιδιαίτερο αντίκρισμα.

Πέρα από προσχήματα, στην προκείμενη περίπτωση μιλάμε για πανελλήνια διαδόμπευση της παράταξης της ΠΑΣΠ που χωρίς να το σκεφτεί, κάλεσε τον κομματικό της πατέρα σε μια σχολή που τα προδικασμένα ήταν υπέρ της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ.

Σήμερα, έχοντας ξεκινήσει για μας μία καινούργια συνδικαλιστική χρονιά έχουμε πάλι ως κύριο στόχο της δράσης μας το φοιτητικό συμφέρον και την υπεράσπιση των πάγιων θέσεών μας.

Σαν ΔΑΠ - ΝΔΦΚ Νομικής έχουμε τα εχέγγυα για μια συνδικαλιστική πορεία που θα απογειώσει τα ποσοστά μας τόσο στην Κομοτηνή, όσο και στην υπόλοιπη Ελλάδα. **Γιατί όπως όλοι ξέρουν η πρώτη παράταξη του ελληνικού πανεπιστημίου, η ΔΑΠ - ΝΔΦΚ έχει ως μόνο αντίπαλο τον κακό της εαυτού. Έναν κακό εαυτό που πάντα τον παραγκωνίζει και βγαίνει νικήτρια από κάθε μάχη.**

των Νίκου Διαμαντόπουλου & Γιώργος Δελογιάννη

Αλεξανδρούπολη: ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

Άλλη μια χρονιά έφτασε στο τέλος. Κανείς δεν μπορούσε να υπολογίσει ότι οποιαδήποτε προσπάθεια σπίλωσης της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ θα έπεφτε στο κενό. Κανείς δεν υπολόγισε ότι οι απλοί συμφοιτητές μας, θα δικαιώνουν τις θέσεις και τις απόψεις μας, που πολλοί τις βρήκαν ως αφορμή «εθνικού ξεσηκωμού», την ευκαιρία τους για παράταση της ύπαρξής τους. Κανείς δεν υπολόγισε την ανάγκη του εκσυγχρονισμού, της πρόοδου, της εξέλιξης, κανείς εκτός από την ΔΑΠ-ΝΔΦΚ. Στα βήματα αυτά προχωρούσε και η Οργάνωση της Αλεξανδρούπολης εδώ και χρόνια. Στοχεύαμε στην απλή λογική των συμφοιτητών μας, στις ανάγκες και στα θέλω τους για καλύτερη και αναβαθμισμένη Πανεπιστημιακή Εκπαίδευση. Και αυτό φάνηκε νωρίς. Όταν όλη η Ελλάδα βρισκόταν όμηρος των καταλήψεων και των πορειών, όταν κάποιοι καπηλεύονταν το φοιτητικό κίνημα για να «παραγάγουν» πολιτική, στην Αλεξανδρούπολη η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ σημείωνε επιτυχίες. Βρήκε την συμπαράσταση των συμφοι-

τητών μας και κράτησε τις σχολές ανοικτές. Δεν επέτρεψε σε κανένα να καπηλευτεί το φοιτητικό κίνημα, τις προτάσεις και τις ιδέες του. Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ κατάφερε να δημιουργήσει στην Αλεξανδρούπολη το δικό της φοιτητικό κίνημα του διαλόγου, των ιδεών και των προτάσεων. Κατάφερε για άλλη μια χρονιά να αναδειχθεί πρώτη δύναμη στα φοιτητικά δρώμενα της πόλης με αυξημένα ποσοστά και αυξημένες αρμοδιότητες. Η εμπιστοσύνη που βρήκαμε στη διάρκεια αυτής της δύσκολης χρονιάς, μας γεμίζει με δύναμη να προσπαθήσουμε ακόμα περισσότερο, **να βάλουμε τον πήχη ψηλότερα και να πετύχουμε μεγαλύτερες επιτυχίες με επίκεντρο τον φοιτητή και την φοιτήτρια, τις ανάγκες και τα οράματα του για μια καλύτερη, πιο δημιουργική, πιο αξιοκρατική και πιο δίκαιη ελληνική κοινωνία του 21ου αιώνα.**

του Ανδρέα Τσουλιά

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ – Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

βαρα. Έτσι, το Πολυτεχνείο -πολιτικά τουλάχιστον- αποτελεί

Τι να πρωτοπεί κανείς για το Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο, ένα ίδρυμα τόσο ιδιαίτερο και τόσο ξεχωριστό, ένα ίδρυμα όπου φαντάζουν νωπές ακόμα οι μνήμες των γεγονότων του '73 και σαν άλλη βαριά κληρονομιά χαρακτηρίζουν μέχρι και σήμερα την πορεία και την δράση του (φανταστείτε ότι στις μέρες μας οι απόφοιτοί του δεν κάνουν τελετή ορκωμοσίας στη λήψη του πτυχίου τους εξαιτίας εκείνων των γεγονότων). Η παράδοση λοιπόν θέλει το Πολυτεχνείο κατ'εξοχήν αγωνιστικό και ο απλός νους συνειρμικά τον ταυτίζει με κάθε λογής κομμουνιστικό, σοσιαλιστικό, αριστερό-ριζοσπαστικό «στέκι» όπου ανθίζουν όλες οι φράξιες του χτες με τα μαυροκόκκινα λά-

για τις απανταχού αριστερές δυνάμεις, ότι η Μέκκα για τους ισλαμιστές (δεν είναι τυχαίο ότι η ΠΚΣ, η ΕΑΑΚ και το Δίκτυο έχουν ποσοστά που ξεπερνούν το 20%, όταν η μεν πρώτη στην κοινωνία αναλογεί στο 6%, ενώ η δεύτερη ως εξοκονοβουλευτική αριστερά δεν αναλογεί ούτε στο 1%).

Θα εστιάσω την ανάλυση της φετινής χρονιάς σε δύο καίριες και μείζονες σημασίας συνιστώσες που στιγμάτισαν με τον πιο καταλυτικό τρόπο το ΕΜΠ. **Η μία αφορά στην ακαδημαϊκότητα του ιδρύματος και στον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης που αυτό προσέφερε μέχρι και φέτος. Η άλλη αφορά στη συμμετοχική και δυναμική δράση της πρώτης παράταξης του ιδρύματος, της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ.**

Όσον αφορά στην πρώτη συνιστώσα, στην ακαδημαϊκότητα δηλαδή: Οι σχολές του Πολυτεχνείου τελούσαν υπό συνεχή κατάληψη, απ'το Νοέμβριο έως το Πάσχα, γεγονός που από μόνο του αρκεί για να μειώσει την αξιοπρέπεια του πρώτου Τεχνολογικού Ιδρύματος της χώρας μας. Η ακαδημαϊκή διαδικασία είχε παύσει, το ερευνητικό έργο πάγωσε, η διδασκαλία και οι παραδόσεις ακυρώθηκαν μονομιάς, τα μεταπτυχιακά προγράμματα αναβλήθηκαν μέχρι νεωτέρας και όλα αυτά, σε τίποτα δε θύμιζαν αυτό που ένα Πολυτεχνείο προσφέρει **Έρευνα και Διδασκαλία**. Ο **δημόσιος χαρακτήρας** της Παιδείας ακυρώθηκε από τη στιγμή που επιβλήθηκαν οι αντιδημοκρατικές καταλήψεις. Το Πολυτεχνείο, ένας χώρος ελεύθερης διακίνησης ιδεών, απαγόρευε ακόμα και στα ίδια του τα μέλη να κινούνται εντός αυτού. Οι καταληψίες σαν άλλοι ηγεμόνες-φεουδάρχες, απομάκρυναν από τη σχολή-φρούδο τους διά της βίας πολλούς μεταπτυχιακούς και προπτυχιακούς συναδέλφους τους, αλλά και καθηγητές τους. Η είσοδος στο Πολυτεχνείο επιτρεπόταν απ'τους καταληψίες μόνο σε ομοϊδεάτες αριστεριστές, ενώ όποιος δεν «ανήκε» σε αυτούς, προπηλακίζονταν και διωκόταν. Αυτή η φασιστική νοοτροπία και οι ολοκληρωτικές μεθοδεύσεις ήταν που καταστρατήγησαν το δημόσιο χαρακτήρα

του ΕΜΠ. Όσον αφορά στο **δωρεάν χαρακτήρα** του ΕΜΠ, φοιτητές της επαρχίας (και οι οικογένειες τους) αναγκάζονταν να πληρώνουν αδρά χρηματικά ποσά για διαμονή και σίτιση, έχοντας την κρυφή ελπίδα ότι κάποτε όλοι αυτοί οι σφετεριστές του δικαιώματός τους να σπουδάσουν θα άνοιγαν τις σχολές. Αρκετοί συμφοιτητές μας, κυρίως όσοι προέρχονταν απ'την Κύπρο, μην αντέχοντας άλλο την οικονομική αιμορραγία, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις σπουδές τους στο ΕΜΠ και να αναζητήσουν αλλού τις τύχες τους.

Σ'ένα τέτοιο αντίξοο περιβάλλον, κάποιοι φοιτητές, μέλη της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, έδωσαν κυριολεκτικά μια άνιση μάχη (ως προς τα δεδομένα και τους συσχετισμούς) και κατάφεραν να αναστήσουν τη χαμένη αξιοπρέπεια του ιδρύματος και των μελών της φοιτητικής κοινότητας. Οι συνάδελφοί μου αυτοί **παρ'όλο που ξυλοκοπήθηκαν από μέλη της ΕΑΑΚ, γιατί απλά θέλησαν να παρεβρεθούν στη Σύγκλητο και να καταθέσουν προτάσεις, παρ'όλο που προπηλακίζονταν κάθε φορά στις Γενικές Συνελεύσεις των σχολών επειδή εξέφραζαν διαφορετικές απόψεις και κατέκριναν ενέργειες, όπως το κάψιμο του Ιερού Ναού εντός του ΕΜΠ και το χτίσιμο των γραφείων διασύνδεσης του ΕΜΠ με την αγορά εργασίας, παρ'όλο που άνοιγαν τις σχολές έπειτα από καθαρότατες ψηφοφορίες και κάποιοι πραξικοπηματικά τις έκλειναν μη λαμβάνοντας υπ'όψιν την πλειοψηφία των φοιτητών, παρ'όλο που δέχτηκαν απειλές όταν κατηγορήσαν ανοιχτά τον τρόπο λήψης των Συγκλητικών αποφάσεων (απειλές και ομηρίες καθηγητών), στο τέλος δικαιώθηκαν.** Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ του ΕΜΠ στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων ως υπεύθυνη δύναμη που σέβεται τον κάθε φοιτητή. Διεκδικούσε και θα διεκδικεί ποιότητα σπουδών και αξία στο πτυχίο των αποφοίτων της, πράγμα το οποίο επιτυγχάνεται μόνο μέσα από ανοιχτές σχολές. Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ αφουγκραζόμενη τις ανάγκες και τις επιθυμίες των φοιτητών διεκδίκησε Master, ECDL, AutoCAD, μαζί με την απόκτηση του πτυχίου - ηλεκτρονικές γραμματείες σε όλες τις σχολές, κεντρική διανομή συγγραμμάτων και όλα όσα θα επιφέρουν την ποιοτική αναβάθμιση της καθημερινότητας των φοιτητών.

Όλα τα παραπάνω είναι που κάνουν τη ΔΑΠ να διαφέρει από τους υπόλοιπους και την καθιστούν πρώτη δύναμη μέσα στο ΕΜΠ. Έτσι, στις φοιτητικές εκλογές του '07, ενώ όλοι περίμεναν να είναι το βατερλό της ΔΑΠ, όλοι εμείς γίναμε μάρτυρες μιας Μεγάλης Ανατροπής. **Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ΕΜΠ κατάφερε πρωτίες σε 6 από τους 9 φοιτητικούς συλλόγους και το ποσοστό της αυξήθηκε κατά 5 ποσοστιαίες μονάδες, όταν όλες οι υπόλοιπες παρατάξεις καταβαραθρώθηκαν.** Σχολές όπως οι Μηχανολόγοι Μηχανικοί άγγιξαν το υπερβολικό για τα δεδομένα του ΕΜΠ ποσοστό του 41%. Οι Πολιτικοί Μηχανικοί με τη σειρά τους καταρίπτοντας ρεκόρ συμμετοχής πανηγύρισαν το 39%. Η μεγάλη έκπληξη, οι Ηλεκτρολόγοι Μηχανικοί, σημείωσαν άνοδο 11% και πήραν ξανά τα σκήπτρα στη σχολή τους. Αντίστοιχα και οι φοιτητές της σχολής Εφαρμοσμένων Μαθηματικών και Φυσικών Επιστημών ήρθαν πρώτοι μετά από πολλά χρόνια στη σχολή σημειώνοντας την άλλη μεγάλη ευχάριστη έκπληξη. Με τη σειρά τους και ο Χημικοί Μηχανικοί πανάξια κατέλαβαν την πρώτη θέση, γυρίζοντας νέα σελίδα για τη σχολή τους. Οι Ναυπηγοί Μηχανικοί όντας η μόνη σχολή που παρέμεινε όλη τη χρονιά ανοιχτή δίκαια κατέλαβε τη πρώτη θέση με ποσοστό 38%. Τέλος, είμαστε πεπεισμένοι ότι και οι σχολές των Αρχιτεκτόνων, των Μεταλλιολόγων και των Τοπογράφων Μηχανικών θα ακολουθήσουν ανάλογη πορεία και η σκληρή δουλειά τους θα αποζημιωθεί, από αντίστοιχες πρωτίες.

του Γιώργου Στέγγου

NUEVO

50 χρόνια Ευρωπαϊκή Ένωση

ΕΠΟΜΕΝΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ: Παιδεία

Το 1951 με πρωτοβουλία του Γερμανού καγκελάρου, Κόνραντ Αντενάουερ και του Γάλλου υπουργού εξωτερικών, Ρόμπερτ Σούμαν, προωθήθηκε η ιδέα για το κτίσιμο μιας Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα (ΕΚΑΧ). Τον Απρίλιο του ίδιου έτους προσυπέγραψαν αυτή την ιδέα η Γαλλία, η Δυτική Γερμανία, η Ιταλία, το Βέλγιο, η Ολλανδία και το Λουξεμβούργο. Στις 25 Μαρτίου του 1957 αυτές οι χώρες προχώρησαν, με την συνθήκη της Ρώμης, στην ίδρυση της Ε.Ο.Κ. με θεσμοθετημένα πλέον όργανα και μηχανισμούς λήψης αποφάσεων, ενώ αργότερα διευρύνθηκε περιλαμβάνοντας συνολικά 15 χώρες.

Το 1992 οι αρχές ίδρυσης της Ε.Ο.Κ. αλληλάζουν ριζικά με την περιβόητη συνθήκη του Μάαστριχτ, όπου πλέον συνίσταται η Ε.Ε. με στόχο την νομισματική και πολιτική ενοποίηση των κρατών μελών της.

Εμείς, ο Ελληνικός λαός, αποφασίσαμε πριν από κάποια χρόνια να ενταχθούμε στην Ε.Ε. και να διεκδικήσουμε όσο περισσότερα μπορούμε για το καλό της χώρας μας. Πήραμε και παίρνουμε τρομερά χρηματικά ποσά για υποδομές, επιδοτήσεις αγροτών, επενδύσεις. Ακόμη, αυξήθηκε η δυνατότητά μας για εξαγωγές, εμπόριο και επένδυση κεφαλαίων μας σε εγχώριες και ξένες αγορές και πολλά άλλα που συνθέτουν την ενδυνάμωση της προσπάθειάς μας να φτάσουμε τις υπόλοιπες ανεπτυγμένες χώρες.

Έγινε, λοιπόν, εμφανές ότι εφόσον δρούμε, αναπτυσσόμαστε και αλληλοεξαρτούμαστε με τις χώρες της Ε.Ε. πρέπει κάποια στοιχεία που συνθέτουν το κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό γίγνεσθαι (όλων των κρατών μελών), να συγκλίνουν. Και εφόσον προωθείται και γίνεται πραγματικότητα η σύγκλιση σε όλους τους τομείς, πως είναι δυνατόν να μην υπάρχει σύγκλιση στην βάση της κάθε κοινωνίας που είναι η Παιδεία...

Αυτή ήταν και η αιτία που οδήγησε την Γαλλία, την Αγγλία, την Ιταλία και την Γερμανία στην διακήρυξη της Σορβόνης στις 25/05/1998, η οποία αποβλέπει στην χάραξη κοινής στρατηγικής στο χώρο της Ευρωπαϊκής Ανώτατης Εκπαίδευσης. Μια στρατηγική που να εμπεριέχει το λεγόμενο Αγγλοσαξονικό μοντέλο (3ετές bachelor, 2ετές master και 3ετές doctoral) και τις πιστωτικές μονάδες (credits) σύγκλισης των ΑΕΙ.

Ένα χρόνο μετά, στις 19/06/1999, συναντήθηκαν στην Μπολόνια της Ιταλίας 29 Υπουργοί Παιδείας και συνυπέγραψαν μια νέα διακήρυξη. Ως στόχος προβλήθηκε η διασφάλιση της καλύτερης συμβατότητας των ΑΕΙ και όχι η σύγκλισή τους όπως αρχικά διατυπώθηκε. Ακόμη η αλληγή της δέσμευσης, για συντονισμό των ΑΕΙ, από δέσμευση κοινής στρατηγικής, σημαίνει πως κάθε χώρα θα μπορεί να διαφοροποιεί τον τρόπο που θα παρέχει την παιδεία της, πάντα βέβαια μέσα στις γενικές ευρωπαϊκές αρχές.

Με στόχο να γίνει πράξη η Ευρωπαϊκή Ενοποίηση στο χώρο της Ανώτατης Εκπαίδευσης, ακολούθησαν και άλλες δύο σύνοδοι με 33 Υπουργούς Παιδείας, η μία στις 18/05/2001 στην Πράγα και η άλλη στις 18-19 Σεπτεμβρίου 2003 στο Βερολίνο. Η τελευταία ήταν και αυτή που καθόρισε τις παρακάτω γενικές αρχές που θα διέπουν την Ευρωπαϊκή Εκπαίδευση:

Πλήρης εφαρμογή των προγραμμάτων σπουδών, όπως οριζόταν από την Μπολόνια μέχρι το 2005.

Άμεση εγκαθίδρυση των διδακτικών μονάδων (credits).

Άμεση εφαρμογή, για όλες τις χώρες της Ε.Ε. ενός εναρμονισμένου συστήματος αξιολόγησης.

Η υλοποίηση της δια βίου εκπαίδευσης.

Πρέπει εδώ να τονιστεί πως τα παραπάνω, αν και έχουμε συνυπογράψει ως χώρα, δεν υπάρχει καμία δέσμευση να τα εφαρμόσουμε. Ωστόσο, είναι αυτονόητο πως η μη εφαρμογή τους θα περιθωριοποιήσει τα Ελληνικά ΑΕΙ και συνεπώς τα πτυχία μας δεν θα έχουν την αναγνώριση που θα έπρεπε, τόσο στην Ευρωπαϊκή Ακαδημαϊκή Κοινότητα, όσο και στην Ενιαία Ευρωπαϊκή Αγορά Εργασίας.

Εάν πάλι δεχτούμε όλα όσα διακηρύσσει το Βερολίνο, μας εξασφαλίζει κανείς ότι η Παιδεία μας θα προοδεύσει; Η απάντηση είναι προφανής. Όχι! Όπως, επίσης είναι προφανές και ότι η στασιμότητα θα μας πάει πίσω! Συνεπώς, τι είναι αυτό που πρέπει ως χώρα να κάνουμε;

Οι επιλογές είναι πολλές. Είναι, όμως, βέβαιο πως, όσο ανόνητη είναι η στείρα άρνηση και ο μηδενισμός, άλλο τόσο ανόνητη είναι και η δουλική εφαρμογή των Ευρωπαϊκών οδηγιών. Η μέση λύση, που είναι και η σοφότερη, είναι η αποδοχή των όρων της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης, προσαρμοσμένη στα μέτρα και σταθμά της ελληνικής πραγματικότητας.

Παραδείγματος χάριν μπορούμε και οφείλουμε να εφαρμόσουμε ένα ενιαίο σύστημα αξιολόγησης της ποιότητας των πανεπιστημίων, με όσα αυτό συνεπάγεται (διδακτικές μονάδες, θεσμικό πλαίσιο και όργανα), προσαρμοσμένο πάντα στα ελληνικά δεδομένα και συμβατό με τα συστήματα των άλλων χωρών.

Ωστόσο, δεν υποχρεούμαστε να υιοθετήσουμε τους δύο κύκλους σπουδών (3ετές bachelor + 2ετές master) για τις 5ετείς ελληνικές σχολές, με ενιαίο κύκλο σπουδών. Έτσι, δεν αλληλάζουμε τον χαρακτήρα της εκπαίδευσης στη χώρας μας, απλά τον διαμορφώνουμε – συμπληρώνουμε με νέα στοιχεία, ώστε να συμβαδίζει στις βασικές του αρχές, με την παιδεία όλων των άλλων χωρών της Ε.Ε.

Συμπερασματικά, λοιπόν, θα λέγαμε πως μπορούμε να έχουμε κέρδος ως χώρα μέλος της Ε.Ε. και αυτό γιατί είμαστε μία χώρα αδύναμη αλλά με πολύ δυναμική. Και η συνετή πορεία μας και στρατηγική μέσα στις δυνατές χώρες – μέλη, είναι αυτό που θα αναδείξει την δυναμική μας και θα μας δώσει την δυνατότητα τα εξελιχθούμε και να προοδεύσουμε.

Τέλος, αναφορικά με τις υποχρεώσεις μας μέσα στην Ε.Ε. δίνουμε μία απάντηση που έρχεται από την μεγάλη ελληνική μας παράδοση με το παρακάτω ανέκδοτο. «**Ρώτησαν την καμήλα εάν προτιμά να ταξιδέψει στον ανήφορο ή στον κατήφορο και εκείνη απάντησε: «Καλά βρε παιδί, κάθκε να ταξιδέψω στο ίσωμα;»**

του

Ηλίας Μπουρλή

Σαναχράφοντας το παρελθόν σύμφωνα με το μέλλον

Σπάνια ένα σχολικό βιβλίο έχει ξεσηκώσει στη χώρα μας τόσες αντιδράσεις και έχει προκαλέσει τέτοιας έκτασης συζητήσεις σε εφημερίδες, τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές και ιστοσελίδες στο διαδίκτυο. Στο διεξέλιδο αυτό, δύο συντάκτες του **NUEVO** υποστηρίζουν τις αντικρουόμενες απόψεις για το βιβλίο ιστορίας της έκτης τάξης του δημοτικού. **Εμείς** ελπίζουμε μέσα από τη θέση και την αντίθεση να προκύψει η σύνθεση για τον αναγνώστη του περιοδικού μας.

Το νέο σχολικό βιβλίο Ιστορίας της Στ' Δημοτικού είναι σχεδιασμένο για να επιτύχει "εκσυγχρονιστικούς" στόχους, όπως βεβαίως εννοούν τον εκσυγχρονισμό οι εμπνευστές του, δηλ. εξοικείωση με μια πολυπολιτισμικότητα του συρμού, ενταφιασμό της μνήμης, πλειοδοσία στην εθνική "αποψίλωση", ενίσχυση του ανεργμιάστου κοσμοπολιτισμού και των συμπλεγμάτων δαιμονοποίησης της εθνικής υπερηφάνειας.

Είναι ένα εγχειρίδιο 138 σελίδων ή, ακριβέστερα, μια σούμα διαγραμμάτων, χρονολογίων, χαρτών και παρατηρημάτων με ονόματα και γεγονότα! Το βιβλίο φυσικά δεν διαβάζεται, αφού όλα είναι γραμμένα επιγραμματικά και τηλεγραφικά και τα κείμενα ουδεμία συνέχεια έχουν, διότι είναι νοθευμένα σε κάθε 20 ή και λιγότερες αράδες από προσθήκες εικόνων, ανούσιων γεγονότων και λεπτομερειών. Είναι ένα άψυχο βιβλίο, που δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να κάνει τον μικρό μαθητή να ταυτιστεί με πρόσωπα και γεγονότα και να ονειρευτεί μέσα από την ιστορία, γιατί αποτυγχάνει παταγωδώς να αναδείξει ζωντανές μορφές μπροστά στα μάτια των μαθητών. Με διατυπώσεις που θυμίζουν μάλλον ληξιαρχικά έγγραφα, το εγχειρίδιο παρουσιάζει γεγονότα και συσχετισμούς γεγονότων, όπου απουσιάζουν τα κίνητρα των πράξεων. Από τον φόβο μήπως εξάσουν τα πάθη, οι συγγραφείς του βιβλίου φθάνουν να ωραιοποιούν ανενδόιστα τα γεγονότα, νομίζοντας πως έτσι εξορκίζεται κάθε μελλοντικός πόλεμος. Έτσι, όμως, εξομοιώνουν τον θύτη με το θύμα, τις αυτοκρατορικές αξιώσεις με τις αξιώσεις ελευθερίας, το αίμα των αγωνιστών της ελευθερίας με το αίμα των στρατιωτών του δυνάστη, τις αταξίες κάποιων στρατιωτών σε μια μάχη με την γενοκτονία των Μικρασιατών Ελλήνων και εν τέλει εκμηδενίζουν την ζωντανή λαϊκή ιστορική μνήμη που αποτελεί ενδεχομένως και την ακριβέστερη ιστορική αφήγηση.

Ειδικότερα, κατά την Τουρκοκρατία (όρος που δεν αναφέρεται ποτέ!) οι Έλληνες περνούσαν κυριολεκτικά χουζούρι σύμφωνα με την αναφορά ενός Γάλλου πρεσβευτή της εποχής, όπως περίπου γράφουν και τα "ομότιμα" τουρκικά σχολικά βιβλία (η αντιστοιχία είναι εξωφρενική!), ενώ το παιδομάζωμα περνιέται για πρακτική εθελούσιας κοινωνικής αναβάθμισης των Χριστιανών. Η Εκκλησία και η προσφορά της αποσιωπάται (μάλλον για να αιτιολογηθεί βάσιμα ο διαχωρισμός της από το ελληνικό κράτος σήμερα!). Η έξοδος του Μεσοπολέμου και οι θρυλικές μάχες της περιόδου κατακρημνίζονται στην μετριότητα. Μεταξύ των 6 κορυφαίων λογοτεχνών του 19ου αι. αναφέρονται η Ελισάβετ Μαρτινέγκου και η Καλλιρρόη Παρρέν, ενώ η ιστορία της Μαντώ Μαυρογένους και της Δόμνας Βισβίτζη κατέχει μεγαλύτερη έκταση απ' ό,τι εκείνη του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη και του Γεωργίου Καραϊσκάκη (εφαρμόζοντας την ποσότητα υπέρ των γυναικών και στην Ιστορία!). Ο Μακεδονικός Αγώνας λάμπει διά της απουσίας της αφήγησης

του (μόνον εικόνες και δευτερεύοντα γεγονότα!), για να μείνει μετέωρο ερώτημα η ελληνικότητα της Μακεδονίας. Η ιστορία του αυτοκινήτου, του ποδοσφαίρου, της τηλεόρασης, του θεάτρου και του ελληνικού κινηματογράφου στον 20ο αι. κατέχουν έκταση διπλάσια από την περιγραφή των "ασήμαντων" Βαλκανικών Πολέμων (20 αράδες πάλη!), του "αδιάφορου" Έπους του '40 (31 λέξεις μόνο!) και των Α' και Β' Παγκοσμίων Πολέμων μαζί. Η Κύπρος αναφέρεται ως διχοτομημένη (οπότε ψευδείς και οι πολύχρονοι ισχυρισμοί μας περί κατοχής στην διεθνή κοινότητα)! Η λέξη "εκσυγχρονισμός" σφυρηλατείται ανελέητα καμιά δεκαριά φορές και με έντονα στοιχεία μέχρις ότου καρφωθεί ως σωτήρια ιδέα-αυτοσκοπός του Έθνους στο μυαλό των μαθητών, προκειμένου το "εκσυγχρονιστικό" Πα.Σο.Κ. του Κ. Σημίτη να αναγνωριστεί και ως γνήσιος απόγονος του Χ. Τρικούπη και του Ελ. Βενιζέλου!

Ο τέως Πρωθυπουργός τιμήθηκε φυσικά δεόντως με παράθεση κειμένου του σε άλλο σχολικό βιβλίο (Νεοελληνική Γλώσσα της Γ' Γυμνασίου)! Το δε κεφάλαιο της Μικρασιατικής περιπέτειας (μόνον 19 αράδες!) τελειώνει περίπου ως εξής: «Στις 27 Αυγούστου 1922 ο τουρκικός στρατός μπαίνει στην Σμύρνη. Χιλιάδες Έλληνες συνωστίζονται στο λιμάνι προσπαθώντας να μπουν στα πλοία και να φύγουν για την Ελλάδα!» Μύτη δηλ. δεν άνοιξε! Σαν τουρίστες το κατακαλόκαιρο στον Πειραιά, που απλώς βιάζονταν να φύγουν, οι Έλληνες στριμώχτηκαν στο λιμάνι και αντιμετώπισαν μονάχα πρόβλημα επιβίβασης στα συμμαχικά "κρουαζιερόπλοια"! Για τις σφαγές, τις φωτιές και την Ποντιακή Γενοκτονία ούτε κουβέντα!

Το βιβλίο ακόμα προσκρούει στον Νόμο (αγνοεί ως «ελληνοκεντρικό» το Αναλυτικό Πρόγραμμα Σπουδών του Παιδ. Ινστιτούτου), τελεί σε πλήρη επιστημονική και παιδαγωγική αταξία (η Ακαδημία Αθηνών μεταξύ άλλων γνωμάτευσε ότι «επιδεικνύει προχειρότητα κατά την προσέγγιση μείζονος σημασίας ζητημάτων του ιστορικού παρελθόντος και αδυναμία διακρίσεως του εκάστοτε ουσιώδους από το επουσιώδες») και προκαλεί κοινωνική δυσφορία και αντίδραση (δάσκαλοι δεν το διδάσκουν, γονείς αιτούνται απαλλογή των παιδιών τους, βιβλία επιστρέφονται στο Υπουργείο, οι Κύπριοι το αποσύρουν).

Στο νέο βιβλίο, λοιπόν, δεν ενδιαφέρει η ιστορική αλήθεια, αλλά η επίτευξη πολιτικών στόχων μέσα από την επιλεκτική διαχείριση λέξεων και πηγών ούτως ώστε να αναμορφωθεί η λαϊκή μνήμη. Η Ιστορία, ωστόσο, πρέπει να αναφέρει τι πραγματικά έγινε σχετικά με τους Έλληνες και τον Κόσμο, όχι να προσαρμόζεται σε πολιτικοϊδεολογικές προτιμήσεις της μόδας και σε ελιγμούς της εξωτερικής μας πολιτικής. **Πολύ φοβάμαι ότι το βιβλίο έμειναν να υπερασπίζονται μονάχα όσοι δεν το έχουν διαβάσει ακόμα...**

του Θεόδωρου-Θρέστη Σκαπινάκη

NUEVO

βιβλίο ιστορίας

παιδιά, γέροι και νέες, προσφέρουν με τη δράση τους σημαντικό έργο.

ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ

Ιταλική ανακάλυψη
αυτήν που έδειξε ότι
ο πλανήτης μας
είναι ένας από τους
άλλους που κυκλοφορούν
γύρω από τον ήλιο.

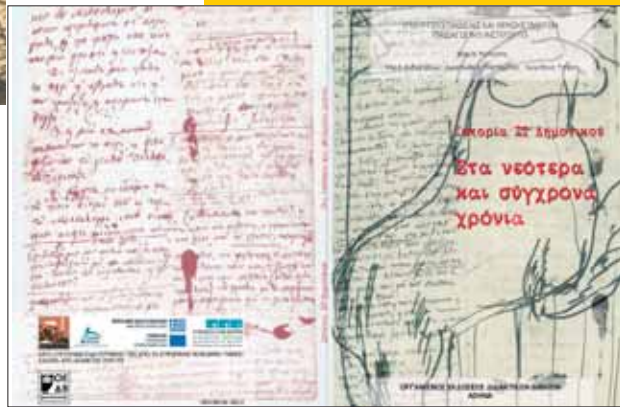

Δόρνα Βισβίξη (1784-1850)

Γεννιέται στην Αίνο. Συμμετέχει ενεργά
στη, παίρνοντας μέρος, μαζί με τον άντρα
της, στην Αίνο, στο Άγιο Όρος, τη Λέσβο
και το Αιόλεο, η Δόρνα Βισβίξη ανα-
καλύπτει τον κόσμο και συνεχίζει τη δράση
της. Εξοικονομεί και συνηθίζει το πλοίο της
καρδιάς της για τα ταξίδια. Μετά το τέλος

Ραντεβού με την Ιστορία

Μελετώντας το νέο
βιβλίο της Ιστορίας
της ΣΤ' Δημοτικού
και παρακολουθώ-
ντας τον ευρύτατο δη-
μόσιο διάλογο ξανα-
έρχεται στην επιφά-
νεια το παλιό ερώτη-
μα για το τί ακριβώς
είναι η Ιστορία. Από
τότε που εισάχθηκε
ως γνωστικό αντικεί-

μενο στην ευρωπαϊκή εκπαίδευση –σχεδόν ταυτόχρονα με τη γαλι-
λική επανάσταση- ο ρόλος της δεν ήταν ποτέ σαφής: **άλλοτε υπήρ-
ξε μάθημα που ανέπτυξε την αυτογνωσία κι άλλοτε μέσο προ-
παγάνδας.**

Η Ιστορία ως επιστημονικό αντικείμενο μπορεί να συμβάλει στο
ρόλο που ο άνθρωπος που καλείται να παίξει εντός του πολιτι-
σμού δια της κατανόησης της ίδιας της εξελικτικής του πορείας. Κα-
τά το γνωστό κλισιό, διδάσκει το παρελθόν για να παραδειγματί-
σει για το μέλλον.

2. Οι πολιτικοί. Η επένδυση στο θυμικό ενός λαού, στο χαίδεμα
των αυτιών του («περιούσιος λαός», «το DNA των Ελλήνων»),
στη δαιμονοποίηση του ξένου είναι κάτι πολύ συνηθισμένο.
Με χαρακτηριστική ευκολία, άλλωστε, οδήγησε σε δύο πα-
γκοσμίου πολέμους. Το φαινόμενο του ΛΑΟΣ μπορεί ακόμα
να μοιάζει φαιδρό, αλλά όσο πλησιάζουν οι βουλευτικές εκλο-
γές θα γίνει κατανοητό το μέγεθός του. Για την ώρα οι περισ-
σότεροι απλώς **διασκεδάζουν με τα βιβλία που πωλούνται από
το ΤΗΛΕΑΣΤΥ για την Ομάδα Έψιλον και τα υπερόπληα**² (τα
οποία προφανώς βραχυκύκλωσαν το 1453 και το 1922).

3. Τα ΜΜΕ. Οι δημοσιογράφοι αντιδρούν ομοίως είτε γιατί εν-
στερνίζονται τις ίδιες απόψεις είτε γιατί εξυπηρετούν τα συμφέ-
ροντα των παραπάνω είτε για λόγους εντυπωσιασθρίας. Δεν
είναι, βέβαια, η πρώτη φορά. Το 1965, ο **Σάββας Κωνσταντό-
πουλος**—εκδότης του «Ελευθέρου Κόσμου», επικοινωνιακάς **στυ-
λοβάτης της ακροδεξιάς και αργότερα των χουντικών - μαζί
με βουλευτές και καθηγητές επέβαλε την απόσυρση του βιβλίου
ιστορίας της Β' Γυμνασίου**³. Βέβαια, μετά το 1974, η κυ-
βέρνηση του εθνάρχη Καραμανλή το επανέφερε. Στην καλύ-
τερη των περιπτώσεων, οι δημοσιογράφοι παρεμποδίζονται
από την παιδεία που (δεν) έλαβαν από το μετεμφυλιακό κρά-

τος και δεν μπορούν να κατανοήσουν
κάτι που δεν αναλύεται παρά μονάχα
με όρους επιστημονικούς. Όμως, η
Ιστορία είναι ζώσα επιστήμη. Εμπλου-
τίζεται και μεταβάλλεται.

Το βιβλίο αυτό είναι ένα αποτέλε-
σμα έρευνας και επιστημονικής εργα-
σίας. Δεν μπορεί να το κρίνει ενδελε-
χώς ο καθένας. Μπορεί μονάχα να
σχολιάσει τα προφανή. Υπάρχουν λή-
θος ημερομηνίες, δύο ατυχείς εκφρά-
σεις (π.χ. «ο συνωστισμός» στη
σελ.100, αν και η συγγραφέας σα-
φώς δεν τον συνδέει με τη σφαγή)
και —ίσως— κάποιες παραλείψεις. Ως
προς αυτές τις αστοχίες, η ακαδημαϊ-
κή κοινότητα ψύχραιμα, εύκολα και

Από την άλλη πλευρά, διαχρονικά η διδασκαλία της —ειδικά στην
κατώτερη και μέση εκπαίδευση— υπήρξε ένα σημαντικότατο εργα-
λείο άσκησης πολιτικής. Ο εξωραϊσμός των γεγονότων, η απο-
σιώπηση εγκλημάτων, η αναφορά σε ένα απώτατο «χρυσό πα-
ρελθόν» (το οποίο ποτέ δεν υπήρξε) και η συστηματική καλλιέ-
ρεια συλλογικών μύθων, βοήθησαν αρχικά στη δημιουργία των
εθνικών κρατών και μετά στην εγκαθίδρυση ενός πολύ βολικού
εθνικισμού. Βολικού τόσο για τον έλεγχο των μαζών στο εσωτε-
ρικό του κράτους όσο και για την αιτιολόγηση πολέμων.

Στην περίπτωση του βιβλίου της ΣΤ' Δημοτικού επαναλαμβάνε-
ται ακριβώς η ίδια σύγκρουση. Ετερόκλητες ομάδες και άτομα συ-
σπειρώθηκαν προκειμένου να διαχειριστούν την εθνική συλλογι-
κή μνήμη κατά το συμφερότερό για εκείνους τρόπο. Αξίζει να εξε-
τάσει κανείς τις κύριες ομάδες αντίδρασης:

1. Η Εκκλησία. Ο αρχιεπίσκοπος επιμένει στο να έχει λόγο για ένα
διδασκτικό εγχειρίδιο. Όμως, η Ιστορία ως επιστημονικό αντικεί-
μενο δεν μπορεί παρά να υπακούει στην ίδια την επιστημονική
μεθοδολογία που με τη σειρά της εδράζεται στον ορθό λόγο.
Επομένως, είναι απολύτως λογικό ο **αρχιεπίσκοπος Χριστόδου-
λος να μην συμφωνεί, «φόσον πάμπολλες φορές έχει αποκηρύ-
ξει τον ορθολογισμό»** (π.χ. «Από αυτό [...] το σκέπτομαι, άρα υπάρ-
χω») **γεννήθηκε ο ορθολογισμός, κι από τον ορθολογισμό [...] η
απιστία εις το Θεό κι αυτή [...] γέννησε τους πολέμους, τις
εκατόμβες των νεκρών**¹).

γρήγορα μπορεί να τις διορθώσει. Ως προς τις παραλείψεις, οι
φωνασκούντες αφενός δεν πρόσεξαν ότι το εγχειρίδιο συνοδεύ-
εται από ειδικό cd-rom και ότι αφετέρου πρόκειται για ένα σχολι-
κό βιβλίο το οποίο δεν μπορεί να χωρέσει όλα τα πολεμικά γε-
γονότα μιας επανάστασης. Πολλώ δε μάλλον το **μύθο του κρυ-
φού σχολείου—το βάρος απόδειξης της ύπαρξής του φέρουν όσοι
ισχυρίζονται πως υπήρξε— ή της 25^{ης} Μαρτίου**, εφόσον ακόμη
και τα νήπια στα αγιασμένα μεσσηνιακά χώματα γνωρίζουν ότι
η Καλαμάτα ήταν ελεύθερη από τις 23/3.

Στο σύγχρονο φιλελεύθερο περιβάλλον, στην εποχή που ο άν-
θρωπος έχει υποχρέωση να στηρίξει την αυτοπεποίθησή του πά-
νω στο γνώθι σουτόν, ο επικίνδυνος προστατευτισμός του εθνι-
σμού δεν έχει θέση. Και η Ιστορία, ως επιστημονικό αντικείμε-
νο, δεν μπορεί παρά να είναι ένα εργαλείο για την κατάκτηση της
αυτογνωσίας και της κριτικής σκέψης. Επομένως, τα μάτια όλων
στέφονται ξανά προς την Πανεπιστημίου και την οδό Μητροπό-
λεως...

¹ Ομιλία 24/9/2005. Πολύ χαρακτηριστική και η αναφορά στον
«άθεο διαφωτισμό» στις 30/1/2001 (των Τριών Ιεραρχιών) κατά την
ομιλία του σε εκπαιδευτικούς.

² <http://www.liako.gr/products.jsp?action1=SEARCH&catId=010101>

³ π.χ. <http://www.iospress.gr/ios2007/ios20070218.htm>

Διεθνές Πανεπιστήμιο: Η Θεσσαλονίκη γίνεται Πρωτεύουσα της Γνώσης!

Διανύουμε μία εποχή, όπου η Γνώση και η Πληροφορία αποτελούν τους άξονες για την οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη των λαών. Σ' ένα τέτοιο περιβάλλον, η Παιδεία και η Εκπαίδευση καλούνται να διαδραματίσουν ένα ρόλο ιδιαίτερα κρίσιμο: Αφενός να αναδείξουν εκείνους τους επιστήμονες που θα στηρίξουν την προσπάθεια καταξίωσης της χώρας μας στο «σκληρό πυρήνα» της διευρυμένης Ευρώπης και αφετέρου να διαμορφώσουν μία νέα πολυσυλλεκτική κουλτούρα στην ελληνική κοινωνία.

Στο πλαίσιο αυτό, η ίδρυση του Διεθνούς Πανεπιστημίου στη Θεσσαλονίκη, που αποτέλεσε προσωπική δέσμευση του πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή από το βήμα της Διεθνούς Εκθέσεως Θεσσαλονίκης, αποτελεί μοναδική ευκαιρία να καταστεί η Θεσσαλονίκη Μητρόπολη Γνώσης στη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Στόχος της ίδρυσης του πανεπιστημίου αυτού είναι η προσέλευση φοιτητών υψηλού επιπέδου από τις γειτονικές βαλκανικές χώρες. Δεν είναι, όμως, μόνο αυτός. Άλλωστε, μέσω του νέου εκπαιδευτικού ιδρύματος, η χώρα μας μπορεί να επιδιώξει την προσέλκυση φοιτητών και από τις χώρες της Μέσης Ανατολής, καθώς και από τους Έλληνες της διασποράς.

Η σημασία του Διεθνούς Πανεπιστημίου είναι μεγάλη, τόσο για τη χώρα όσο, και κυρίως, για την ίδια τη Θεσσαλονίκη. Άλλωστε, η προσέλκυση ξένων φοιτητών καθιστά την πόλη τελικό αποδέκτη χρήσιμου οικονομικού κεφαλαίου, που μπορεί και πρέπει να αξιοποιηθεί για την ανάπτυξη της ευρύτερης περιοχής. Μάλιστα, σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις, η Θεσσαλονίκη αναμένεται να υποδεχθεί περίπου 5.000 επιπλέον φοιτητές για τα επόμενα χρόνια, γεγονός που αυτόματα μεταφράζεται σε επιπλέον οικονομικό κεφάλαιο. Οι νέοι αυτοί θα έχουν την ευκαιρία να γνωρίσουν από πολύ κοντά την ελληνική παράδοση και να

διαπιστώσουν εκ των έσω ότι η χώρα μας διαθέτει πλέον τις απαιτούμενες δομές να ανταπεξέλθει ικανοποιητικά στις απαιτήσεις των καιρών.

Είναι χρέος όλων όσων δραστηριοποιούνται στη Βόρεια Ελλάδα να βοηθήσουν στην ενσωμάτωσή τους στο εκπαιδευτικό μας σύστημα αλλά και στις συνθήκες της σύγχρονης ελληνικής πραγματικότητας. Δική μας ευθύνη είναι να φροντίσουμε ώστε η εμπειρία τους στην ελληνική πραγματικότητα να είναι θετική, και, με το τέλος των σπουδών τους, να επιστρέψουν στις χώρες καταγωγής τους έχοντας βαθιά ριζωμένη μέσα τους την ελληνική κουλτούρα και παιδεία. Αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα, οι απόφοιτοι του Διεθνούς Πανεπιστημίου να γίνουν πρεσβευτές της χώρας μας στο εξωτερικό, γεγονός που θα αναδείξει τη Θεσσαλονίκη ως ελκυστικό τουριστικό προορισμό, καθώς θα συνδυάζει την ιστορικότητα, τη θρησκευτικότητα και το φυσικό της περιβάλλον, με την προσφορά σύγχρονων υποδομών και υπηρεσιών για τους επισκέπτες.

Πέρα, όμως, από τα πολυαπλά οφέλη σε τοπικό επίπεδο, το Διεθνές Πανεπιστήμιο πρόκειται να συμβάλει στην ουσιαστική αναβάθμιση του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος, το οποίο για πολλή χρόνια αντιμετώπιζε έλλειμμα σταθερότητας αλλά και προοπτικής.

Η ανταλλαγή γνώσεων και εμπειριών, η ανταλλαγή τεχνολογίας και οι συνέργιες που μπορούν να ανακύψουν μέσα από το Διεθνές Πανεπιστήμιο, με στόχο μελλοντικές συνεργασίες στο πλαίσιο της νέας παγκοσμιοποιημένης αγοράς, είναι πλεονεκτήματα ανεκτίμητης αξίας για τη χώρα μας.

Όλα αυτά μπορούμε να τα πετύχουμε μέσα από συνεργασία και ομαδική δουλειά, με γνώμονα πάντοτε μια ενιαία στρατηγική για την ανάπτυξη.

του Απόστολου Τζιτζικώστα

Στη Μαγνησία πνέει ...άνεμος ανανέωσης!

Πλήθος νέου (και όχι μόνο) κόσμου συγκέντρωσε η πρώτη φετινή εκδήλωση της ΟΝΝΕΔ Μαγνησίας, που έλαβε χώρα την Κυριακή 11 Φεβρουαρίου, στο ξενοδοχείο ΞΕΝΙΑ Βόλου. «Ο ελληνικός λαός θα κρίνει με την ψήφο του θετικά το έργο της κυβέρνησης στις εθνικές εκλογές και ότι βούληση του Πρωθυπουργού είναι να συμμετάσχουν στα ψηφοδέλτια νέοι», τόνισε στην ομιλία του ο πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ, Γιώργος Παπανικολάου Αναφερόμενος στην ίδια την Οργάνωση σημείωσε ότι «Βασικός πυλώνας της δράσης μας είναι η περιφερειακή και αποκεντρωμένη δραστηριότητα και προς αυτή την κατεύθυνση ξεχωριστός είναι ο ρόλος της κάθε τοπικής οργάνωσης. Η ΟΝΝΕΔ Μαγνησίας είναι μία από τις κορυφαίες οργανώσεις μας και αποτελεί πρότυπο, έχοντας καταγράψει πολύ σημαντικές δράσεις». Το λόγο στη συνέχεια πήρε ο Χρήστος Σταϊκούρας, μέλος της Κ.Ε της Νέας Δημοκρατίας, ο οποίος υπογράμμισε ότι «το πότε θα διεξαχθούν οι εθνικές εκλογές είναι δικαίωμα και πρωτοβουλία του Πρωθυπουργού.

Οι δημοσκοπήσεις, που λαμβάνουν χώρα σταθερά συγκλίνουν στο ίδιο αποτέλεσμα ότι υπάρχει θε-

τική ανταπόκριση του κόσμου». Στη συνέχεια, ο κ. Σταϊκούρας τάχθηκε «υπέρ της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης, αλλά και γενικά του μεταρρυθμιστικού έργου της κυβέρνησης σε όλους τους τομείς».

Την εκδήλωση έκλεισε ο Αργύρης Κοπάνας, πρόεδρος Ν.Ε. ΟΝΝΕΔ Μαγνησίας και δημοτικός σύμβουλος του Δήμου Βόλου. Στην ομιλία του αναφέρθηκε στις επικείμενες εθνικές εκλογές και στην ανάγκη κατάρτισης ενός ανανεωμένου ψηφοδελτίου στην Μαγνησία. «Το αποτέλεσμα των Αυτοδιοικητικών εκλογών στη Μαγνησία μας στενοχώρησε. Ωστόσο, στις εθνικές εκλογές η εικόνα της «τραυματισμένης» παράταξης πρέπει να αλλάξει. Όλοι μαζί θα δώσουμε τον κοινό αγώνα για την μεγάλη Νίκη. Προς αυτή την κατεύθυνση θα συμβάλλει καθοριστικά το ψηφοδέλτιό μας, που θα αντιπαρατεθεί με εκείνο του ΠΑΣΟΚ και των μικρότερων κομμάτων. Ως πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ Μαγνησίας και εκπρόσωπος της νεολαίας στο Δημοτικό Συμβούλιο του Βόλου θεωρώ απαραίτητη την παρουσία στο ψηφοδέλτιό μας καινούριων προσώπων και νέων ανθρώπων, που θα εκφυσώσουν στην Παράταξη ανανεωτικό άνεμο, θα μεταδώσουν την φρεσκάδα τους και θα δημιουργήσουν την αίσθηση του διαφορετικού και του καινούριου!», ήταν τα λόγια του κ. Κοπάνου.

της Σπυριδούλας Κομπογιάννη

NUEVO

ίκαροι

Τί ακριβώς συμβαίνει στους ελληνικούς αιθέρες;

Αερομαχίες στο Αιγαίο

Την ησυχία του πρωινού διακόπτει ο οξύς ήχος των κινητήρων. Δύο λεπτά αργότερα και αφού έχουν γίνει οι απαιτούμενοι έλεγχοι ένα ζευγάρι μαχητικών απογειώνεται στους αιθέρες. Προορισμός κάπου στα όρια του εθνικού εναέριου χώρου ή του FIR Αθηνών όπου έχουν εντοπιστεί ίχνη άγνωστων αεροσκαφών που αναγνωρίζονται ως Τουρκικά στρατιωτικά αεροσκάφη, πολλές φορές οπλισμένα, και πρέπει να αναχαιτιστούν.

Αν και η σκηνή φαντάζει αποκύμα σεναριογραφικής φαντασίας σε ταινία δράσης, εντούτοις καθρεφτίζει την καθημερινότητα των ανθρώπων της πολεμικής μας αεροπορίας.

Συχνά γίνεται λόγος στα ΜΜΕ για παραβιάσεις Τουρκικών μαχητικών αεροσκαφών που εξελίσσονται σε σκληρές εμπλοκές με Ελληνικά μαχητικά. Ας δούμε τί ακριβώς συμβαίνει στον ελληνικό ουρανό.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟ

Από το 1973 μέχρι σήμερα η Τουρκία αμφισβητεί συστηματικά κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας, επιδιώκοντας να επιβάλλει την αναθεώρηση του νομικού καθεστώτος στο Αιγαίο. Ειδικότερα, αμφισβητεί το εύρος του Εθνικού εναέριου χώρου, απαιτώντας την επαναχώρησή του στα 6 ναυτικά μίλια, ενώ έχει οριστεί με προεδρικό διάταγμα του 1931 στα 10 ν.μ. και αφού γνωστοποιήθηκε στους αρμόδιους διεθνείς φορείς όπου συμμετέχει και η Τουρκία, έγινε αποδεκτό χωρίς ενστάσεις και αποτυπώθηκε στους διεθνείς αεροναυτικούς χάρτες. Η Τουρκία για παραπάνω από 40 χρόνια όχι μόνο δεν αμφισβήτησε αυτό το καθεστώς αλλά δια της σιωπηρής αποδοχής του το επικύρωσε σύμφωνα και με τις επιταγές του διεθνούς δικαίου, εθιμικού και συμβατικού. Οι αμφισβητήσεις και αιτιάσεις είναι όψιμες και στερούνται νομικής βάσης. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η απειλή πολέμου που έχει διατυπώσει η Τουρκική πλευρά σε περίπτωση επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 ν.μ., σύμφωνα με δικαίωμα που αναγνωρίζεται στην χώρα μας από το διεθνές δίκαιο.

Με αυξανόμενη συχνότητα Τουρκικά αεροσκάφη επιχειρούν να διεισδύσουν σε μεγάλο βάθος στον Εθνικό εναέριο χώρο, εκτελώντας υπερπτήσεις πάνω από Ελληνικά νησιά και βραχονησίδες. Η τακτική αυτή ευθυγραμμίζεται με την ανυπόστατη θεωρία των γκρίζων ζωνών, στοχεύοντας να θέσει υπό αναθεώρηση το καθεστώς νησιών και βραχονησίδων κυρίως στο ανατολικό Αιγαίο. Ταυτόχρονα διατυπώνονται αβάσιμες απαιτήσεις για ένα γενικευμένο καθεστώς αποστρατικοποίησης και συνεπώς αμυντικής αποδυνάμωσης των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου.

ΤΟ FIR ΑΘΗΝΩΝ

Συστηματική επίσης είναι η άρνηση της Τουρκίας να συμμορφωθεί με τους διεθνείς κανόνες ασφαλούς αεροπλοΐας διενεργώντας στρατιωτικές πτήσεις εντός του FIR Αθηνών, χωρίς προηγούμενης να έχει καταθέσει τα προβλεπόμενα σχέδια πτήσης στις Ελληνικές αρχές, δεδομένου ότι ο συγκεκριμένος εναέριος χώρος είναι υπό Ελληνική ευθύνη σε ό,τι αφορά στην ομαλή διεξαγωγή της εναέριας κυκλοφορίας, μοιλονότι περιέχει τομείς διεθνούς κυριαρχίας. Η Ελλάδα, συνεπώς στις διεθνείς υποχρεώσεις της, προφυλάσσει την εναέρια κυκλοφορία αναχαιτίζοντας για λόγους αναγνώρισης και ενημέρωσης των αρμόδιων διεθνών οργάνων όσα άγνωστα ίχνη αεροσκαφών εντοπίζονται στον χώρο ευθύνης της.

ΟΙ ΙΚΑΡΟΙ

Η πολεμική αεροπορία είναι ένας σύνθετος οργανισμός αποτελούμενος από πλειάδα εξειδικευμένων μονάδων. Στο επιχειρησιακό επίπεδο η λειτουργία του αεροπορικού όπλου περνά μέσα από την συνεργασία του

πυκνού δικτύου επιτήρησης του εναέριου χώρου, των επίγειων συστημάτων αεράμυνας (αντιαεροπορικοί πυραύλοι) και των στρατιωτικών αεροσκαφών που υποστηρίζονται από ανάλογες βοηθητικές μονάδες. Όλο αυτό το σύστημα τελεί υπό την επίβλεψη επιτελικών οργάνων που καταγράφουν, αναλύουν και αξιολογούν τις καταστάσεις και προσαρμόζουν ανάλογα τη στρατηγική και τις τακτικές της.

Η Ελληνική πολεμική εροπορία διαθέτει ανθρώπους που -αν και δεν συγκαταλέγονται στις υψηλότερα αμοιβόμενες ομάδες της χώρας μας- φτάνουν στα όρια της αντοχής τους, σωματικής και πνευματικής για να αντεπεξέλθουν στις αποστολές τους. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι κατέχει υψηλήτοιμότητα μεταξύ των χωρών του NATO και μεγάλο αριθμό εξόδων αεροσκαφών και ωρών πτήσεων. Το μεγαλύτερο μέρος αυτής της δραστηριότητας αναλώνεται στις αναχαιτίσεις. Η καταπόνηση του προσωπικού και των μέσων που διατίθενται είναι τεράστια, αν αναλογιστούμε τις χιλιάδες των παραβιάσεων που γίνονται κάθε χρόνο. Οι Έλληνες χειριστές κάθε φορά που επιχειρούν υποβάλλονται σε έντονη σωματική και πνευματική κόπωση, δεδομένου ότι οι αναχαιτίσεις τις περισσότερες φορές είναι σκληρές. Την ίδια στιγμή, συναδελφικοί τους στην Ευρώπη λειτουργούν σαφώς με λιγότερο εντατικούς ρυθμούς. Ολόκληρος ο μηχανισμός της Πολεμικής Αεροπορίας βρίσκεται σε εγρήγορση και εκτός από τους πιλότους καταπονούνται οι τεχνικοί και οι χειριστές του δικτύου επιτήρησης και αεράμυνας. Τα αεροσκάφη επιβαρύνονται έχοντας καταγράψει περισσότερες ώρες πτήσεων από συνομήλικα αεροσκάφη άλλων χωρών του NATO. Οι ανάγκες για την συντήρησή τους είναι εξίσου μεγάλες.

Το απαιτητικό έργο της Πολεμικής μας Αεροπορίας έχει δημιουργήσει γενιές εξαιρετικών χειριστών και άρτια εκπαιδευμένου προσωπικού που έχουν κερδίσει διεθνή αναγνώριση. Σημαντικό επίσης είναι το πολυποικίλο, εκτεταμένο ανθρωπιστικό έργο που προσφέρει όπως οι έκτακτες αεροδιακομιδές ασθενών και η μεταφορά ανθρωπιστικής βοήθειας. Σε ένα περίπλοκο, ρευστό και απρόβλεπτο διεθνές περιβάλλον η χρήση της αεροπορικής ισχύος μπορεί να λειτουργήσει αποτρεπτικά (αποθαρύνοντας εκδήλωση επιβουλών) και προστατευτικά για τις υπόλοιπες ένοπλες δυνάμεις. Η δραστηριότητα στο Αιγαίο έρχεται να αναδείξει αυτή την διάσταση. Η έμπρακτη στήριξη στην πολεμική αεροπορία και τους ανθρώπους που την απαρτίζουν είναι επιβεβλημένη για να μπορέσει να ανταποκριθεί στον στρατηγικό της ρόλο.

του Αντώνη Γκιάκα

Δυνάμεις Καταδρομών: Είναι οι γνωστοί Λοκατζήδες των Ορεινών Καταδρομών (ΛΟΚ). Το μεγαλύτερο μέρος της εκπαίδευσής τους διεξάγεται στα ένδοξα βουνά της Πατρίδας μας. Ειδικεύονται στον ορεινό αγώνα, την επιβίωση και τον ανορθόδοξο πόλεμο». Έτσι περιγράφει τους ΛΟΚ το site του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας. Ας δούμε πώς τους περιγράφει ένας νέος που υπηρέτησε πρόσφατα τη στρατιωτική του θητεία σε ένα από τα επίλεκτα σώματα του ελληνικού στρατού...

Ειδικές Δυνάμεις! Καταδρομείς, Κομάντος! Λέξεις με ένα άλλο περιεχόμενο, με μία άλλη ατμόσφαιρα. Ένας μύθος, μία παράδοση πολλών ετών, η οποία έχει τις ρίζες της στα βάθη της αρχαίας ελληνικής ιστορίας, στις μεγάλες αναμετρήσεις του γένους μας. Πολεμιστές επίλεκτοι, όχι τόσο για τα σωματικά τους χαρίσματα, όσο για εκείνη την ιδιόζουσα ψυχική τους ιδιοσυστασία, για εκείνο τον «διακόπτη» μεταξύ συνήθους λογικής και ηλογικής του παραλόγου. Για αυτό το χαρακτηριστικό που τους οδηγεί στην σωματική και ψυχολογική υπέρβαση των δυνατοτήτων τους, απλά για εκείνη την «τρέλα»!

Ειλικρινά δεν ξέρω από πού να αρχίσω και πού να τελειώσω για να περιγράψω κάτι που για να το καταλάβει κάποιος πρέπει να το βιώσει. Είχα την τύχη να γνωρίσω κάποιους έφεδρους καταδρομείς πριν από λίγο καιρό και να μιλήσω μαζί τους για την επιλογή τους αυτή να υπηρετήσουν την θητεία τους στις Ειδικές Δυνάμεις. Ένα θα θυμάμαι έντονα, τη συγκίνηση στα μάτια τους!

Νεαρά παιδιά ηλικίας από 18 έως 25 ετών ήταν αυτή η μοναδική παρέα. Παιδιά από κάθε κοινωνικό στρώμα, που δουλεύουν στην οικοδομή, σε συνεργεία, σε καφετέριες, τεχνίτες κάθε λογής αλλά και παιδιά με πτυχία, με σπουδές στο πανεπιστήμιο. Ελληνόπουλα που προέρχονται από οικογένειες απλές, καθημερινές, πονεμένες!

«Ζητάμε τα δύσκολα, ζούμε για μια τιμή, για την ελευθερία, για τη δόξα. Για να δικαιώσουμε την ιστορία μας, τις θυσίες κάποιων που έδωσαν τη ζωή τους ή χάρισαν τα παιδιά τους για την ελευθερία του γένους μας. Για να αισθανθούμε ότι κάτι προσφέρουμε σε αυτή την κοινωνία, σε αυτή την έρμη την πατρίδα που κάθε μέρα την ξεφτιλίζουμε εμείς οι ίδιοι οι πολίτες. Για να μπούμε στο μάτι κάποιων οι οποίοι νομίζουν ότι ισοπέδωσαν τα πάντα στον κόσμο. Όσο και να μας πατήσουν, όσο και να μας κατακρεουργήσουν, όσο και να μας ατιμάσουν εμείς θα κάνουμε το Σταυρό μας, θα προσευχηθούμε και θα προσφέρουμε τη ζωή μας τόσο στο πεδίο της μάχης όσο και στην καθημερινή ζωή με τις επιλογές μας και την συμπεριφορά μας. **Κατάλαβέ το, είμαστε τρελοί, είμαστε το καρφί μέσα στο λόγο τον ξύλινο**». Μετά από αυτά τα λόγια που μου είχαν αρχίσει να μπαίνουν στην καρδιά και στο μυαλό τους.

Τους ρώτησα για την εκπαίδευσή τους δυο-τρία πράγματα, αν και δεν είχαν πολλά, για ευνόητους λόγους, καθαρά τυπικούς και όχι μυστικοπάθειας ή αλαζονικής μεγαλοποιήσεως.

Αυτός λοιπόν που θα αποφασίσει να υπηρετήσει την θητεία του ως έφεδρος στο σώμα αυτό θα πρέπει να γνωρίζει ότι το νόημα είναι η ψυχολογία και το μυαλό.

NUEVO

λοκ

ΕΤΣΙ ΕΖΗΣΑ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ ΤΙΣ ΕΙΔΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ!

Η εκπαίδευση φυσικά στην αρχή περιλαμβάνει σωματική βελτίωση-γυμναστική, η λεγόμενη ΣΩΒΕ. Τρέξιμο ατελείωτο, το πρωί, το μεσημέρι, το βράδυ, ακόμα και νυχτερινά ξυπνήματα. Τρέξιμο πριν το φαγητό, τρέξιμο μετά το φαγητό και φυσικά οι γνωστές και ατελείωτες καμψεις! **Ρώτησα έναν από τους καταδρομείς αν ξεκουράζονται καθόλου και μου απάντησε ότι μέχρι να πάρουν τον Πράσινο Μπερέ και να ονομαστούν ΚΑΤΑΔΡΟΜΕΙΣ, η θέση ξεκούρασης είναι η θέση για κάμψεις!!!** Εννοείται ότι ήλιος, ζέστη, κρύο, ψύχος, μέρα ή νύχτα δεν υπάρχουν ενώ δίψα, ύπνος, πείνα και γενικώς άλλες τέτοιες πολυτέλειες περιορίζονται στο απολύτως αναγκαίο επίπεδο. Είναι η αρχή, ο πρόλογος, η προετοιμασία για την συνέχεια που θα επακολουθήσει, τα λεγόμενα ΠΕΝ [Προχωρημένη Εκπαίδευση Νεοσυλλέκτου ή αλλιώς Πεθαίνει Ένας Νέος-στη «μαθητοσύνη» γλώσσα του στρατού]. Τα ΠΕΝ είναι το διάστημα όπου έχουν παραμείνει όσοι θέλουν συνειδητά να γίνουν καταδρομείς. Είναι το διάστημα όπου κορυφώνεται η σωματική και ψυχολογική άσκηση. Πολύ γυμναστική και ψυχολογικά «σπασίματα» από τους εκπαιδευτές, στίβος μάχης και κάθε είδους ταλαιπωρία. Σε αυτά προστίθενται και οι ατελείωτες ώρες σκοπιάς που τις διαδέχεται η άσκηση, οι πορείες, η αϋπνία, η μηχανοποίηση του οργανισμού και η διδαχή των Αρχών του Ανορθόδοξου Πολέμου, της τέχνης των ΛΟΚατζήδων, των ΠΡΑΣΙΝΩΝ ΜΠΕΡΕ! Μου είπε κάποιος από την παρέα «Έτρεχα για να προλάβω το χρονικό όριο. Να μην κοπώ, ένιωθα ότι θα βγάλω τα σωθικά μου και θα τα κουβαλήσω στα χέρια. Ο ήλιος έκαιγε απίστευτα, είχε στεγνώσει το στόμα μου, η καρδιά μου θα έσπαγε. Τα πόδια μου τρέμανε και άρχισε ο πόλεμος στο μυαλό μου ότι θα πέσω κάτω, ότι δεν θα τα καταφέρω. Θολούρα στις σκέψεις και ένας ατελείωτος πανικός μαζί με άγχος ότι θα αποτύχω, πρώτα στις προσδοκίες των άλλων και μετά στις δικές μου. Θα ήμουν ένα τίποτα αν κοβόμουν και οι εκπαιδευτές να ουρλιάζουν τρέξτε, αν δεν αξίζετε να φύγετε από εδώ, γυναικούλες είστε, δεν αξίζετε να θεωρείστε καταδρομείς και άλλα που δεν λέγονται! Αλλά δόξα τω θεώ τα κατάφερα! Ένα παλικάρι που τρέχαμε μαζί μου φώναξε, με όση δύναμη του είχε απομείνει, φίλε μην σπάσεις, λίγο ακόμα και θα λεγόμαστε ΛΟΚατζήδες. Σκέψου ότι υπάρχουν άνθρωποι στα νοσοκομεία. Σκέψου του χρόνου θα πίνουμε καφεδάκι και θα γελάμε!» Νομίζω ότι αυτά τα λόγια είναι τα πλέον χαρακτηριστικά αυτού του χρονικού διαστήματος της εκπαίδευσης. **Όποιοι αντέξουν όλες τις δοκιμασίες ονομάζονται Καταδρομείς και σε μία πραγματικά συγκινητική τελετή φοράνε τον Πράσινο Μπερέ και τα διακριτικά των Καταδρομών.**

Οι υπόλοιπες φάσεις της θητείας περιλαμβάνουν ασκήσεις, πορείες, βολές, εξειδίκευση σε θέματα τακτικών πολέμου, σε χρήση οπλισμού και εξοικείωση πάνω από όλα με την γενικότερη έννοια της κόπωσης. Χωρίς πόνο δεν υπάρχει νίκη, δεν υπάρχει όφελος. Βεβαίως και σε όλα αυτά προστίθεται και η λεγόμενη σκοπιά των στρατιωτών, οι στιγμές όπου όλοι οι αρνητικοί παράγοντες στριφογυρίζουν στο μυαλό! Αλλά ακόμα και σε αυτό ο καταδρομέας πρέπει να είναι άριστος! Δεν δικαιολογείται ερασιτεχνισμός σε τίποτα. Όλα πρέπει να γίνονται τέλεια! Οι λεπτομέρειες κάνει την διαφορά εξάλλου.

Γενικώς η όλη φιλοσοφία είναι αυτή, ότι δηλαδή δεν πρέπει τίποτα να αφήνεται στην τύχη, διότι εξαρτώνται ανά πάσα στιγμή ανθρώπινες ζωές από κάθε κίνηση. Και φυσικά αυτό εκπορεύεται από τον ηθικό κώδικα τιμής των καταδρομών, ότι όλοι είναι ομάδα, είναι ένα σώμα και κανείς δεν εγκαταλείπει κανέναν πουθενά, σε όποια κατάσταση και να είναι, με κάθε κόστος. Έτσι εκτελούνται οι αποστολές, όταν υπάρχει συλλογικότητα, αίσθημα ασφάλειας και σιγουριάς και φυσικά σοβαρότητα και κατάρτιση! Γενικώς το να βρίσκεται κάποιος στα βουνά και στις βραχονησίδες με δυσμενείς καιρικές συνθήκες, να καταπονείται, να μένει μόνος και να φθάνει στα σωματικά και ψυχικά του όρια είναι εμπειρία μοναδική! Αφενός γιατί γνωρίζει τον εαυτό του και αφετέρου γιατί εκτιμά αξίες όπως η φιλία, η ελευθερία, η ίδια η ζωή, η χαρά, η υγεία! Νιώθει τι σημαίνει να θυσιάζεσαι για κάτι που αγαπάς, να προσφέρεις αφειδώς και ας σε προδίδει η ίδια η πατρίδα καμιά φορά.

Αυτό που μένει είναι η συναίσθηση της ηθικής, του χρέους σε κάτι ανώτερο, η αίσθηση της σιγουριάς, της αυτοπεποίθησης και όχι της μαγκιάς και της αλαζονείας. Έτσι είναι ο σωστός καταδρομέας, ταπεινός, αγωνιστής, περήφανος, θαρραλέος και με πίστη στο θεό! Όπως μια καθημερινή ηρωίδα μάνα που μεγαλώνει τα παιδιά της μέσα από κάθε είδους δυσκολία, όπως ο κάθε αγωνιστής άνθρωπος που προσπαθεί να νικήσει μια ασθένεια.

Κλείνοντας θέλω πραγματικά να σημειώσω το υψηλό φρόνημα αυτών των ανθρώπων που κάνουν τον πόνο και τον κίνδυνο τρόπο ζωής. Που δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτα, όσες δυσκολίες και να υπάρξουν. Και όπως είπε κάποιος πραγματικός ΛΟΚατζής, Ταγματάρχης, «είμαστε λίγοι, το ξέρω. Ένας όμως κάνει για δέκα. Γιατί απλά είμαστε λίγοι, λιγοστοί και αντρεωμένοι!»

του Ωκίποδος

Τουρκία και Ευρωπαϊκή Ένωση: είναι εφικτή η συμβίωσή τους;

Η Ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας ξεκίνησε το 1963 όταν υπεγράφη η Συμφωνία Σύνδεσης μεταξύ Τουρκίας και Ευρωπαϊκής Κοινότητας, γνωστή ως Συμφωνία της Άγκυρας. Από τότε η Τουρκία συνεχίζει την μακρά πορεία της προς τον εξευρωπαϊσμό διαβαίνοντας δύσβατα μονοπάτια. Σήμερα η Ευρωπαϊκή Ένωση καλείται να καθορίσει αυτή την έννοια, να την διαμορφώσει και να την καταστήσει πιο απτή. Την ίδια στιγμή η διαδικασία του εξευρωπαϊσμού αναγκάζει την Τουρκία να έρθει αντιμέτωπη με τις αντιθέσεις της, π.χ. ανάμεσα σε αυτό που είναι και αυτό που θέλει να γίνει, ανάμεσα στο παρελθόν της και την υιοθέτηση μιας νέας ταυτότητας βασισμένης στους κοινούς κανόνες, τις αξίες και τις σχέσεις καλής γειτονίας. Η σημερινή πολιτική κρίση που ταλαιπωρεί την γειτονική χώρα εν μέρει οφείλεται στο ότι η Τουρκία έχει επιλέξει το δρόμο του εξευρωπαϊσμού. Η σύγκρουση ανάμεσα στις αξίες του κοσμικού κράτους, που ο στρατός και οι κεραυλωτές υποστηρίζουν πως εκπροσωπούν και αυτές του ισλαμισμού, που εκπράζονται από το κυβερνών κόμμα, έχει πάρει σάρκα και οστό όχι λόγω της έντονης ανησυχίας που διακατέχει τους κεραυλωτές πως το κόμμα ΑΚ θα μετατρέψει την Τουρκία σε μια ισλαμική χώρα (κάτι το οποίο δεν πραγματοποίησε κατά την διάρκεια των πέντε ετών εξουσίας του), αλλά λόγω του φόβου ότι οι αλλαγές στις μορφές και τους μηχανισμούς του πολιτικού συστήματος και των θεσμών της χώρας θα αποδυναμώσουν την πολιτική τους ισχύ και επιρροή. Μήπως τα παραπάνω υπονοούν ότι η Τουρκία είναι πολύ μεγάλη σε έκταση και πληθυσμό, πολύ φτωχή και διαφορετική για να γίνει πλήρες μέλος της ΕΕ; Σίγουρα όχι. Η ιδέα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, που στοχεύει στην εξάλειψη των διαχωριστικών γραμμών στην Ευρώπη, βασίζεται στην λογική ότι οποιαδήποτε ευρωπαϊκή χώρα πληρεί τα κριτήρια ένταξης μπορεί να έχει μια θέση στην ΕΕ.

Διεύρυνση ή εμβάθυνση

Από την άλλη, η Ευρωπαϊκή Ένωση αντιμετωπίζει το δίλημμα ανάμεσα σε περαιτέρω διεύρυνση ή εμβάθυνση. Το μέλλον θα δείξει πώς θα αντιμετωπιστεί, αν και η συζήτηση γύρω από το κατά πόσο και πώς δύναται η ΕΕ να απορροφήσει τα νέα κράτη-μέλη υφίσταται ακριβώς λόγω της προσπάθειάς της να βρει διέξοδο στην προαναφερθείσα περίπλοκη κατάσταση.

Το αν η Τουρκία πληρεί ή όχι τα κριτήρια για να γίνει πλήρες μέλος της ΕΕ δεν θα πρέπει να συγχέεται με τον προβληματισμό των χωρών-μελών σχετικά με το κατά πόσο η ΕΕ είναι έτοιμη να εντάξει την Τουρκία. Αυτά τα δυο ζητήματα πρέπει να αποσυνδεθούν. Η πρόσδεση της Τουρκίας στο ευρωπαϊκό άρμα βασίζεται αποκλειστικά και μόνο στην ικανότητα προσαρμογής και ενσωμάτωσης της χώρας. Προφανώς, καίριο ζήτημα αποτελεί ο αντίκτυπος που θα έχει (και έχει) η διαδικασία εξευρωπαϊσμού στους θεσμούς και τις πολιτικές της Τουρκίας. Οι διαδοχικές εκθέσεις προόδου της ΕΕ αναφέρουν ότι η προσαρμογή είναι αργή και δύσκολη, εντούτοις, επικείμενη. Εφόσον η Τουρκία αποζητά την επιτυχία δεν έχει καμία επιλογή πέρα από να συνεχίσει ακάθεκτη την προσπάθειά της.

Τουρκία και Κύπρος

Το αδιέξοδο αναφορικά με το άνοιγμα των τουρκικών λιμανιών και των αερολιμένων σε κυπριακά πλοία και αεροσκάφη παραμένει, μοιλονότι η έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Τουρκία έχει επιβάλει εκ των πραγμάτων μια αλλαγή στο πώς η Τουρκία πρέπει να αντιμετωπίζει το κυπριακό ζήτημα σήμερα. Με άλλα λόγια, από τη στιγμή που η Κυπριακή Δημοκρατία συμφώνησε να μην παρεμποδίζει τις ενταξιακές διαπραγματεύσεις το Δεκέμβριο του 2004, παρά το γεγονός ότι το ένα τρίτο του εδάφους της είναι υπό τουρκική κατοχή, η Τουρκία αυτομάτως ήταν υποχρεωμένη να αναγνωρίσει την Κυπριακή Δημοκρατία και τον σεβασμό την κυριαρχίας της σε ολόκληρο το νησί.

Πρέπει να τονιστεί ότι οι πύλες της ΕΕ είναι ανοικτές για όσες ευρωπαϊκές χώρες πληρούν τα κριτήρια ένταξης. Η δυναμική της ΕΕ εναπόκειται στην ικανότητά της να απορροφά και να ενσωματώνει την ετερογένεια είτε αυτή εκφράζεται σε όρους περιφέρειας είτε θρησκείας, εθνικότητας, κουλτούρας κλπ.. Οι κυρίαρχες πολιτιστικές και θρησκευτικές παραδόσεις της Τουρκίας δεν θα πρέπει να αποτελούν τροχοπέδη στον εξευρωπαϊσμό της. Τουναντίον, μπορούν να εμπλουτίσουν τον πολυπολιτισμικό χαρακτήρα της ΕΕ.

Το πρόβλημα

Το πρόβλημα εντοπίζεται στο ότι η Τουρκία δείχνει απρόθυμη να προστατεύσει τα δικαιώματα, τις παραδόσεις και την γλώσσα των μη μουσουλμανικών μειονοτήτων, καθώς και να αναγνωρίσει ως τέτοιο το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Από την άλλη, δεν θα πρέπει να παραβλέπει κανείς τον καταλυτικό ρόλο που μπορεί να παίξει στη διαμόρφωση των σχέσεων της Δύσης με το Ισλάμ. Επιβάλλεται, συνεπώς, να προσχωρήσει στην ευρωπαϊκή οικογένεια στην οποία ανήκει, αφήνοντας πίσω της όλες αυτές τις αντιφάσεις. Τέλος, είναι αξιοσημείωτο ότι παρά την περιπετειώδη ενταξιακή πορεία της χώρας και την πεποίθηση της πλειοψηφίας των πολιτών ότι οι διαπραγματεύσεις προσχώρησης τελικά δεν θα στεφτούν με επιτυχία, η τουρκική κοινή γνώμη διακείται γενικά υπέρ της προσχώρησης. Από την άλλη, η κοινή γνώμη στα κράτη μέλη της ΕΕ διαφοροποιείται από χώρα σε χώρα. Ο χρόνος θα δείξει κατά πόσο η συμβίωση μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Τουρκίας είναι εφικτή.

NUEVO

του Δημήτρη Τριανταφύλλου

Η αδιανόητη ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας

Η αρχή του τέλους φαίνεται ότι μόλις ξεκίνησε για την ευρωπαϊκή πορεία της γείτονος χώρας, αφού η εκλογή του Νικολά Σαρκοζύ στην Προεδρία της Γαλλικής Δημοκρατίας, ήταν ένα ακόμη πηχρό χαστούκι στους «προοδευτικούς δημοκράτες», οι οποίοι επιθυμούν διακαώς την είσοδο της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή οικογένεια. Ο προσφάτως εκλεγείς Σαρκοζύ πήρε ξεκάθαρη θέση απέναντι στην προοπτική ένταξης της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, λέγοντας σε πολλές προεκλογικές του ομιλίες, ότι δεν πρόκειται να διδάξει τα παιδιά του πως τα σύνορα της Ευρώπης τελειώνουν στο Ιράκ. Ο ίδιος ανέλαβε τις συνέπειες των λόγων του, αφού αδιαφόρησε για τους μουςουλμάνους ψηφοφόρους της χώρας του, οι οποίοι ανήκοντες στο ισλαμικό δόγμα της Γαλλίας στάθηκαν απέναντί του και δεν τον στήριξαν. Η υπευθυνότητα της θέσης του Σαρκοζύ, ο οποίος έβαλε πάνω από το πολιτικό όφελος της εκλογής του, το πραγματικό αλλή και ουσιαστικό συμφέρον της χώρας του, θα έπρεπε να αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση και ταυτοχρόνως ευκαιρία να ξυπνήσουν όλοι οι λαοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ευρωσύνταγμα

Οι γαλλικές εκλογές απέδειξαν ότι η αντίσταση απέναντι στους υπέρμαχους υποστηρικτές της Ευρωπαϊκής προοπτικής της Τουρκίας, αποτελεί όμηση προτεραιότητα των ισχυρών Ευρωπαϊκών κρατών, τα οποία επιτέλους έδειξαν την προσήκουσα στάση κάθε σύγχρονου δημοκρατικού κράτους (όχι απαραίτητα χριστιανικού ή Δυτικού). Η αρχή έγινε με την καταψήφιση του Ευρωσυντάγματος από τους Ολλανδούς και τους Γάλλους, οι οποίοι υπό τον φόβο της εισόδου της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή οικογένεια έστειλαν πρώτοι το μήνυμα προς πάσα κατεύθυνση. Ακολούθησε η Γερμανία, με την καγκελάρια Μέρκελ να τάσσεται κατά της εισόδου της Τουρκίας στην ΕΕ, και να προσανατολίζεται προς μία «ιδιαιτέρη» σχέση, κυρίως οικονομικής-εμπορικής φύσεως.

Επόμενη αντίθεση στην Τουρκία υπήρξε η έντονη αντίδραση του Βατικανού, το οποίο αντιτιθέμενο στην Ευρωπαϊκή προοπτική της γείτονος, έγινε στόχος ανεπίτρεπτων αντιδράσεων στο πρόσωπο ενός θρησκευτικού ηγέτη άλλου δόγματος, από τον «ευρωπαϊκό» τουρκικό λαό, οι οποίες εκφράστηκαν ακόμη και με απειλές κατά της ζωής του Ποντίφικα.

Ρωσία

Το πιο δυνατό χτύπημα στις τουρκικές προσδοκίες δόθηκε από την Ρωσία. Ο πρόεδρος Πούτιν, με την κατασκευή και λειτουργία του αγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης, απέδειξε περίτρανα τρία πολύ σημαντικά πράγματα:

α) Τα οικονομικά-αναπτυξιακά συμφέροντα της Ευρώπης, είναι στο πλευρό της Ρωσίας και όχι της Αμερικής ή των Αραβικών κρατών, αφού η Ρωσία, όντας ο πιο δυνατός

παίκτης αυτή την στιγμή στην ενεργειακή σκακιέρα της περιοχής, μπορεί να διασφαλίσει την ασφάλεια σε μια περιοχή όπως π.χ. η Νότια Ευρώπη, στην οποία υπάρχουν Ρωσικά συμφέροντα, αρκεί βέβαια αυτά να μην απειλούνται από κανέναν λανθάνοντα εχθρό, όπως θα μπορούσε να είναι μια στρατοκρατούμενη και υποτασόμενη στις ΗΠΑ, Τουρκία.

β) Το πολιτικό συμφέρον της χώρας του αλλή και όλων των ευρωπαϊκών κρατών, είναι να μείνει έξω από την ΕΕ μια χώρα όπως η Τουρκία, η οποία θα μπορούσε να αποτελέσει και Δούρειο Ίππο των Η.Π.Α. σε μια φιλελεύθερη-χριστιανική Ευρώπη, η οποία διακατέχεται από αρχές και αξίες εντελώς αντίθετες και άγνωστες, όπως έχει αποδειχθεί, από αυτές του ισλαμισμού, αλλή και του τουρκικού εθνικισμού.

γ) Για να αποκτήσει ένα κράτος ή ένα Έθνος αξιοπρέπεια και σεβασμό από τους συμμάχους ή ακόμη και τους αντιπάλους του, πρέπει να μην υποκύπτει σε οποιοσδήποτε εξωτερικές πιέσεις ή συμφέροντα και οι ηγέτες του να παίρνουν αποφάσεις με υπευθυνότητα και σοβαρότητα, ανεξαρτήτως αν έχουν πολιτικές ή κομματικές απώλειες ή δυσαρέσκειες.

Ενστάσεις

Την τελευταία δεκαετία κυρίως, γινόμαστε μάρτυρες μιας ακατανόητης όσο και παράλογης προσπάθειας των πολιτικών ηγετών του τόπου μας, προκειμένου να πειστούν τα εκατομμύρια των Ελλήνων σε όλο τον κόσμο ότι συμφέρον της πατρίδας μας είναι να ενταχθεί η Τουρκία στην ΕΕ. Εκείνο όμως που δεν αντιλαμβανόμαστε είναι πως γίνεται μέλος της Ευρωπαϊκής οικογένειας μια χώρα, η οποία:

α) έχει εδαφικές αξιώσεις, ακόμα και τώρα που έχει μπει σε διαδικασία ένταξης, απέναντι σε μία σύμμαχο χώρα της στο ΝΑΤΟ

β) με την εν γένει συμπεριφορά της απέδειξε ότι δεν έχει καμία σχέση με το φιλελεύθερο και δημοκρατικό χαρακτήρα της Ευρώπης

γ) θα αποσταθεροποιήσει ολόκληρη την δομή του ευρωπαϊκού οικοδομήματος, μια και ένα μέλος σαν την Τουρκία, 70.000.000 ανθρώπων, θα εκλέγει περισσότερους ευρωβουλευτές, αλλή και θα απορροφά περισσότερα κονδύλια από πολλά κράτη, ιδρυτικά της Ένωσης, γεγονός που θα οδηγήσει στην συντομότερη διάλυση ΕΕ. Δεν είναι τυχαίο που ο κορυφαίος υποστηρικτής της ένταξης της Τουρκίας είναι οι Η.Π.Α., που ελπίζουν σε μια ασταθή ΕΕ, όπου πρωταγωνιστικό ρόλο θα έχει ένα κράτος, όπως η Τουρκία, πάντα ελεγχόμενο από τους ίδιους.

Η πορεία

της γαλάζιας γενιάς μέσα στο χρόνο

Το Ξεκίνημα

(ή αλλιώς αυτά που συνέβησαν πριν γεννηθούν οι σημερινοί οννεδίτες!)

Τα πρώτα βήματά για την ίδρυση της ΟΝΝΕΔ έγιναν αμέσως μετά την επιστροφή του Κωνσταντίνου Καραμανλή από το Παρίσι το 1974. Ο τότε γενικός διευθυντής της ΝΔ, Τιμοθέων Λούνης, που με προσωπική εντολή του Καραμανλή είχε επωμιστεί και τη σύσταση της οργάνωσης της Νεολαίας, όρισε το 1974 την πρώτη συντονιστική επιτροπή της οργάνωσης. Την αποτελούσαν οι Αργύρης Καραράς, ως άτυπος επικεφαλής, Μάκης Καλλιγέρος, Κορνήλιος Καραμτσάνης, Άγγελος Μοσχονάς και Βασίλης Τσιούνης. Για την υποβοήθηση του έργου της νεολαίας και τον καλύτερο συντονισμό με το κόμμα, συστήθηκε και ειδική κομματική επιτροπή από τους Δημήτρη Βουδούρη, Μιλητιάδη Έβερτ, Χάρη Καρατζά, Φίλιππο Μεσσινέζη και Στρατή Στρατήγη.

Τα Συνέδρια

Από το 1974 έως το 1987 οι Πρόεδροι και οι διοικούσες επιτροπές ή οι εκτελεστικές επιτροπές ή τα εκτελεστικά γραφεία, όπως ονομάζονται σήμερα, ορίζονταν από τον εκάστοτε Πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας. Έτσι, στον πρώτο κύκλο αυτό της ΟΝΝΕΔ πρόεδροι της ορίστηκαν από τον Κ. Καραμανλή οι Αναστάσιος Παπαληγούρας (1974-1978) και Δημήτρης Τσιγκούνης (1978-1981), από τον Ευ. Αβέρωφ ο Βασίλης Μιχαηλίδης (1982-1984) και από τον Κ. Μητσοτάκη ο Βαγγέλης Μείμαράκης (1984-1987). Το 1987 καθιερώθηκε να διενεργείται κάθε τρία χρόνια το συνέδριο της ΟΝΝΕΔ, με εκλεγμένους συνέδρους από όλη την Ελλάδα. Από το 1987 έως το 1998 το Συνέδριο εξέλεγε την Κεντρική Επιτροπή, αποτελούμενη από 150 μέλη (παλαιότερα από 100 μέλη). Η Κεντρική Επιτροπή εξέλεγε τον

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΟΝΝΕΔ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΙΔΡΥΣΗΣ ΤΗΣ, ΤΟΥΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΞΙ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ 1974 ΜΕΧΡΙ ΤΟ 2004

Η πρώτη δημόσια συγκέντρωση της ΟΝΝΕΔ πραγματοποιήθηκε στις 16 Οκτωβρίου 1974, στο θέατρο Αθόμπρα. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης αυτής συζητήθηκε διεξοδικά το οργανωτικό σχήμα που θα έπρεπε να προσλάβει η οργάνωση και οι μορφές της πολιτικής της παρέμβασης, αλλά και η οριοθέτηση των σχέσεων της ΟΝΝΕΔ με το κόμμα. Η ιδέα να ονομαστεί «ΟΝΝΕΔ» η νεολαία της ΝΔ, ήταν του Μάκη Καλλιγέρου και διατυπώθηκε για πρώτη φορά σε σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε τις ημέρες εκείνες στο δικηγорικό γραφείο του Χρήστου Φύσσα. Μια από τις πρώτες αποφάσεις που έλαβε η συντονιστική επιτροπή της ΟΝΝΕΔ ήταν και η έκδοση εντύπου. Έτσι, το Νοέμβριο του 1974, κυκλοφόρησε η πρώτη εφημερίδα της ΟΝΝΕΔ, με την επωνυμία «Εδώ Νιάτα». Επρόκειτο για ένα λιτό και μαχητικό φύλλο, που επέτρεψε στην οργάνωση να συμμετάσχει στις ιδεολογικές αναζητήσεις και αναμετρήσεις εκείνων των πολιτικά ανήσυχων ημερών. Αργότερα, τη σκυτάλη πήραν άλλα ΟΝΝΕΔίτικα περιοδικά και εφημερίδες, όπως η «Δημοκρατική Πρωτοπορία» και «ο Σπουδαστής» το 1975, η «Πολιτική Ανανέωση» το 1982, η «Παρέμβαση» το 1984, η «Πολιτική Σκέψη» το 1989, η επανέκδοση της «Δημοκρατικής Πρωτοπορίας» το 1991 και το περιοδικό «Ομικρον» το 1993. Ενώ η ΟΝΝΕΔ βρισκόταν ακόμα στο κρίσιμο αρχικό στάδιο της οργανωτικής συγκρότησης, κλήθηκε να μετάρσει στις πρώτες μετά την δικτατορία φοιτητικές εκλογές της 9ης Νοεμβρίου 1974. Η «γαλάζια» οργάνωση βρέθηκε μπροστά σε αυτή την πρόκληση χωρίς οργανωτική υποδομή και με ελάχιστα οικονομικά μέσα, ενώ έπρεπε να αντιμετωπίσει τις καλώς οργανωμένες φοιτητικές παρατάξεις της Αριστεράς. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, λόγω των ασφυκτικών χρονικών περιθωρίων, οι προσκείμενοι στη Νέα Δημοκρατία φοιτητές έλαβαν μέρος στις φοιτητικές εκλογές της 9ης Νοεμβρίου 1974 χωρίς ενιαία οργανωτική έκφραση, μέσω σχημάτων που είχαν συγκροτήσει εκ των ενόντων κατά σχολή. Παρ' όλη αυτά, κατάφεραν να επιτύχουν συνολικό ποσοστό 16,4% και να πάρουν 3 έδρες στο πρώτο μετά τη δικτατορία αιρετό Κεντρικό Συμβούλιο της ΕΦΕΕ. Αυτή η επίδοση έδωσε στη νεοσύστατη ΟΝΝΕΔ τη δυνατότητα να αντιμετωπίσει με μεγαλύτερη αισιοδοξία το μέλλον, καθώς είχε επιτευχθεί υπό δυσμενείς για την οργάνωση οργανωτικοπολιτικές συνθήκες.

Πρόεδρο της ΟΝΝΕΔ, ο οποίος όριζε στη συνέχεια το Εκτελεστικό Γραφείο, με απόφαση του Προέδρου της ΝΔ. Από το 1998, όμως, ο Πρόεδρος της Οργάνωσης εκλέγεται απευθείας από τα μέλη του συνεδρίου, όπως και η Κεντρική Επιτροπή. Το 2004 ορίστηκε για πρώτη φορά από τον πρόεδρο της ΟΝΝΕΔ και η θέση γραμματέα της Κεντρικής Επιτροπής.

Α' Συνέδριο

Το Α' Συνέδριο της ΟΝΝΕΔ διεξήχθη το τριήμερο 6,7 και 8 Μαρτίου 1987 στο ξενοδοχείο Κάραβελ στην Αθήνα. Συμμετείχαν 728 εκλεγμένα μέλη της νεολαίας απ' όλη την Ελλάδα. Στην τελική ευθεία προς το συνέδριο, στους υποψηφίους προέδρους Γιώργο Βουληγαράκη και Απόστολο Σιαμπάνη προστέθηκε και ο Ηλίας Αδαμόπουλος, ενώ παραιτήθηκε από την υποψηφιότητά του ο Χάρης Τομπούλογλου. Πρόεδρος εξελέγη ο **Γ. Βουληγαράκης**. Στις εκλογές του 1989 ο Γ. Βουληγαράκης αποφάσισε να θέσει υποψηφιότητα για την Α' Αθηνών και κατάφερε να εκλεγεί βουλευτής. Έτσι στις 16 Ιουλίου, κατά τη συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής της ΟΝΝΕΔ, εξελέγη νέος πρόεδρος της νεολαίας ο **Σταμάτης Μαύρος**, ο οποίος έλαβε 85 από τους 100 ψήφους.

Β' Συνέδριο

Το Β' Συνέδριο πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη, στις 4 και 5 Ιανουαρίου 1992, με τη συμμετοχή 728 συνέδρων και των 100 μελών της ΚΕ της νεολαίας, με κεντρικό σύνθημα «Επίθεση στο μέλλον». Το συνέδριο εξέλεξε τη νέα εκατονταμελή ΚΕ της οργάνωσης, η οποία ανέδειξε ως πρόεδρο της ΟΝΝΕΔ τον **Γιάννη Κουλιζάκο**. Αργότερα, τον Ιούνιο του 1992, το ΕΓ της ΟΝΝΕΔ ανασχηματίστηκε και πρόεδρος ανέλαβε ο **Κωστής Χατζηδόκης**. Στις ευρωεκλογές του 1994 ο Πρόεδρος της ΝΔ Μιλητιάδης Έβερτ τιμώντας την ΟΝΝΕΔ και τον πρόεδρό της τοποθέτησε στο ψηφοδέλτιο της Νέας Δημοκρατίας τον Κ. Χατζηδόκη, που εξελέγη ευρωβουλευτής. Έτσι η ΚΕ έπρεπε να αναδείξει νέο Πρόεδρο. Υποψήφιοι ήταν ο Ευριπίδης Στυλιανίδης και ο Χρήστος Ροϊλός. Η διαδικασία ολό

NUEVO

κληρώθηκε σε δύο γύρους. Τελικά εξελέγη ο **Ε. Στυλιανίδης** με 52 ψήφους έναντι 37 του Χρ. Ροϊλού.

Γ' Συνέδριο

Στις 19 Μαΐου 1995 ξεκίνησαν στο Λουτράκι οι εργασίες του Γ' Συνεδρίου της ΟΝΝΕΔ, στις οποίες έλαβαν μέρος 728 Σύεδροι. Την προεδρία της νεολαίας διεκδικούσαν τρεις. Ο Αθανάσιος Καφέζας, Χρήστος Ροϊλός και ο Πάνος Σιδέρης. Στις 28 Μαΐου 1995, η νέα ΚΕ εξέλεξε τον **Π. Σιδέρη** ως νέο πρόεδρο της νεολαίας, σε αντικατάσταση του Ευρ. Στυλιανίδη. Στις 29 Ιουνίου 1997, όμως ο Π. Σιδέρης παραιτήθηκε και η ΚΕ της ΟΝΝΕΔ κλήθηκε να αναδείξει νέο Πρόεδρο. Υποψήφιοι ήταν ο Δημήτρης Μαραβέλλης και ο Γ. Στεργίου. Τελικά με 53 ψήφους, έναντι 39 ψήφους του Γ. Στεργίου εξελέγη πρόεδρος ο **Δ. Μαραβέλλης**.

Δ' Συνέδριο

Στις 12, 13 και 14 Ιουνίου 1998 πραγματοποιήθηκε στην Πάτρα το Δ' Συνέδριο της ΟΝΝΕΔ, στο οποίο έλαβαν μέρος 828 σύεδροι. Οι εργασίες του συνεδρίου άνοιξαν με ομιλία του Κ. Καραμανλή, ο οποίος άσκησε δριμύτατη κριτική στην πολιτική της κυβέρνησης Σημίτη. Στις 13 Ιουνίου, για πρώτη φορά, πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές για την απευθείας ανάδειξη του προέδρου της οργάνωσης από το συνέδριο. Αντιπαρατέθηκαν ο Ιωάννης Οικονόμου και ο Ευτύχης Βαρδουλάκης. Πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ με 557 ψήφους εξελέγη ο **Ι. Οικονόμου**. Ο Ευτύχης Βαρδουλάκης έλαβε 190 ψήφους.

Ε' Συνέδριο

Από τις 2 έως τις 4 Μαρτίου 2001 πραγματοποιήθηκε στην Καλαμάτα το Ε' Συνέδριο της ΟΝΝΕΔ, με κεντρικό σύνθημα «Οι ιδέες μας είναι η δύναμή μας», στο οποίο έλαβαν μέρος 8000 σύεδροι-εκλεγμένοι αντιπρόσωποι των περιφερειακών οργανώσεων της νεολαίας. Στο συνέδριο μίλησε ο Κ. Καραμανλής. Πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ με 750 ψήφους επί 771 ψηφισάντων εξελέγη ο **Χρήστος Κουρούσης**.

Στ' Συνέδριο

Το 6ο Συνέδριο της ΟΝΝΕΔ πραγματοποιήθηκε στη Χαλκίδα στις 24, 25 και 26 Ιουνίου, λίγους δηλαδή μήνες μετά τη νίκη της Νέας Δημοκρατίας στις εθνικές εκλογές του Μαρτίου. Το κλίμα ήταν πανηγυρικό και ενωτικό. Νέος πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ εξελέγη ο –δικηγόρος στο επάγγελμα– **Γιώργος Παπανικολάου** με 858 ψήφους σε σύνολο 893 ψηφισάντων.

(πολλά στοιχεία αντλήθηκαν από το βιβλίο του κ. Άγγελου Μπρατάκου «Η Ιστορία της Νέας Δημοκρατίας», εκδόσεις ΛΙΒΑΝΗ)

του Δημήτρη Κουνιά

Ο άγνωστος Καραμανλής

Ο σημερινός Πρωθυπουργός από τα πρώτα κιόλας χρόνια των πανεπιστημιακών σπουδών του οργανώθηκε στην ΟΝΝΕΔ και δραστηριοποιήθηκε έντονα, κυρίως στον τομέα του πολιτικού σχεδιασμού και της ιδεολογικής διαφώτισης. Είναι η εποχή της μεταπολίτευσης με πρωταγωνιστή τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, η εποχή της πτώσης της Χούντας, του Μάη του '68, του Σοσιαλισμού. Είναι, κυρίως, η εποχή των έντονων αντιπαράθεσεων στα ελληνικά Πανεπιστήμια.

Όπως, μας περιγράφουν άνθρωποι που έζησαν τον παλμό εκείνης της εποχής, οι νέοι της Νέας Δημοκρατίας πίστευαν ότι από τη στιγμή που το κόμμα τους ήταν πλειοψηφία στην κοινωνία, αυτό θα τους βοηθούσε και στα Πανεπιστήμια. Δυστυχώς, όμως διαψεύστηκαν, γιατί οι Αριστερές παρατάξεις ήταν πάρα πολύ ισχυρές από άποψη οργάνωσης και ιδεολογικά κυρίαρχες. Σ' αυτό το πολιτικό πλαίσιο δραστηριοποιήθηκε ως μέλος της ΔΑΠ –φοιτητής τότε– στη Νομική Σχολή Αθηνών ο Κώστας Καραμανλής, μαζί με τους συναδέλφους του Κώστα Γιώτη από την Κορινθία, Θάνο Θεοδωρόπουλο από την Πάτρα και πολλούς άλλους. Ο Κώστας Καραμανλής δεν διέφερε πολύ από του συμφοιτητές του. «Ακολουθούσε τα «δοκίμια» ενδυματολογικά χαρακτηριστικά, με τα μπλου τζιν, τα τζάκετ, τα πουλόβερ και τα μακριά μαλλιά», θυμούνται παλιοί συμφοιτητές του, χωρίς, βέβαια «να έχει γενειάδα». Ήταν ο πρώτος που εξελέγη στο διοικητικό συμβούλιο της Νομικής το '74. Αντίστοιχη εκλογή πέτυχε στην Ιατρική η Μαριέττα Γιαννάκου.

«Το κίνητρό ήταν να είσαι καλός στο αμφιθέατρο, να εκπροσωπείς με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την παράταξη, να είσαι καλός στις ολομέλειες της ΔΑΠ, για να μπορείς να πεις ορισμένες ιδέες», σχολιάζει παλιός συμφοιτητής του σημερινού Πρωθυπουργού και συνεχίζει προσθέτοντας ότι «τον Καραμανλή τον κατέβαζαν από το βήμα των συνελεύσεων με το «κατηγορητήριο» ότι ήταν ανιψιός του Πρωθυπουργού», βέβαια ο ίδιος «ήταν πολύ προσεκτικός στο να διατυπώνει τις απόψεις του, γιατί πολλοί θα έλεγαν ότι παίρνει τη θέση του Εθνάρχη». Όταν μέσα σε ένα κατάμεστο από αριστερούς φοιτητές αμφιθέατρο, λεγόταν ότι θα πάρει το λόγο ο Κώστας Καραμανλής, «γινόταν χαμός από αποδοκιμασίες και λίγο πλάκα», μας λέει παλιός του συνάδελφος και συμπληρώνει ότι «ο ίδιος, βέβαια, το αντιμετώπιζε με νηφαλιότητα και σοβαρότητα». Σιγά σιγά, όμως, η στάση του μέσα στις φοιτητικές συνελεύσεις ήταν τέτοια που τους ανάγκαζε να του συμπεριφέρονται με σεβασμό. Έτσι, κέρδισε την εκτίμηση και την αγάπη από τους αριστερούς εκπροσώπους και τους συμφοιτητές του. Παλιοί ΟΝΝΕΔίτες μας είπαν ότι ο Καραμανλής συμμετείχε πάντα στις αφισκοκολλησεις, στις ομιλίες, στις συγκεντρώσεις της ΔΑΠ και της ΟΝΝΕΔ, στις φοιτητικές εκλογές. Ο Δήμαρχος Λεωνιδίου Δημήτρης Τσιγκούνης θυμάται, μάλιστα, τον Κώστα Καραμανλή στις εκλογές του 1975 να κάθεται σκεπτικός και στεναχωρημένος στα σκαλιά της Νομικής, καθώς η ΔΑΠ είχε πάει πολύ καλύτερα από την προηγούμενη χρονιά αλλά δεν είχε πάρει την πρωτιά.

Τα γραφεία της ΔΑΠ, τότε, όπως και σήμερα, ήταν στη γωνία Εμμ. Μπενάκη και Νικητορά, στο 2ο όροφο. «Ένα διαμέρισμα ήταν αρκετό για να στεγάσει την οργάνωση για το φοιτητικό-σπουδαστικό», λέει ένας παλιός δοπίτης και συνεχίζει «οι συνανοητές της ΟΝΝΕΔ και της ΔΑΠ ήταν κοινές, αφού και τις

δύο οργανώσεις αποτελούσαν τα ίδια άτομα». Ο Δημήτρης Τσιγκούνης διαδραματίζει, τότε, πρωταγωνιστικό ρόλο, καθώς, πολύ πριν αναλάβει Πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ, είχε στην ευθύνη του τον ιδεολογικό τομέα. Με απόφασή του, ο Κώστας Καραμανλής τοποθετήθηκε υπεύθυνος διαφώτισης, με σκοπό την ιδεολογική κατάρτιση των μελών της οργάνωσης. Για την αποτελεσματικότερη λειτουργία της γραμματείας διαφώτισης ο νεαρός τότε Καραμανλής δημιούργησε τη λεγόμενη σχολή στελεχών. Πολλοί σημερινοί βουλευτές θυμούνται τον Κώστα Καραμανλή να τους αναλύει την ιδεολογική υπεροχή της ΔΑΠ μέσα από σεμινάρια και ομιλίες του. «Είχε εφαρμόσει ένα πολύ καλό σύστημα ζύμωσης των στελεχών. Μας έδινε ένα βιβλίο για να το διαβάσουμε και μετά από 15 ημέρες που ξανασυναντιόμαστε μας ζητούσε να το αναλύσουμε», λέει χαρακτηριστικά ένας βουλευτής. Ηγετική φυσιογνωμία στα πρώτα χρόνια της ΟΝΝΕΔ χαρακτηριζόταν και ο Αναστάσιος Παπαληγόυρας. «Είναι ο άνθρωπος, που έβαλε τις βάσεις για την οργάνωση της ΟΝΝΕΔ. Κυρίως σ' αυτόν οφείλεται η ισχυροποίηση της οργάνωσης. Αναβάθμιζε τη Νεολαία και μόνο με την παρουσία του», μας διαβεβαιώνουν άνθρωποι που μετείχαν στην ίδρυση της γαλάζιας νεολαίας. Ο Κώστας Καραμανλής συνυπάρχει με όλους αυτούς χωρίς να υποκρίνεται και να το «παίζει» ανιψιός του Πρωθυπουργού. Σιγά, σιγά, βέβαια, αρχίζει να ξεχωρίζει λόγω «της πολύ καλής πολιτικής παιδείας. Οι αναλύσεις του ήταν εύστοχες και διακρινόταν από διορατικότητα. Πίστευε, ότι η ιδεολογική υπεροχή της ΔΑΠ δεν θα αργούσε να κατισχύσει του μαρξισμού». Οι απόψεις και οι θεωρίες του αυτές διαμορφώνονταν και εκφράζονταν και μέσα από διάφορες «κινήσεις» στις οποίες συμμετείχε. Χαρακτηριστική ήταν η «Κίνηση για την Ειρήνη και τη Συνεργασία», η οποία απαρτι-

ζόταν από τους Ανδρέα Ανδριανόπουλο, Λευτέρη Ζαγορίτη, Ανδρέα Λυκουρέντζο, Γιάννη Μανώλη, Ευριπίδη Στυλιανίδη και πολλούς άλλους. Το 1986, μάλιστα, ανέλαβε πρόεδρος της και λίγο αργότερα επικεφαλής του Ελληνικού Κέντρου Προώθησης της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης «Ευρώπη '92». «Ως πρόεδρος εκεί γύρισε όλη την Ελλάδα και γνώρισε πολλούς ανθρώπους και τα προβλήματα της κάθε περιφέρειας.» θυμάται ο βουλευτής Αρκαδίας Ανδρέας Λυκουρέντζος.

Η δραστηριότητά του αυτή, οι ομιλίες και οι θεωρίες του τον ανέδειξαν σε ηγετική φυσιογνωμία της γαλάζιας φοιτητικής παράταξης. Στις συζητήσεις με τους συναδέλφους και φίλους του, μάλιστα, επέμενε σε διάφορα δικά του αξιώματα. Χαρακτηριστική φράση του, όπως θυμούνται παλιοί φίλοι του, ήταν ότι «επιτυχημένος πρωθυπουργός θα είναι αυτός που θα ενώσει τους Έλληνες». Την ίδια «συνταγή» πρότεινε και για τη Νέα Δημοκρατία. Γι' αυτό και προκαλούσαν την αντίδρασή του οι συ-

NUEVO

Κώστας
Καραμανλής

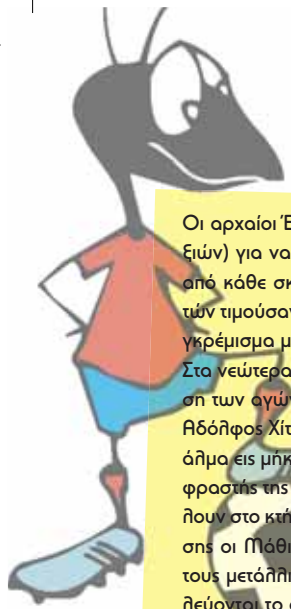

ζητήσεις περί ομαδοποιήσεων των μελών της οργάνωσης σε «καραμανλικούς», «αβερωφικούς», «μπτσοτακικούς» ή «στεφανοπουλικούς». «Τον ενοχλούσε πολύ όταν έβλεπε συνεργάτες του να ομαδοποιούνται για τις εκλογές στη γραμματεία φοιτητικού – σπουδαστικού – αγροτικού ή της κεντρικής γραμματείας (της ΟΝΝΕΔ), όπου οι ομάδες συγκρούονταν πιο έντονα, ή στην εκπροσώπηση στο Κεντρικό Συμβούλιο της ΕΦΕΕ και τις Σπουδαστικές Ενώσεις, όπου υπήρχαν κόντρες μεταξύ Αθήνας-Πάτρας-Θεσσαλονίκης.» λέει χαρακτηριστικά παλιός συνεργάτης του και συνεχίζει λέγοντας ότι «όταν κάποιος προσπαθούσε να τον προσεταιριστεί, να πει, δηλαδή, ότι ο Κώστας είναι μαζί μας, ήταν μια καλή αρχή για να γίνει εχθρός του και όχι φίλος του».

Ο Κώστας Καραμανλής «ήταν πρώτος στην παρέα», όπως λένε παλιοί φίλοι του. Πήγαινε στο γήπεδο, έπαιζε μπάλα, συμμετείχε σε πλάκες και εκδρομές αλλά πάντα «το χιούμορ του ήταν κόσμιο. Δεν χυδαιολογούσε και δεν έβριζε ποτέ». Φαινόταν ότι ήταν άνθρωπος με αγωγή από το σπίτι και την οικογένειά του. «Όσο πολιτικός ήταν ο Εθνάρχης Καραμανλής, άλλο τόσο πολιτικό μυαλό ήταν και ο αδελφός του Αλέκος και πατέρας του Πρωθυπουργού» λέει με σοβαρότητα φίλος του Πρωθυπουργού που γνωρίζει την οικογένειά του. «Με τον θείο του είχε όριστες σχέσεις. Δεν επεδίωκε την κολακεία από αυτόν, αλλά περίμενε κάθε φορά που τον καλούσε να τον συζητήσει και να τον συμβουλευθεί», συμπλήρωσε.

20
21

του Δημήτρη Κουνιά

Αθλητισμός: Η άλλη όψη

Οι αρχαίοι Έλληνες προέβαιναν σε εκκευρία (προσωρινή παύση τριβών και εκθροπισμών) για να υπηρετηθεί το Ολυμπιακό Πνεύμα, το αθλητικό ιδεώδες και να απαλλαγεί από κάθε σκοπιμότητα πολιτική. Επίσης οι πολιτικοί ηγέτες των αρχαϊκών πόλεων-κρατών τιμούσαν εξαιρετικά τους ολυμπιονίκες με κυβερνητικούς θώκους, διά βίου σίτιση και γκρέμισμα μέρους των τειχών.

Στα νεώτερα χρόνια όμως το αθλητικό ιδεώδες δηλητηριάζεται από έντονη πολιτικοποίηση των αγώνων, ακόμη και των Ολυμπιακών. Για παράδειγμα το 1936 στο Βερολίνο ο Αδόλφος Χίτλερ αποχωρεί επιδεικτικά από το στάδιο μετά τη νίκη του Τζέσσε Όουενς στο άλμα εις μήκος, μη αποδεχόμενος νικητή Ολυμπιονίκη από την μαύρη φυλή και όντας εκφραστής της ανωτερότητας της Αρείας Φυλής. Το 1972 στο Μόναχο Παλαιστίνιοι εισβάλλουν στο κτήριο της ισραηλινής αποστολής κρατούν ομήρους και σκοτώνουν αθλητές. Επίσης οι Μάθιους και Κόλεκ, αμερικανοί αθλητές, την ώρα που παίρνουν τα ολυμπιακά τους μετάλλια και γίνεται η έπαρση της αμερικανικής σημαίας αστεύονται και εκμεταλλεύονται το όλο γεγονός για να διαμαρτυρηθούν για ρατσισμό και φυλετικές διακρίσεις εις βάρος των Μαύρων των Η.Π.Α.

Στην διάρκεια του Ψυχρού πολέμου ο ανταγωνισμός μεταξύ ΗΠΑ και ΕΣΣΔ για υπεροχή και ιδεολογική επικράτηση (κυρίως από την πλευρά των χωρών του πρώην ανατολικού

Αθλητισμός: Η άλλη όψη

μπλοκ) θα οδηγήσει στην ανάγγκη δημιουργίας υπεραθλητών, με τη χρήση ορμονών και αναβολικών ουσιών. Δεν είναι λίγες οι κολυμβήτριες ολυμπιακών αποστολών της πρώην Ανατολικής Γερμανίας που υπέστησαν γι' αυτό το λόγο μόνιμες βλάβες στην υγεία τους.

Ο αθλητισμός ωφελεί πολλοπλά τον νέο και οφείλει να υπηρετεί το Ωραίο το Μεγάλο και το Αληθινό. Για να προσέλθει όμως κάθε αθλητής ως αγνός προσκυνητής του ολυμπιακού και του αθλητικού ιδεώδους απαιτείται εξαγνισμός του αθλητισμού από τέτοια φαινόμενα και σκοπιμότητες. Αυτό όμως μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από τον διεθνή διάλογο, την αποδοχή όλων των αθλητικών αγώνων τον αλληλοσεβασμό, την διενέργεια ιατρικών ελέγχων για χρήση αναβολικών, την επιβολή εκκευρίας, την συσπείρωση όλων για τη σωστή και επωφελή για το σώμα και το πνεύμα του ανθρώπου άθληση και άσκηση.

του Άρη Ζαχαριά

Η ΑΝΩΤΑΤΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΕ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

Η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης τον τελευταίο χρόνο αποδεικνύει τον παραλογισμό στις ενέργειες εκείνων των δυνάμεων και παραγόντων που ενόρχιστσαν τις συγκρούσεις και αντεγκλήσεις του προηγούμενου χρονικού διαστήματος. Ο παραλογισμός αυτός δεν έγκειται μόνο στο γεγονός ότι για πρώτη φορά στην ιστορία του, το φοιτητικό κίνημα δεν διεκδικούσε αλλαγή επεδίωκε την αποτροπή εφαρμογής μεταρρυθμίσεων στα ισχύοντα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης αλλά και στην πλήρη άγνοια των τεκταινομένων στον ευρύτερο ευρωπαϊκό χώρο. Δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι δεν υποκρύπτονται άλλες σκοπιμότητες βλέποντας το αιφνίδιο ξεφούσκωμα όλων αυτών των κινητοποιήσεων που παρέλυσαν την λειτουργία των πανεπιστημίων επί σχεδόν δύο ακαδημαϊκά έτη, και που δημιούργησαν μια σειρά προβλημάτων, που επηρέασαν την ζωή των περισσότερων κατοίκων της πρωτεύουσας και άλλων πόλεων.

Ο δημόσιος διάλογος αφού εξάντησε κάθε δυνατή ανάλυση της κατάστασης, συνήθως με απαραιτημένο τρόπο και ύφος, ξεπεράστηκε πλέον από τις εξελίξεις που υπαγορεύει η ευρωπαϊκή πραγματικότητα. Δυστυχώς δεν έχει γίνει πλήρως κατανοητή αυτή η επερχόμενη αλλαγή από τον επιστημονικό κόσμο και τον τρόπο που θα επηρεάσει την αγορά εργασίας. Ένας ουδέτερος παρατηρητής βλέποντας τις αντιδράσεις φοιτητών και καθηγητών κατά την διάρκεια του διαλόγου για την παιδεία θα βρισκόταν σίγουρα σε απορία για την ειλικρίνεια των προθέσεων όλων αυτών που φωνασκούν για την «ανεξαρτησία» και την «αυτοτέλεια» των πανεπιστημίων. Διότι είναι πράγματι άξιος απορίας ο λόγος για τον οποίο θα πρέπει να νιώσουμε τέτοια απέχθεια για την αξιολόγηση των ανωτάτων σχολών, πράγμα αυτόνοτο για τις περισσότερες ανεπτυγμένες χώρες. Η δεδομένη, μέχρι σήμερα, «υψηλής» στάθμης διδασκαλία τίθεται στο μικροσκόπιο και αμφισβητείται έντονα, την ίδια στιγμή που διεθνείς έρευνες κατατάσσουν το πρώτο ελληνικό πανεπιστήμιο στην 350η θέση

της παγκόσμιας κατάταξης. Μπροστά σε αυτή την πραγματικότητα αυτά που ψέλλισαν ορισμένοι περί «τεχνοκρατικών» κριτηρίων αξιολόγησης δεν χρήζουν σοβαρού σχολιασμού.

Πρόσφατα, άλλωστε, ανακοινώθηκε ότι η εισήγηση του Εισαγγελέα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου θα είναι θετική ως προς την αναγνώριση των διπλωμάτων που χορηγούν τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών. Αν και κατά κύριο λόγο το θέμα αφορά τα επαγγελματικά δικαιώματα αφού στα θέματα της ακαδημαϊκής αναγνώρισης, στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ισχύει η αρχή της επικουρικότητας, οφείλει να μας απασχολήσει μια πολύ σημαντική συνέπεια αυτής της απόφασης. Αναγνωρίζοντας πλέον τα επαγγελματικά δικαιώματα των πτυχίων ως ισότιμα με τα ελληνικά Α.Ε.Ι. που χορηγούνται από εκπαιδευτήρια (δηλ. τα ΚΕΣ) τα οποία ελέγχονται από το Υπουργείο Ανάπτυξης, το Υπουργείο Παιδείας δεν έχει κανένα δικαίωμα ελέγχου για την ποιότητα και το περιεχόμενο σπουδών όσο ισχύει και δεν αναθεωρείται το άρθρο 16 του Συντάγματος. Το να χαθεί η ευκαιρία της αναθεώρησης που ήδη έχει προωθηθεί θα είναι αρχή μακράς οπισθοδρόμησης για την ελληνική παιδεία. Θα αναγνωρίζονται πλέον η λειτουργία όχι μόνο μη κρατικών αλλά και κερδοσκοπικών ΑΕΙ οδηγώντας έτσι σε πτυχία δύο ταχυτήτων μόνο και μόνο επειδή ορισμένοι παράγοντες του ακαδημαϊκού και πολιτικού χώρου έχουν προσκολληθεί στα ιδεολογήματα της δεκαετίας του 1970. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που εθελουφλούν μπροστά στο γεγονός της τεράστιας φοιτητικής μετανάστευσης, μόνο που τώρα θα υπάρχει ακριβώς η ίδια δυνατότητα με τις σπουδές να γίνονται στην Ελλάδα και όχι στο εξωτερικό. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που κρατούν τα ελληνικά Α.Ε.Ι. καθηλωμένα στις τελευταίες θέσεις της παγκόσμιας κατάταξης. Το ερώτημα λοιπόν παραμένει: θα τους αφήσουμε να κρατήσουν την ελληνική κοινωνία μακριά από την θέση που της αξίζει στο νέο διεθνές περιβάλλον του 21ου αιώνα;

του Αλέξη Θεοδωρόπουλου

ΕΜΠΡΟΣ... ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΙΣΩ

Όλοι θυμούμαστε το «περίφημο» Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ, κατά τη διάρκεια του οποίου με παρατεταμένα χειροκροτήματα και με τη συνοδεία «ύμνων», «παιάνων» και «ιαχών» του στιλ «Γιώργο προχώρα, άλλαξέ τα όλα...», έλαβε χώρα η «τελετή» παράδοσης-παραλαβής του «πράσινου» δαχτυλιδιού της διαδοχής από τον Κώστα Σημίτη στο Γιώργο Παπανδρέου.

Τότε, λοιπόν, μέσα σε ένα κλίμα απόλυτης ψυχικής ευφορίας και ενθουσιασμού, ο νέος Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, εκλεγμένος από εκατοντάδες χιλιάδες μέλη και «φίλους» του Κινήματος, που συνέφεραν για να εκφράσουν την υποστήριξή τους στο πρόσωπό του στις αγές της Ελλάδας στημένες κάλπες, δημιουργώντας «κυκλοφοριακό κομφούζιο» και «πληθυσμιακό συνωστισμό», μοίραζε απλόχερα ελπίδες και υποσχέσεις!

Υποσχέθηκε νέο ήθος στην πολιτική ζωή και νέο ύφος στην πολιτική πρακτική! Δημιούργησε υψηλές προσδοκίες για ένα ΠΑΣΟΚ καινούριο, που δεν θα θύμιζε σε τίποτα εκείνο, που κυβέρνησε την Ελλάδα και που πλέον απέπνεε την οσμή της παρακμής! Δεσμεύτηκε ότι θα αναδείκνυε νέα πρόσωπα προκειμένου να πραγματοποιήσει ένα άλμα γενεών, ένα άλμα προς τα εμπρός, ένα άλμα στο μέλλον!

Σήμερα, 3,5 χρόνια αργότερα, παρακολουθούμε στους κόλπους του Κινήματος σκηνές από «ταϊνές» του χθες (δεκαετίας 1980)! Πρόσωπα, που πρωταγωνίστησαν στις τότε Κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της μάχης, επηρεάζοντας το Γιώργο Παπανδρέου με το καθοδηγητικό τους πνεύμα, τις εισηγήσεις και τις συστάσεις τους!

Δυστυχώς, η υπεύθυνη πολιτική στάση, που θα περιμένομε από την Αξιωματική Αντιπολίτευση, έχει δώσει προ πολλού τη θέση της στη στείρα αντιπαράθεση, στην αντιπολίτευση για την αντιπολίτευση και στο λαϊκισμό. Ο «πολιτικός πολι-

τισμός» του Γιώργου απορροφήθηκε πλήρως από το σκληρό ροκ, του οποίου ο εμπνευστής, Κώστας Λαλιώτης, επιβραβεύεται επιστρέφοντας «μετά βαιών και κηλίδων» από την «αποστρατεία» στην ενεργό δράση!

Με απογοήτευση, λοιπόν, διαπιστώνουμε ότι το ΠΑΣΟΚ αδυνατεί να αλλάξει! Παραμένει το ίδιο γιατί είναι προσκολλημένο στα γνωστά «φαντάσματα» και τις ίδιες «σκιές», που ξεπροβάλλουν ξανά και ξανά από τα χρονοντούλαπα ξεπερασμένων εποχών!

Τι άλλο μπορούμε να περιμένουμε -όσον αφορά στην επάνοδο στη δράση του Κώστα Λαλιώτη και των συντρόφων του- εκτός από συνθήματα του παρελθόντος, τακτικές βγαλμένες από τα παλιά, συμπεριφορές, που ανασύρονται από το αρχείο για να «ξεσκονιστούν» και να «σερβιριστούν» ως καινούριες; Το βέβαιο είναι ότι το ΠΑΣΟΚ θα χορεύει στους ρυθμούς του ροκ, πράγμα που ισοδυναμεί με τεχνητή ένταση, διαρκή πόληψη, επιδίωξη του κομματικού σκοπού μέσω της οξύτητας και της προπαγάνδας.

Η επιλογή αυτή, βέβαια, θα οδηγήσει στην ήττα. Ο Γιώργος Παπανδρέου δεν έχει αντιληφθεί ότι η ελληνική Κοινωνία έχει πια ωριμάσει και προτιμά το διάλογο και όχι τις κραυγές, τις υπεύθυνες προτάσεις και όχι τα πυροτεχνήματα, τους ήπιους τόνους και όχι το φανατισμό, τη μεγαλύτερη δυνατή συναίνεση και όχι το δικασμό, την ανανέωση των κομμάτων και όχι την αναπαίωσή τους, το άλμα προς τα εμπρός και όχι τη στροφή προς τα πίσω!

του Αργύρη Κοπάνη

NUEVO

7^ο ΤΑΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΟΝΝΕΔ – Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗ ΠΡΑΞΗ

Πλησιάζει η ώρα για το 7ο τακτικό συνέδριο της ΟΝΝΕΔ το οποίο θα διεξαχθεί 8-10 Ιουνίου 2007 στα Καμένα Βούρλα, εκεί η μεγαλύτερη πολιτική νεολαία της Ελλάδος θα διδάξει για πολλοστή φορά δημοκρατία, ήθος και συνέπεια. Βρισκόμαστε σε ένα σταυροδρόμι εξελίξεων στη κοινωνία και η ΟΝΝΕΔ είναι κεντρομόλος δύναμη της ανανέωσης που συντελείται στα ζητήματα παιδείας, στα Δημοτικά Συμβούλια Νεολαίας και γενικώς σε ότι άπτεται της καθημερινότητας των νέων ανθρώπων και όχι μόνο. Μέσα σε αυτό το κλίμα σύνθεσης και ανανέωσης καλούμαστε να παρουσιάσουμε εκ νέου τις ρηξικέλευθες προτάσεις μας για την Ελλάδα του αύριο και να πιστοποιήσουμε τους λόγους για τους οποίους αποτελούμε τη μεγαλύτερη και μαζικότερη πολιτική νεολαία στην Ελλάδα.

Η ΟΝΝΕΔ ανέκαθεν αποτελούσε πρότυπο για την ποιότητα των διαδικασιών και την άνευ εξαρτήσεων πορεία της. Για την διαρκή μας πολιτική δράση κόντρα στο ρεύμα που ήθελε τους νέους ανθρώπους ράθυμους υποστηρικτές της οπισθοδρομησης. Ως νεολαία ουδέποτε νιώσαμε την ανάγκη να δημιουργήσουμε με τρικ απατηλές εικόνες για την δημοκρατικότητα και την πρωτοπορία της οργάνωσης

μας, αντίθετα τις παρουσιάζαμε στην πράξη.

Τον τελευταίο μήνα η οργάνωση μας πραγματοποιεί τις διαδικασίες ανάδειξης των διοικήσεων των τοπικών γραφείων και των νομαρχιακών επιτροπών με πρωτοφανή μαζικότητα, με διαδικασίες ανοιχτές στην κοινωνία. Το επιστέγασμα αυτής της προσπάθειας είναι το 7ο Τακτικό Συνέδριο. Οι 1300 και πλέον σύνεδροι θα εκλέξουν μαζί τον Πρόεδρο της οργάνωσης και τα μέλη που θα στελεχώσουν την Κεντρική Επιτροπή της για την επόμενη τριετία μέσα από ανοιχτές και καθαρές διαδικασίες.

Η μαζική προσέλευση, ο διάλογος και η σύνθεση ανέκαθεν αποτελούσαν τα χαρακτηριστικά των συνεδρίων της οργάνωσης και το 7ο Τακτικό Συνέδριο δεν θα αποτελέσει την εξαίρεση.

Είναι λοιπόν η νέα ευκαιρία της οργάνωσης μας να παρουσιάσει την εφαρμογή της Δημοκρατίας στην Πράξη.

του Σταύρου Κοντακτσί

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Το έβδομο Τακτικό Συνέδριο της ΟΝΝΕΔ, που διενεργήθηκε στα Καμένα Βούρλα από 8 μέχρι 10 Ιουνίου 2007 είναι η κατάληξη μιας προσυνεδριακής διαδικασίας που κράτησε αρκετούς μήνες. Στα πλαίσια αυτής της διαδικασίας, οι κατά τόπους Οργανώσεις της ΟΝΝΕΔ καλούνται να λάβουν θέσεις πάνω σε ζητήματα της επικαιρότητας. Για την ΟΝΝΕΔ, το Συνέδριο δεν είναι απλώς μια διαδικασία εκλογική, για την ανάδειξη της διοίκησης της Οργάνωσης. Είναι πάνω απ' όλα μια διαδικασία πολιτική, μέσα από την οποία μορφοποιούνται οι θέσεις της ΟΝΝΕΔ για κάθε θέμα που ενδιαφέρει τη νεολαία του τόπου.

Η προσυνεδριακή διαδικασία είναι μια μοναδική ευκαιρία για κάθε στέλεχος της ΟΝΝΕΔ, μέλη του Τακτικού Συνεδρίου και μη, να εκφράσουν τις απόψεις τους πριν το Συνέδριο λάβει τις οριστικές αποφάσεις του. Δίνει τη δυνατότητα να ακουστούν οι φωνές όλων για το πώς η Οργάνωση Νέων Νέας Δημοκρατίας θα παραμείνει υπόδειγμα πολιτικής νεολαίας, πρωτοπόρος σε κάθε τόμο. Παράλληλα, δίνει την ευκαιρία στην Κεντρική Διοίκηση, και ιδίως στον Πρόεδρο και στο Εκτελεστικό Γραφείο, να έρθει σε επαφή με τα μέλη της Οργάνωσης σε ολόκληρη τη χώρα και να ακούσει τους προβληματισμούς και τις προτάσεις τους.

Στα πλαίσια αυτής της διαδικασίας, πραγματοποιήθηκαν (μέχρι την ώρα που το παρόν τεύχος έφευγε για το τυπογραφείο) τρία Προσυνέδρια. Ένα για τη Βόρειο Ελλάδα, ένα για τη Νότια και ένα για τη ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ΤΕΙ. Το Σάββατο 2 Ιουνίου θα πραγματοποιηθεί και το Προσυνέδριο της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ΑΕΙ, με το οποίο θα ολοκληρωθεί η προσυνεδριακή διαδικασία.

Εκτός από τη βασική θεματική του κάθε Προσυνεδρίου, σε όλες τις διαδικασίες συζητήθηκαν με έμφαση ζητήματα που σχετίζονται με την παιδεία, ιδίως όπως αυτή διαμορφώνεται μετά την ψήφιση του νέου Νόμου - Πλαισίου για τα ΑΕΙ, για το περιβάλλον, για τις νέες τεχνολογίες, για τη στρατιωτική θητεία, για τη μετανάστευση, για τον πολιτισμό, για τα εργασιακά δικαιώματα των νέων.

Με την προσυνεδριακή διαδικασία, για μια ακόμα φορά, η ΟΝΝΕΔ έφερε την περιφέρεια στο κέντρο. Γιατί για εμάς κέντρο είναι εκεί που υπάρχει δράση, εκεί που δημιουργείται το καινούριο, εκεί που λαμβάνουν χώρα οι εξελίξεις. Κέντρο είναι εκεί όπου χτυπάει η καρδιά της Νεολαίας, όσο μακριά κι αν είναι αυτό.

Α' ΠΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Το Προσυνέδριο Βόρειου Ελλάδας έλαβε χώρα στην Καβάλα το Σάββατο 19 Μαΐου. Το θέμα του ήταν «Αθλο... παιδεία ενάντια στη βία». Το παρών έδωσαν ΟΝΝΕΔίτες από ολόκληρη τη Βόρειο Ελλάδα, ενώ πάνω στο κεντρικό θέμα του Προσυνεδρίου τοποθετήθηκε και ο αρμόδιος Υφυπουργός Αθλητισμού κ. Γ. Ορφανός. Κατά τη συζήτηση που διενεργήθηκε δόθηκε η αφορμή στους ΟΝΝΕΔίτες να εκθέσουν τις θέσεις τους για τα ζητήματα του αθλητισμού και της βίας, καθώς και για το θέμα της λειτουργίας των συνδέσμων οργανωμένων φιλάθλων.

Β' ΠΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟ ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ΤΕΙ

Την Κυριακή 20 Μαΐου στη Λάρισα διενεργήθηκε το Προσυνέδριο της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ΤΕΙ, με κεντρικό θέμα «Νέοι και πολιτική. Πολιτική για λίγους ή για όλους» και εναρκτήρια εισήγηση από τον Γραμματέα της Κεντρικής Επιτροπής της Νέας Δημοκρατίας κ. Α. Ζαγορίτη. Το κλίμα ήταν ιδιαίτερα πανηγυρικό, αφού ήταν η πρώτη συνάντηση των σπουδαστών της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ από όλη την Ελλάδα μετά το εξαιρετικό αποτέλεσμα (49%) των φετινών σπουδαστικών εκλογών. Στόχος του προσυνεδρίου ήταν κυρίως να αναδειχθεί η σημασία της συμμετοχής στην πολιτική κάθε πολίτη, ιδιαίτερα μάλιστα της νέας γενιάς.

Γ' ΠΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟ ΝΟΤΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αυτό διενεργήθηκε το Σάββατο 26 Μαΐου στο Κιάτο Κορινθίας. Κεντρικές θεματικές του ενότητες είναι «Διαφάνεια: Απαίτηση της Νέας Γενιάς» και «Τοπικά Συμβούλια Νέων». Στο προσυνέδριο πραγματοποιήθηκε εισήγηση από τον Υπουργό Δικαιοσύνης κ. Α. Παπαληγούρα, ενώ απνύθηκε χαιρετισμό και ο Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής της Νέας Δημοκρατίας κ. Α. Ζαγορίτης. Κατά τη διάρκεια του Προσυνεδρίου συζητήθηκαν τόσο θέματα που έχουν να κάνουν με τη Δικαιοσύνη και τη λειτουργία της, όσο και με τα Τοπικά Συμβούλια Νέων, μια πρόταση της ΟΝΝΕΔ η οποία έγινε νόμος του κράτους και της οποίας η υλοποίηση αναμένεται στους επόμενους μήνες.

ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ΤΕΙ -

Οι προτάσεις μας *

- **Εκλογή οργάνων νομαρχιακής οργάνωσης απευθείας από τη βάση** Πιστεύουμε ότι η νομαρχιακή οργάνωση πρέπει να λαμβάνει της στήριξης όχι μόνο των τοπικών συμβουλίων αλλά του συνόλου των μελών ώστε να ενισχύεται με τον πλέον δημοκρατικό τρόπο η εκλογή τους.
- **Ομοίως και για το γενικό γραμματέα της τοπικής οργάνωσης**
- **Θεσμοθέτηση ως ανώτατου οργάνου της νομαρχιακής οργάνωσης τη Γενική Συνέλευση των μελών του Νομού** Με αυτό τον τρόπο θα γίνει ακόμα πιο ουσιαστική η άμεση εκλογή των νομαρχιακών οργάνων και θα αποκατασταθούν οι ανισότητες ανάμεσα στις τοπικές οργανώσεις, αφού στην διαμόρφωση πολιτικής θα καλούνται να συμμετέχουν όλοι και θα πάψουν οι οργανώσεις να συντηρούν μέλη μόνο για συσχετισμούς.
- **Θεσμοθέτηση τριμηνιαίου προγραμματισμού δράσης των Νομαρχιακών Οργανώσεων** Παρουσίαση του προγραμματισμού και του απολογισμού δράσης στις συνόδους της Κ.Ε. και των Γενικών Συνελεύσεων των Νομαρχιακών Οργανώσεων.
- Οι Νομαρχιακές Οργανώσεις πρέπει να έχουν συγκεκριμένο πρόγραμμα δραστηριοτήτων ώστε να ελέγχονται τόσο από την Γενική Συνέλευση όσο και από την Κεντρική Διοίκηση για την τήρησή του. Με αυτό τον τρόπο θα αυξηθούν οι δραστηριότητες των νομαρχιακών και θα γίνουν πιο ισχυρές στις τοπικές κοινωνίες.
- **Ίδρυση ιδιαίτερου τμήματος της ΟΝΝΕΔ το οποίο θα έχει την πολιτική ευθύνη της οργάνωσης στα Τοπικά Συμβούλια Νέων** Κατά τα πρότυπα των ΔΑΠ-ΝΔΦΚ και της ΜΑΚΙ.
- Πραγματοποίηση των σχετικών συμπληρωματικών τροποποιήσεων στον εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας της περιφερειακής οργάνωσης και πρόβλεψη για ψήφισή της από την Κ.Ε. ιδιαίτερου εσωτερικού κανονισμού λειτουργίας του νέου τμήματος.
- Τα συμβούλια νεολαίας είναι πλέον μια πραγματικότητα και είναι απαραίτητο να τα βάλουμε στις όμεσες προτεραιότητες μας. Η ΟΝΝΕΔ πρέπει από την αρχή να πρωταγωνιστήσει και σε αυτά, αφού όπως όλοι γνωρίζετε η οργάνωσή μας πρωτοστάτησε για την δημιουργία τους.
- **Θεσμοθέτηση των εισηγτηίων και των συντονιστών των Θ.Ο.Ε. της Κ.Ε. ως οργάνων της Κεντρικής οργάνωσης της ΟΝΝΕΔ** Οι λεπτομέρειες σχετικά με την ανάδειξη και τη δράση τους θα ρυθμίζονται από τον κανονισμό λειτουργίας της Κ.Ε. Οι Θ.Ο.Ε. είναι ένας θεσμός που μας βοήθησε πολύ την προηγούμενη Ζετία στην παραγωγή πολιτικού έργου. Αυτό τον
- θεσμό πρέπει να τον στηρίξουμε και να τον ενισχύσουμε ώστε να μας δώσει ακόμα περισσότερα.
- **Θεσμοθέτηση τριμηνιαίου προγραμματισμού, απολογισμού δράσης και λογοδοσίας του Προέδρου και του Ε.Γ. προς την Κ.Ε.** Έτσι θα διασφαλιστεί και ο έλεγχος προς τα όργανα αλλά και κανένας δεν θα μπορεί να αμφισβητήσει οποιαδήποτε πράξη κατόπιν εκτέλεσής της από την στιγμή που θα είναι όλοι ενημερωμένοι.
- **Θεσμοθέτηση πραγματοποίησης ετήσιων θεματικών συνόδων του Συνεδρίου της ΟΝΝΕΔ όπου η Κ.Ε., το Ε.Γ. και ο Πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ θα κάνουν ετήσιο προγραμματισμό και απολογισμό δράσης προς το Συνέδριο** Με αυτό τον τρόπο θα γίνεται η σύνδεση (εκτός της Κ.Ε.) μεταξύ δύο τακτικών συνεδρίων. Μπορεί να πραγματοποιείται και ταυτόχρονα με τα ετήσια Φεστιβάλ που έχουμε καθιερώσει.
- **Ίδρυση ιδιαίτερης «δεξαμενής σκέψης και επιμόρφωσης στελεχών» της ΟΝΝΕΔ με θεματικούς και οργανωτικούς άξονες (φοιτητικό, σπουδαστικό, μαθητικά θέματα, θέματα ΤΟ Σ.Υ.Ν., θέματα νέων εργαζομένων-επιχειρηματιών κ.ο.κ).** Ο φορέας θα συνδέεται θεσμικά με την κεντρική οργάνωση της ΟΝΝΕΔ. Αυτό είναι κάτι που τα τελευταία χρόνια γίνεται μέσω των εκδόσεων της ΟΝΝΕΔ και των δικτυακών μας τόπων, όμως πρέπει να θεσμοθετηθεί ώστε να γίνεται πιο συντονισμένα και με μεγαλύτερη συμμετοχή. Θεωρούμε ότι είναι απαραίτητο και θα συμβάλει ουσιαστικά τόσο στην προβολή των δραστηριοτήτων μας όσο και στην διατήρηση μιας ενιαίας στάσης σε κεντρικά ζητήματα.
- **Απλοποίηση και αντικειμενικοποίηση των διαδικασιών εγγραφής στην ΟΝΝΕΔ.** Ταυτόχρονα θεσμοθέτηση δεοντολογίας υποχρεώσεων και δικαιωμάτων των μελών. Η ΟΝΝΕΔ πρέπει να είναι ανοιχτή οργάνωση προς όλους τους νέους και σε μια ανοιχτή οργάνωση δεν πρέπει να υπάρχουν περιορισμοί και διακρίσεις σε αυτούς που θέλουν να συμμετέχουν. Αυτοί που θα συμμετέχουν όμως πρέπει και να προσφέρουν και όχι απλά να διατηρούν τον τίτλο του μέλους.
- **Θεσμοθέτηση ασυμβίβαστου της ιδιότητας στελέχους της ΟΝΝΕΔ με την κατοχή οποιασδήποτε κυβερνητικής θέσης (μετακληττοί, μέλη Δ.Σ. κ.λ.π) ή οποιασδήποτε άλλης που διέπει από σχέση εργασίας με πολιτικό γραφείο οποιασδήποτε κατηγορίας.**

*Όπως διαμορφώθηκαν στο προσυνέδριο της Λάρισας στις 20/05/07

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ 2007

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος πραγματοποιούνται οι πανελλαδικές εξετάσεις. Ωστόσο τα νέα δεδομένα που εισήχθησαν από τις μεταρρυθμίσεις του Υπουργείου Παιδείας, Μ.Α.Κ.Ι. οι οποίες βρίσκουν απόλυτα **ΣΥΓΦΩΝΗ** και **ΔΙΚΑΙΩΜΕΝΗ** τη επέφεραν σημαντικές αλλαγές οι οποίες αποτελούν πάγιες θέσεις της Μαθητικής Ανεξάρτητης Κίνησης. Ας μην ξεχνάμε ότι ορισμένες από αυτές αποτελούν πάγιες θέσεις της Μαθητικής Ανεξάρτητης Κίνησης. Ας μην ξεχνάμε ότι ορισμένες από αυτές αποτελούν πάγιες θέσεις της Μαθητικής Ανεξάρτητης Κίνησης.

Οι **ΑΛΛΑΓΕΣ** που πραγματοποιήθηκαν είναι οι εξής:

- **ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΣΕ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ** ΑΠΟ 9 ΣΕ 6 και ο ιδιαίτερος ρόλος των μαθημάτων αυξημένης βαρύτητας αλλά και του έκτου μαθήματος επιλογής που καθορίζει την κίνηση στα επιστημονικά πεδία.
- **ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΣΤΑ ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ** των πανεπιστημίων Αθηνών και Πειραιά και η γενική μεταφορά θέσεων από τα κέντρα στη περιφέρεια.

NUEVO

↳ ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΚΟΥ ΟΡΙΟΥ ΣΤΟ 10 για το γενικό βαθμό πρόσβασης ή στο μισό του άριστα του συνόλου των μορίων.

Με τις αλλαγές στο σύστημα της Β'βάθμιας εκπαίδευσης που καθιερώθηκαν, εμείς στη ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΙΝΗΣΗ πιστεύουμε ότι:

↳ ΚΛΕΙΝΟΥΝ οι δρόμοι της ΑΝΕΡΓΙΑΣ στους οποίους με μαθηματική ακρίβεια ΟΛΗΓΟΥΝ ΟΙ ΣΠΟΥΔΑΣ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΚΡΙΣΜΑ για υποψήφιους που δεν έχουν τα εφόδια να προχωρήσουν στη Γ'βαθμια εκπαίδευση

↳ ΜΠΑΙΝΕΙ ΤΕΛΟΣ ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ της εισαγωγής στις σχολές μόνο και μόνο για την αναβολή της στράτευσης.

↳ ΑΝΑΒΑΘΜΙΖΕΤΑΙ ΠΙΣΤΩΤΙΚΑ το σύστημα εισαγωγής στην Γ'βάθμια εκπαίδευση.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι οι αλλαγές αυτές βοηθούν στην υλοποίηση ενός εκπαιδευτικού συστήματος ανθρωποκεντρικού το οποίο θα προσφέρει στην κοινωνία μελλοντικούς επιστήμονες και ΟΧΙ επαγγελματίες εξεταζόμενους με βαθμοθηρικούς στόχους.

των Παρασκευά Μακρίδη & Τόλη Παπαποστόλου

Η ώρα της δικής μας γενιάς...

Οπορεύοντας τα τετριμμένα, θα προχωρήσω σε όσα θεωρώ ότι στοιχειοθετούν μια ενδιαφέρουσα ανάληψη των διαφορών της γενιάς μας από τις προηγούμενες. Όπου ως σημερινή γενιά ως μου επιτραπεί να θεωρήσω τους νέους 18-32, σε αντίθεση με τη στενή ερμηνεία της κάθε γενιάς ως διάρκειας 33 χρόνων σύμφωνα με την επιστήμη της κοινωνιολογίας.

Το σημείο που δε θα βρεθεί κανείς να διαφωνήσει είναι οι δυσκολίες που αντιμετώπισαν οι προγενέστεροι από άποψη μόχθου ώστε να καλύψουν τα έξοδα επιβίωσής τους. Οι κλειστές επαρχιακές κοινωνίες, οι απαιτητικές χειρωνακτικές εργασίες, η δυσκολία στις μετακινήσεις, το μηδενικό τεχνολογικό επίπεδο, η απουσία αυτού που πλέον γνωρίζουμε ως ανωνυμία του πλήθους άγρυπνος φρουρός των ηθικών αλλήλ και ποινικών παραστρατημάτων συνθέτουν μία χώρα πολύ μακριά από αυτή που γνωρίσαμε εμείς. Και πάνω από αυτές τις συνθήκες διαβίωσης να χάσκουν γεγονότα και εθνικές καταστροφές που ίσως και να μας φαίνονται πολύ μακρινές, αλλά σε όσους μεγάλωσαν και γνώρισαν εκείνη την Ελλάδα αποτελούσαν πρόσφατη ιστορία.

Τα παραπάνω βέβαια άφησαν σημάδια τόσο σε όσους τα έζησαν αλλά επηρέασαν και εμάς σε ένα πολύ σημαντικό βαθμό. Η χθεσινή αβεβαιότητα του τι θα ξημερώσει αποτυπώνεται μεταξύ άλλων και στη δημιουργία του μύθου της απασχόλησης στο δημόσιο, της «αθάνατς» μονιμότητας. Ταυτόχρονα η δυσκολία της χειρωνακτικής εργασίας που αποτελούσε μονόδρομο για τους παλαιότερους οδήγησε στη φιλοσοφία ότι μία θέση σε ένα πανεπιστήμιο μεταφράζεται σε σίγουρο υψηλό εισόδημα.

Αυτά και πολλά άλλα φαινόμενα αναπτύχθηκαν στις μέρες μας από τα κατάλοιπα των προηγούμενων γενεών. Και κάποια από αυτά υπερτονίστηκαν από τον καιροσκοπισμό και την απουσία πολιτικής βούλησης των κυβερνήσεων. Δεν πρέπει κανείς να ξεχνάει ότι από τότε έχει κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι. Με σημαντικότερο σταθμό την είσοδο της χώρας μας στην ΕΟΚ/ΕΕ. Σπάνια ευκαιρία εκείνη την εποχή για μια χώρα τόσο μικρή σε έκταση αλλά και με ανύπαρκτη βιομηχανία, η οποία ήταν και το ζητούμενο. Συχνά ακούμε να γίνεται λόγος για τα ποσοστά απορρόφησης των Κοινοτικών Πλαιοίων Στήριξης. Αλλά δεν υπάρχει λόγος να ανατρέχει κανείς σε αριθμούς όταν η καθημερινότητα δίνει την ισχυρότερη επιχειρηματολογία σε αυτό που θέλω να επισημάνω. Η πολιτική ηγεσία μιας χώρας πολυπαθής όπως η δική μας οφείλει να φέρεται με σοβαρότητα αντίστοιχη των ευθυνών της. Ακριβώς αντίθετα όμως συναντήσαμε στο ρου της πρόσφατης ιστορίας κυβερνήσεις να προωθούν από τη μία το τυφλό καιροσκοπισμό - υπόθεση Χρηματιστήριο (sic), και από την άλλη τη μικροπολιτική σε βάρος του εθνικού συμφέροντος, μια και το ποσοστό των εργαζόμενων στο Δημόσιο Τομέα έχει πλέον αγγίξει ιθαρά νούμερα.

Ωστόσο, εξετάζοντας τα ίδια φαινόμενα και από τη μεριά της κοινωνικής βάσης δεν διαπιστώνεται κάποια διαφορετική προ-

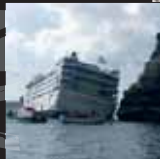
σέγγιση. Η ευκαιρία να αναπτυχθεί η χώρα από άποψη υποδομών σε νευραλγικούς τομείς για την ελληνική οικονομία όπως ο τουρισμός ή η γεωργία χάθηκαν παρά τα δισεκατομμύρια των ΚΠΣ. Και κόπως έτσι καταλήξαμε να σχηματίσουμε ένα μοντέλο Έλληνα αντιφατικό, έναν Έλληνα με ανεπτυγμένη τη φιλοσοφία της «κομίνας» και του μέσου, που ωστόσο η σύγκλιση με τους κοινωνικούς εταίρους μας τον απασχολεί και που περηφανεύεται για τους συμπατριώτες του που διαπρέπουν στο εξωτερικό. Το αν η φιλοσοφία αυτή προϋπήρχε και οι κυβερνήσεις την εκμεταλλεύτηκαν ή το αν η μικροπολιτική υπήρξε η γενεσιουργός δύναμη αυτού του Έλληνα έχει τόσο νόημα να απαντηθεί όσο και το πανάρχαιο ζήτημα με το αυγό και την κότα.

Το θέμα είναι ότι αντί να συζητάμε για το ελληνικό θαύμα ή το ελληνικό μοντέλο ανατρέχουμε εν έτει 2007 στα μοντέλα άλλων χωρών. Βαριές οι ευθύνες όσων πολιτικά επένδυσαν σε τέτοιες στρατηγικές, με πιο πρόσφατη τη δημιουργική λογιστική και τις τακτικές απόκρυψης του πραγματικού ελλείμματος. Ο κατάλογος είναι μακρύς αλλά εκεί που αξίζει να σταθεί κανείς είναι η αλλαγή που διαφαίνεται στους ανθρώπους της νέας γενιάς. Μια γενιά μορφωμένη, που ταξιδεύει, σπουδάζει και εργάζεται οπουδήποτε στην Ευρώπη σαν να ήταν στη χώρα του, που επιθυμεί την άρση της μονιμότητας του δημοσίου, που απαιτεί να δει μεταρρυθμίσεις στο δημόσιο πανεπιστήμιο, θέλοντας να έχει τα καλύτερα εφόδια στην επαγγελματική αρένα και που δεν φοβάται να εκτεθεί στον ελεύθερο ανταγωνισμό. Μια γενιά που αποδέχεται τη ξένη κουλτούρα, αλλά ταυτόχρονα τιμά τη δική του παράδοση μέσα από το τρόπο που ζει και διασκεδάζει. Που ζητά νέους ανθρώπους στην εξουσία έτοιμους να προχωρήσουν σε τομές αγνοώντας το πολιτικό κόστος. Που γυρνάει τη πλάτη στην υποβαθμισμένη ελληνική τηλεόραση και επιθυμεί τη διείσδυση των νέων τεχνολογιών και του διαδικτύου σε μεγάλη μερίδα του πληθυσμού.

Αυτά είναι τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τη γενιά μας, η οποία πράγματι μην έχοντας τόσο οξύ το πρόβλημα της επιβίωσης προχωρά στο επόμενο επίπεδο της πυραμίδας των αναγκών και προβληματίζεται για τη θέση του στη κοινωνία, για το μέγεθος της συνεισφοράς του σε αυτή αλλά και για τις απαιτήσεις που δικαιούται να έχει από τη πολιτεία.

Κοιτώντας τη γενιά αυτή συγκριτικά με αυτές που πέρασαν θα διαπίστωνε ίσως ότι το στοίχημα είναι το κατά πόσο μπορεί η ορμή της να συμβάλει στην αλλαγή της φιλοσοφίας που μας διακατέχει και να θέσει νέα δεδομένα στο πως αντιμετωπίζουμε τους εαυτούς μας ως κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας. Χάθηκαν πολλές ευκαιρίες για τη χώρα με τη λογική του χωαδερφισμού που δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια για να παραμεινθεί η ανάπτυξη της. Και αυτό είναι κάτι που οι αυριανοί επιστήμονες, οι αυριανοί πολιτικοί και οι αυριανοί άνθρωποι των γραμμάτων οφείλουν να έχουν στο μυαλό τους.

των Γιώργου Καρταλιτζή & Άρη Μελλιόπουλου

Τέμπη, Σάμινα, Ρικομέξ, Sea Diamond: Το μαχαίρι, το κόκκαλο και η νομική επιστήμη

«Το μαχαίρι θα φτάσει στο κόκκαλο». Σε μια σειρά υποθέσεων που έχουν απασχολήσει εντόνως την κοινωνία, **αντιμάχεται από τη μία πλευρά** το πληγωμένο αίσθημα των πολιτών που απαιτεί, «άρον-άρον» συνήθως, την τιμωρία των ενόχων (και που οι πολιτικοί, στα λόγια τουλάχιστον, ικανοποιούν) **αντιμάχεται και από την άλλη ηπην** δικαιοπολιτική ανάγκη για ασφάλεια δικαίου, μέσω της δογματικής ορθότητας και σταθερότητας του, εν προκειμένω, ποινικού δικαίου.

Αφορμή για το παρόν αποτελεί το πρόσφατο ναυάγιο στη Σαντορίνη του «Sea Diamond», που είχε ως αποτελέσματα την πρόκληση περιβαλλοντικής ρύπανσης, ανασφάλειας στις θαλάσσιες συγκοινωνίες, και δύο αγνοούμενους, και το οποίο επανέφερε στο προσκήνιο την συζήτηση για μια σειρά θεμάτων. Κυρίαρχο μεταξύ αυτών είναι η ποινική ευθύνη των ηλιοοκτητριών εταιριών για την πρόκληση ατυχήματος. Κατά πόσο, δηλαδή, το ισχύον νομικό οπλοστάσιο είναι επαρκές για να διαγνώσει τον πραγματικό βαθμό υπαιτιότητας και να επιβάλει τις ανάλογες ποινές στους υπευθύνους, ώστε να υπάρχει πραγματική απονομή δικαιοσύνης. Γνωστή είναι άλλωστε η υποψία, υποστηριζόμενη με βεβαιότητα από τον μέσο πολίτη, ότι οι εφοπλιστές πάντα τη γλιτώνουν με μικρές, ασήμαντες για αυτούς, ποινές.

Ωστόσο, σε ένα τόσο λεπτό ζήτημα, που εμπλέκεται αφενός η ανθρώπινη ζωή ως αξία και αφετέρου η απαίτηση να μην παρεκκλίνει ένα κράτος δικαίου από τις βασικές του δικαιοτικές αξίες, η τοποθέτηση επί του ζητήματος δεν μπορεί ούτε να γίνεται εν θερμώ να είναι ούτε καφενεϊακού επιπέδου. Πρέπει όλοι οι παράγοντες να συνεκτιμώνται, με πρώτον, όμως, την ορθή, ψυχρή, απονομή δικαιοσύνης, μακριά από σκοπιμότητες και ευκαιριακές αντιμετωπίσεις.

Γεγονός, πάντως, είναι ότι ακόμα και τα ανώτερα δικαστήρια της χώρας, αγωνιώντας να ισορροπήσουν ανάμεσα στις δύο προαναφερθείσες απαιτήσεις, παρεκκλίνουν, κάποιες φορές, δογματικά από βασικές έννοιες του Δικαίου μας, δίνοντας ευκαιριακές, και για αυτό επικίνδυνες, λύσεις. Χαρακτηριστικές περιπτώσεις αποτελούν αυτές του δυστυχήματος στα Τέμπη, του EXPRESS SAMINA και του εργοστασίου της Ρικομέξ. Σε όλες, δε, αυτές το πιο κρίσιμο στοιχείο για την ποινική αντιμετώπιση των κατηγορουμένων είναι ο βαθμός υπαιτιότητας των κατηγορουμένων, ο οποίος συνήθως αναζητείται είτε στον χώρο του ενδεχόμενου δόλου είτε της ενσυνείδητης αμέλειας.

Ευθύς εξ αρχής να διευκρινιστεί ότι κάθε μορφή δόλου είναι βαρύτερα από κάθε μορφή αμέλειας. Για αυτό και ο Ποινικός Κώδικας ορίζει στο άρθρο 26 ότι τα κακουργήματα και τα πλημμελήματα τιμωρούνται μόνο όταν τελούνται με δόλο ενώ **κατ'εξαίρεση τιμωρούνται από αμέλεια τα πλημμελήματα. από αμέλεια μόνο κατ'εξαίρεση και μόνο τα πλημμελήματα.** Διακριτικό γνώρισμα των δύο εννοιών είναι ότι ενώ και στις δύο ο **δράστης** γνωρίζει ότι μπορεί να προκαλέσει επιφέρει κάποιο άδικο αποτέλεσμα και παρόλα αυτά πράττει, στον μεν ενδεχόμενο δόλο αποδέχεται το **εγκληματικό αποτέλεσμα την παραγωγή των αδίκων αποτελεσμάτων** που μπορεί να προκαλέσει ενώ στην ενσυνείδητη αμέλεια πιστεύει ότι τελικώς **αυτό δεν θα επέλθει** δεν θα επέλθουν αυτά.

Στην περίπτωση, τώρα, του Σάμινα με τους δεκάδες νεκρούς, ενώ το Συμβούλιο Εφετών Αιγαίου με το υπ' αριθμ. 71/2002 βούλευμα παραπέμπει τους κατηγορουμένους για ενσυνείδητη αμέλεια, έρχεται κατόπιν ο Άρειος Πάγος (ΑΠ) με το υπ' αριθμ. 500/2003 βούλευμα του και το αναιρεί, με το επιχείρημα ότι πρόκειται για ενδεχόμενο δόλο, υποστηρίζοντας ότι γνωρίζοντας

πως υπήρχαν ελαττώματα που θα μπορούσαν να προκαλέσουν ναυάγιο συγκατατέθηκαν στην ενδεχόμενη επέλευση αυτού.

Ομοίως στην υπόθεση της Ρικομέξ ο ΑΠ με το υπ' αριθμ. 1304/2003 βούλευμα έκρινε ότι οι κατηγορούμενοι έπραξαν με ενδεχόμενο δόλο, αφού είχαν συμβιβαστεί με την πιθανότητα πρόκλησης ενός ατυχήματος. Υποστήριξε μάλιστα ότι το γεγονός ότι έθεταν σε κίνδυνο και τους ίδιους τους εαυτούς τους βρισκόμενοι καθημερινώς στο επικίνδυνο κτίριο (άλλωστε υπήρξαν θύματα και από τους μετόχους της εταιρίας και τους συγγενείς τους) δεν αρκεί για να αποκλείσει την έννοια του δόλου.

Σε αντίθετη κατεύθυνση κινείται το υπ' αριθμ. 179/2003 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Λαρίσης, στην υπόθεση των Τεμπών με τους 21 νεκρούς μαθητές. Οριοθετώντας ορθά τις έννοιες δόλου και αμέλειας, έκρινε τους κατηγορουμένους υπεύθυνους για ενσυνείδητη αμέλεια, με το ορθό σκεπτικό ότι η αυτοδιακινδύνευση του ίδιου του δράστη ή συγγενικών του προσώπων, πρέπει να αποκλείει τον ενδεχόμενο δόλο, σε αντίθεση με όσα ισχυρίζεται ο ΑΠ στην υπόθεση Ρικομέξ, «εκτός αν εμφορείται από σκοπό αυτοκτονίας ή έχει λάβει μέτρα αυτοπροστασίας». Προκειμένου, όμως να μην μείνει στις πλημμεληματικού χαρακτήρα κατηγορίες, ασκήθηκε δίωξη και για κακουργηματική διακινδύνευση της ασφάλειας των οδικών συγκοινωνιών από ενδεχόμενο δόλο, η οποία τιμωρείται με ποινή καθείρξεως. (πρόκειται για το άρθρο 290 ΠΚ, που ορίζει ένα κακουργηματικό αδίκημα και που θεσπίστηκε ακριβώς για να μην απειλούνται μόνο χαμηλές ποινές σε παρόμοιες περιπτώσεις, λόγω του πλημμεληματικού χαρακτήρα της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, ώστε να ικανοποιείται και το αίσθημα δικαίου)

Η εύλογη κριτική, που ασκείται στις πρώτες δύο περιπτώσεις και που εδώ ενστερνιζόμαστε, είναι ότι η πίεση της κοινής γνώμης και των ΜΜΕ για αυστηρή τιμωρία των υπαιτίων οδήγησε αρκετούς εφαρμοστές του Δικαίου στην επιχείρηση νομικών ακροβατισμών στον χώρο της υπαιτιότητας, δημιουργώντας τάσεις συρρίκνωσης του πεδίου εφαρμογής της ενσυνείδητης αμέλειας υπέρ του ενδεχόμενου δόλου. Οδηγούμενοι σε αυτό με ακραίες παραδοχές, όπως ότι η διακινδύνευση του ίδιου σου του εαυτού δεν αποκλείει τον δόλο. Ωστόσο, η υποχώρηση του εξασφαλιστικού για τον πολίτη ποινικού δόγματος δε νομιμοποιείται από καμιά συγκυριακή σκοπιμότητα και ούτε επιτρέπεται να ανατραπεί όλο το δομικό σύστημα του ποινικού δικαίου για να αντιμετωπιστούν συγκεκριμένα, και πάντως όχι ιδιαίτερης συχνότητας, κοινωνικά φαινόμενα.

Εν κατακλείδι, το ποινικό δόγμα πρέπει να είναι αταλάντευτο. Αν υπάρχει δόλος, καλώς. Αν όχι, δεν επιτρέπεται να εφευρίσκει. Όσο για το κοινό αίσθημα δικαίου, αυτό θα μπορούσε να ικανοποιείται με τις εξής δύο ρυθμίσεις: Αφενός να τυποποιηθούν ως κακουργήματα τα εγκλήματα, όπως τα ανωτέρω, που διακινδυνεύουν σημαντικά έννομα αγαθά (να γίνει κακούργημα η πλημμελής κατασκευή κτιρίου ή η ελλιπής συντήρηση πλοίου, όταν επιφέρουν θανατηφόρα αποτελέσματα) και αφετέρου να υπάρχουν δυσβάσταχτα διοικητικά, κυρίως οικονομικού χαρακτήρα, πρόστιμα.

του

Δημήτρη Αναστασάπουλου

NUEVO

■ ΡΟΔΗ ΚΡΑΤΞΑ: «Άχρηστη η ποσόστωση αν βάζουμε γυναίκες στις λίστες και μετά τις ξεχνάμε»

*Η πρώτη Ελληνίδα ευρωβουλευτής που εξελέ-
γη αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβου-
λίου μιλά στο «NUEVO» για την κρίση που
διέρχεται η Ευρωπαϊκή Ένωση, τη συμβολή της
Ελλάδας στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι και το πώς
οι Βρυξέλλες μπορούν να έρθουν πιο κοντά
στους νέους της χώρας μας.*

✧ **Θεωρείτε πως υπάρχει πρόβλημα κρίσης των θεσμών ή και και
έλλειψη κάποιου μεγάλου πανευρωπαϊκού οράματος στην Ευρω-
παική Ένωση;**

Υπάρχει κρίση γενικότερη. Οι θεσμοί και οι μηχανισμοί είναι γεγονόσι
ότι δεν μπορούν ν' ανταποκριθούν στο μέγεθος της σημερινής ΕΕ με
27 κράτη-μέλη και στο εύρος των προκλήσεων. Η θεσμική αναθεώ-
ρηση πρέπει άμεσα να ξεκινήσει από την συμφωνία των αρχηγών
που ελπίζω ότι θα επιτευχθεί στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Ιουνίου.
Αλλά όποιους θεσμούς και αν δημιουργήσουμε δε θα είναι αρκετοί
για να δώσουμε ώθηση στην διαδικασία ενοποίησης και να ζωντα-
νέψουμε το όραμά της. Γιατί η Ευρώπη δεν πάσχει από διακυβέρνη-
ση αλλά από πολιτικό περιεχόμενο και σχέδιο. Η συζήτηση για τα σύ-
νορα, για τους θεσμούς, για το κοινωνικό και οικονομικό μοντέλο,
για το ρόλο της Ένωσης στον κόσμο, πάντα καταλήγει στο μεγάλο
ερωτηματικό δηλ. ποια Ευρώπη θέλουμε να κτίσουμε και πάντα ανα-
δεικνύονται οι διαφορές μας. Η Ευρώπη ποτέ δεν ήταν μία ήσυχη θά-
λασσα, αλλά η σημερινή κρίση μου φαίνεται βαθιά, γιατί αποκαλύ-
πτει τις διαφορές μας ως προς την αποστολή της Ένωσης, το περιεχό-
μενό της, το ρυθμό της.

✧ **25 χρόνια μετά την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΕ, τι έχει προσφέ-
ρει η Ελλάδα στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι;**

Κατ' αρχάς τα σύμβολά της. Μία Ενωμένη Ευρώπη δεν μπορεί να
μην περιλαμβάνει τον Παρθενώνα. Παράλληλα η Ελλάδα ενδυνάμω-
σε την γεωστρατηγική θέση της ΕΕ στη νότιο-ανατολική πλευρά της
Ηπείρου μας και στα Βαλκάνια, περιοχές πολύ σημαντικές για την
ασφάλεια, τη σταθερότητα, τη διεύρυνση, τη γέφυρα της Ευρώπης με
την Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή. Επίσης η χώρα μας με πολλή
εμπορική πλεονεκτήματα και ευκαιρίες, διευρύνει την ευρωπαϊκή εσω-
τερική αγορά και τις δυνατότητές της.

Η Ελλάδα, αφού ξεπέρασε την καχυποψία και τις παλινωδίες που χα-
ρακτήρισαν την ευρωπαϊκή πολιτική του Ανδρέα Παπανδρέου, είχε
θέσεις σταθερά προ-ευρωπαϊκές και βρέθηκε στην καρδιά των εξελί-
ξεων όπως Shengen, ευρώ, επικύρωση του Ευρωπαϊκού Συντάγμα-
τος, συμμετοχή σε ευρωπαϊκές ειρηνευτικές δυνάμεις. Οι Έλληνες και
οι Ελληνίδες είναι -σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις- μεταξύ
των Ευρωπαίων που υποστη-
ρίζουν στην πλειοψηφία τους
την ευρωπαϊκή ενοποίηση και
την εμπάνησή της, εμπιστεύ-
ονται τα θεσμικά όργανα.

Είναι κρίμα που αυτή η θετική
και εξελικτική πορεία χαρακτη-
ρίστηκε συχνά, λόγω κακών
πολιτικών των προηγούμενων
κυβερνήσεων, από καταγγελίες της ΕΕ για παραβίαση της κοινοτικής
νομοθεσίας, κακοτεχνίες, κακοδιαχειρίσεις, ανακοινοποιήσιμες. Χάσαμε
αξιοπιστία, χρόνο και πόρους. Σήμερα η Κυβέρνηση είναι ένας δημι-
ουργικός και σεβαστός εταίρος, αποφασισμένη κι ικανή να ακολου-
θήσει την πρωτοπορία των ευρωπαϊκών κρατών για επιτάχυνση της
ενοποίησης.

✧ **Ήσασταν πρόσφατα στην Παλαιστίνη. Πώς είναι η κατά-
σταση εκεί;**

Τραγική και δε διαφαίνεται λύση. Αποτελεί μία πρόκληση για
την εξωτερική πολιτική της ΕΕ. Χρησιμοποιώ τη βοήθεια στον πα-
λαιστινιακό λαό της τάξεως των 700 εκατομμυρίων ευρώ για
το 2006, είμαστε ο πρώτος εμπορικός εταίρος του Ισραήλ και
δεν μπορούμε να κάνουμε μία αυτόνομη κι ανεξάρτητη πολι-
τική, που θα φέρει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων τις αντι-
μαχόμενες πλευρές, που θα πιέσει για σεβασμό εκατέρωθεν
των διεθνών συμφωνιών, που θα στηρίξει την κυβέρνηση εθني-
κής ενότητας, υπό τον Πρόεδρο Μ. Abbas. Χωρίς σταθερή και
ικανή κυβέρνηση, με οικονομικούς πόρους και μηχανισμούς,
δεν μπορεί να ξεκινήσει ανάπτυξη, έλεγχος των παραστρατιω-
τικών ομάδων, ασφάλεια και πορεία προς ειρήνευση. Μία ομά-
δα ευρωβουλευτών έχουμε πάρει πρωτοβουλίες για πίεση της
ΕΕ προς αυτήν την κατεύθυνση.

✧ **Ο Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, Γιώργος Παπανδρέου, έχει λά-
βει πρωτοβουλίες εντός του κόμματός του, ώστε να αυξη-
θεί υποχρεωτικά η συμμετοχή των γυναικών στα κομματι-
κά όργανα. Θεωρείτε πως χρειάζονται ανάλογες πρωτο-
βουλίες και από τα άλλα κόμματα;**

Όλα τα κόμματα σήμερα παίρνουν πρωτοβουλίες για την αύ-
ξηση της συμμετοχής των γυναικών σε όλες τις εκλογικές δια-
δικασίες. Έχω επισημάνει πολλές φορές ότι τα μέτρα αυτά απο-
δίδουν, όταν συνδυάζονται με μία σταθερή και πολυπλευρη
πολιτική διευκόλυνσης των γυναικών, για να μπορούν να συν-
δυάζουν τις οικογενειακές με τις επαγγελματικές και πολιτικές
υποχρεώσεις αφενός, και να μπορούν να παίξουν ρόλους που
αναβαθμίζουν την εικόνα τους και αναδεικνύουν τη σημασία
της συμμετοχής τους στις αποφάσεις της κοινωνίας, αφετέρου.
Θέλω να πω με αυτό ότι δεν επιτυγχάνουμε το στόχο μας, αν
βάζουμε ένα σημαντικό αριθμό γυναικών στις εκλογικές λί-
στες και μετά τις ξεχνάμε.

✧ **Για τους νέους, η ΕΕ είναι κάτι απόμακρο και ξένο. Πώς θα
μπορούσε να αλλάξει αυτό;**

Δεν είμαι σίγουρη για την εικόνα που έχουν οι νέοι. Απολαμ-
βάνουν και εκτιμούν τις ευκαιρίες που τους προσφέρει η ΕΕ, ει-
ρήνη, σταθερότητα, ελεύθερη κυκλοφορία και κινητικότητα για
σπουδές, έρευνες, εργασίες, δεν μπορούν ίσως να αντιληφθούν
τη δυσκολία των εγχειρημάτων γιατί δεν έχουν μνήμες από μία
Ευρώπη συντρίμια των εσωτερικών πολέμων της και διαφο-
ρών. Για να αγκαλιάσουν το ευρωπαϊκό όραμα και να συμβά-
λουν στην υλοποίησή του, χρειάζεται μία παιδαγωγική δια-
δικασία από το σχολείο και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, αλ-
λά και μία πολιτική διαδικασία που δυστυχώς δε γίνεται στη
χώρα μας.

Αν η υπόθεση της Ευρώπης δε βρεθεί στην καρδιά της κομ-
ματικής ζωής, του προεκλογικού αγώνα, του Εθνικού Κοινο-
βουλίου, των περιφερειακών και τοπικών συμβουλίων, δε
θα αντιληφθεί κανείς πόσο αφορά την καθημερινότητά μας,
πόσο παίζει ρόλο στην προετοιμασία του μέλλοντος, πόσο
μπορούμε να παρέμβουμε σε κάθε επίπεδο και στάδιο διαμόρ-
φωσης της Ευρωπαϊκής πολιτικής. Το χρειάζεται αυτό και η
Ευρώπη και η χώρα μας γιατί κανένα πολιτικό σχέδιο δεν εί-
ναι βιώσιμο, αν δεν αγγίζει τους πολίτες, κυρίως τη νέα γενιά.

Μπράνισλαβ Ριστιβόγεβιτς: «Θα ξεσπάσουν πόλεμοι στα Βαλκάνια αν το Κόσοβο γίνει ανεξάρτητο»

Ο σύμβουλος του πρωθυπουργού της Σερβίας, **Βόισλαβ Καστούνιτσα**, μιλά αποκλειστικά στο **NUEVO**

24 Μαρτίου 1999: Ο πόλεμος που ξεσπάει στην ευρύτερη περιοχή του Κοσόβου, δημιουργεί αναταράξεις που συνεχίζονται μέχρι και σήμερα. Οι Αλβανόφωνοι του Κοσσυφοπεδίου, κυρίως μουσουλμάνοι, απαιτούν την πλήρη ανεξαρτησία της περιοχής, ενώ η κυβέρνηση της Σερβίας πνιφάει ότι στο μόνο που μπορεί να συμφωνήσει είναι η εκχώρηση σημαντικής αυτονομίας. Στις 10 Ιουνίου του 1999, το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ αποφασίζει να θέσει την επάρχια υπό τη διοίκηση της UNMIK μέχρι να παρθεί μια απόφαση για το τελικό καθεστώς. Κατά τη διάρκεια ενός σεμιναρίου της DEMYC στο Βελιγράδι, είχαμε την ευκαιρία να συνομιλήσουμε με τον κύριο Branislav Ristivojevic, ο οποίος είναι σύμβουλος του Πρωθυπουργού της Σερβίας για το θέμα του Κοσόβου. Έτσι λοιπόν μπορέσαμε να τον ρωτήσουμε για τη θέση της Κυβέρνησης της Σερβίας.

NUEVO: Θεωρείτε ότι η κατάσταση στην περιοχή του Κοσόβου πρέπει να παραμείνει ως έχει ή πρέπει να γίνουν αλλαγές στα σύνορα και να δημιουργηθεί ένα ξεχωριστό κρατίδιο;

B. Ristivojevic: Η κατάσταση ειδικά στην περιοχή των Βαλκανίων είναι ήδη τεταμένη και σίγουρα πρέπει να βρεθεί μία κοινή αποδεκτή λύση. Αν προσπαθήσουμε να αλλοιώσουμε τα σύνορα, σίγουρα θα επακολουθήσουν πολλοί πόλεμοι και θα δημιουργηθεί τρομερή αστάθεια στην όλη περιοχή. Άποψη μας είναι ότι πρέπει να παραμείνουν τα σύνορα όπως έχουν στο Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών. Ίσως δεν έχει γίνει ο καλύτερος διαχωρισμός, αλλά πρέπει να μάθουμε να ζούμε αρμονικά στα όρια του κράτους μας. Σκεφτείτε τί θα επακολουθήσει σε όλο τον κόσμο εάν όλες οι μειονότητες θελήσουν να δημιουργήσουν δικό τους κράτος.

NUEVO: Πιστεύετε ότι τρίτα κράτη μπορούν να βοηθήσουν έτσι ώστε να βρεθεί η καλύτερη δυνατή λύση;

B. Ristivojevic: Τα τελευταία οκτώ χρόνια, όπως ήδη γνωρίζετε, η επαρχία του Κοσσυφοπεδίου τελεί υπό την επιτήρηση του ΟΗΕ οπότε τρίτα κράτη είναι που προσπαθούν να βρουν μία συμβιβαστική λύση. Γνωρίζουμε ότι η Ρωσία και η Κίνα είναι κατά της πλήρους απόσχισης του Κοσόβου από τη Σερβία. Γνωρίζουμε επίσης ότι το κάνουν για ιδιοτελείς σκοπούς μια και το Κόσοβο μπορεί να λειτουργήσει σαν παράδειγμα και για άλλες μειονότητες και να τους δημιουργήσει εσωτερικό πρόβλημα - Τί θα γίνει για παράδειγμα αν ξεσηκωθεί η περιοχή της Ταιβάν ή του Θιβέτ στην Κίνα; Από το 1999 που ουσιαστικά διοικούν οι ξένοι το Κόσοβο δεν έχει αλλάξει απολύτως τίποτα. Γενικά, είμαστε σίγουροι ότι το συμβούλιο του ΟΗΕ προσπαθεί να βρει μια χρυσή τομή, αλλά πολύ φοβάμαι ότι αυτό είναι πολύ δύσκολο. Αυτό που βλέπει πάντως η αλβανική μειονότητα σαν άλλη λύση είναι να αναγνωριστούν όχι μέσω ΟΗΕ, αλλά μέσω των πρεσβειών κάθε χώρας. Δηλαδή, κάθε χώρα ξεχωριστά να αναγνωρίζει το Κόσοβο ως ξεχωριστό κρατίδιο.

NUEVO: Σε περίπτωση που το Κόσοβο αυτονομηθεί, θεωρείτε ότι μπορεί να σταθεί από μόνο του οικονομικά και εθνικά;

Branislav Ristivojevic: Σίγουρα όχι. Αυτή τη στιγμή στην περιοχή του Κοσσυφοπεδίου επίσημες έρευνες έχουν δείξει ότι υπάρχει 70% ανεργία. Για παράδειγμα, υπάρχει πυρηνικό εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στο Κόσοβο, το οποίο τροφοδοτούσε το ένα τρίτο της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Από τότε που το ανέλαβαν οι ίδιοι, δεν μπορούν να τροφοδοτήσουν την σαφώς μικρότερη περιοχή. Πώς θα μπορέσουν λοιπόν να δημιουργήσουν δικό τους κράτος; Και με 70% ανεργία πώς θα μπορέσουν να φτιάξουν ένα κράτος που θα μπορεί να σταθεί από μόνο του οικονομικά, χωρίς άλλους παράνομους πόρους ή πόρους από τρίτες χώρες; Όσον αφορά το εθνικό κομμάτι, οι ίδιοι θέλουν να προσαρτηθούν στην Αλβανία. Θεωρούν τους εαυτούς τους πρώτα Αλβανούς και μετά Κοσοβάρους. Δε βλέπω λοιπόν κάποιο ξεχωριστό κράτος. Το σημαντικότερο όλων είναι να μάθουν όλες οι μειονότητες να ζούν αρμονικά υπό το ίδιο κράτος και να σέβονται η μια την άλλη. Με αμοιβαίες υποχωρήσεις μπορεί ναλυθεί ειρηνικά το θέμα του Κοσόβου.

NUEVO: Σας ευχαριστούμε πολύ που δεχθήκατε να μας παραχωρήσετε αυτή τη συνέντευξη.

NUEVO

της **Νάσιας Ανδριανοπούλου**

Η μεγαλύτερη διεθνής επιτυχία στην ιστορία της ΟΝΝΕΔ

Είναι γεγονός ότι ζούμε σε μια χώρα που εύκολα μπορεί να φτάσεις από το Ναδίρ στο Ζενίθ και αντίστροφα. Αναλογίζομαι πως τα ένδοξα πρωτοσέλιδα του γαλανόλευκου πειρατικού των γηπέδων της Πορτογαλίας καταλήξαμε στους τίτλους «Μαύρη Βραδιά για το ελληνικό ποδόσφαιρο»... Θα πει κανείς ότι οι διακυμάνσεις στην πολιτική δεν είναι τόσο έντονες. Και θα συμφωνήσω μαζί του. Ειδικά όταν πρόκειται για την Ο.Ν.ΝΕ.Δ. Γιατί για την Ο.Ν.ΝΕ.Δ. πολλά «έγκριτα» Μέσα Ενημέρωσης έσπευδαν να δηλώσουν ότι αποτελεί έναν μηχανισμό εύνοιας «χρωματιστών» παιδιών. Τα ίδια ωστόσο μέσα ενημέρωσης κώφευαν όταν επρόκειτο να σχολιάσουν μια από τις μεγαλύτερες επιτυχίες πολιτικής νεολαίας σε διεθνές επίπεδο από την μεταπολίτευση και μετά.

Το ότι για πρώτη φορά στην ιστορία των ευρωπαϊκών κομμάτων, ένας Έλληνας κατόρθωσε να εκλεγεί στην προεδρία της νεολαίας του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος (YEPP) αποτελεί από μόνο του επιτυχία. Το να εκλεγεί, ωστόσο σχεδόν παμπηφεί από 200 και πλέον συνέδρους στην Στοκχόλμη το βράδυ της 12ης Μαΐου ο ΟΝΝΕΔίτης Γιάννης Σμυρλής πρόεδρος του μεγαλύτερου κεντροδεξιού οργανισμού νεολαίας στην Ευρώπη -με 58 νεολαίες μέλη από 37 ευρωπαϊκές χώρες- καταδεικνύει κάτι πολύ περισσότερο. Ότι η Ο.Ν.ΝΕ.Δ. εδραιώνεται πια και σε υπερεθνικό επίπεδο ως εκείνη η πολιτική οργάνωση που όχι μόνο μπορεί αλλά έχει και την τόλμη να εκφράζει οργανωμένο πολιτικό λόγο.

Για να εκλεγεί στην προεδρία της Νεολαίας του ΕΛΚ (YEPP) ο Γιάννης Σμυρλής, δεν δούλεψαν ένα ή δύο άνθρωποι. Δούλεψε μια ολόκληρη οργάνωση. Από τον Πρόεδρο Γ. Παπαπανικολάου μέχρι τον μαχόμενο ΔΑΠίτη στις επάλξεις της σχολής του. Οι προτάσεις μας διαμορφώθηκαν και γαλουχήθηκαν μέσα από την καθημερινότητα, του φοιτητή, του νέου εργαζόμενου, του νέου αγρότη, της νέας γυναίκας και για αυτό και αποτέλεσαν αντικείμενο θαυμασμού στην Ευρώπη. Η Ο.Ν.ΝΕ.Δ. έκανε το αυτονόητο. Απλά προώθησε τις προτάσεις της στο εξωτερικό. Εκεί που δεν υπάρχουν κατηγορίες για γαλάζια, πράσινα, κόκκινα και κίτρινα παιδιά. Εκεί όπου δεν αναδεικνύεται το μαύρο και το άσπρο απλά κηδεύεται στο νεκροταφείο της ενημέρωσης. Εκεί όπου αν επιδείξεις διάθεση και όρεξη για δουλειά απλά αναγνωρίζεται και τυγχάνεις σεβασμού και εκτίμησης.

Μικρά, αλλά Σημαντικά:

- ✧ Ο πρόεδρος του YEPP εκτελεί θητεία δύο ετών και είναι ταυτόχρονα μέλος του πολιτικού συμβουλίου του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος. Απερχόμενος πρόεδρος είναι ο Ντέβιντ Χάνσεν, από τη Νορβηγία.
- ✧ Το συνέδριο είχε πανηγυρικό χαρακτήρα, καθώς εορτάστηκε η συμπλήρωση 10 ετών από την ίδρυση του YEPP.
- ✧ Στο ίδιο συνέδριο, με την πολύτιμη αρωγή της ΟΝΝΕΔ, η νεολαία του Δημοκρατικού Κόμματος της Σερβίας (DSS) έγινε δεκτή ως πλήρες μέλος στο YEPP.
- ✧ Το παρόν στο συνέδριο έδωσε και ο πρωθυπουργός της Σουηδίας και πρώτος πρόεδρος του YEPP, Φρέντρικ Ράινφελντ, που συνεχάρη τον Γιάννη Σμυρλή και του ευχήθηκε καλή πορεία στο έργο του, καθώς και ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος Βίλφριντ Μάρτινς, που υποδέχθηκε την εκλογή του Έλληνα προέδρου με ιδιαίτερη χαρά.
- ✧ Ένα μεγάλο ευχαριστώ οφείλουμε στον Σταύρο Παπασταύρου και στον Μιχάλη Πεγκλή, που με τις μεγάλες τους επιτυχίες την περασμένη δεκαετία στα διεθνή φόρα (πρόεδρος της DEMYC και πρόεδρος του EDS αντίστοιχα) άνοιξαν το δρόμο για τη φετινή νίκη του Γιάννη.

του Ορφέα Φίλου

ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ
ΚΟΡΥΦΗΣ
ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

NUEVO

Ο λόγος επιτέλους και σ' εμάς!

Το δικαίωμα ψήφου στην ηλικία των 16. Η κατάργηση των εμποδίων που προκαλεί η βίζα. Η διεξαγωγή πανευρωπαϊκού δημοψηφίσματος. Η μεγαλύτερη συμμετοχή των νέων στις δημοκρατικές διαδικασίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτά ήταν μερικά από τα αιτήματα που διατύπωσε η νεολαία της Ευρώπης στις 25 Μαρτίου, στη Ρώμη, στο μέρος όπου πριν από ακριβώς 50 χρόνια υπογράφηκε η ιδρυτική συνθήκη της ΕΟΚ.

Την ώρα που τα μάτια όλων ήταν στραμμένα στο Βερολίνο και στην πανηγυρική Σύνοδο Κορυφής των Ευρωπαίων ηγετών, η Ρώμη κινείτο στους ρυθμούς της "Generation E", που γεννήθηκε, έζησε και μεγαλώνει στην Ενωμένη Ευρώπη. Η μεγαλοπρεπής αίθουσα στην κορυφή του λόφου του Καπιτωλίου, του αρχαιότερου κάστρου της Ρώμης, έσφυζε από νιάτα και ζωντάνια. Εκεί είχαν συγκεντρωθεί περισσότεροι από 200 νέοι και νέες, εκπροσωπώντας τα Εθνικά Συμβούλια Νεολαίας όλων των κρατών-μελών της Ε.Ε. και πολλές ευρωπαϊκές μη κυβερνητικές οργανώσεις νεολαίας.

Οι περισσότεροι είχαν ξαναβρεθεί τον Ιανουάριο στις Βρυξέλλες, για να συντάξουν το αρχικό κείμενο προβληματισμού για το μέλλον της Ευρώπης, πάνω στο οποίο βασίστηκαν οι συζητήσεις που διεξήχθησαν τους τελευταίους δύο μήνες στα ΕΣΥΝ.

Από εκείνο το σημείο και μετά, η Σύνοδος Κορυφής των Νέων έμοιαζε λίγο με εκείνη των μεγάλων: Οι αντιπρόσωποι των ΕΣΥΝ μετέφεραν στη Σύνοδο τους εθνικούς προβληματισμούς και τις προσωπικές θέσεις και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Νεολαίας, που είχε την ευθύνη της διοργάνωσης, προσπάθησε να συγκεράσει τις διαφορετικές θέσεις και απόψεις σε ένα ενιαίο, συναινετικό κείμενο. Εντούτοις, το "εργαστήριο του 21ου αιώνα", όπως το χαρακτήρισε ο γνωστός οικονομολόγος και συγγραφέας Τζέρεμι Ρίφκιν κατά την ομιλία του στη Σύνοδο, παρήγαγε μια σαφή και προοδευτική διακήρυξη, που αποτύπωσε τη θέληση των νέων να δημιουργήσουν μια Ευρωπαϊκή Ένωση πιο δημοκρατική, πιο λειτουργική και που θα βρίσκεται πιο κοντά στους πολίτες της.

Δεν ήταν λίγοι οι Ευρωπαίοι αξιωματούχοι που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Νεολαίας και βρέθηκαν στη Ρώμη για να συζητήσουν με τους 200 και πλέον νεαρούς συνέδρους. "Σε τρεις προκλήσεις πρέπει να ανταποκριθεί η νέα γενιά της Ευρωπαϊκής Ένωσης", υποστήριξε η Μάργκοτ Βάλστρομ, αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής: Την ενίσχυση της δημοκρατίας, την ενσωμάτωση όλων των πολιτών στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι και τη δημιουργία μιας κοινής ευρωπαϊκής ταυτότητας. "Εξ εκατομμύρια Ευρωπαίοι ηλικίας 18-24 ετών έχουν εγκαταλείψει πρόωρα το σχολείο", υπογράμμισε ο Γιαν Φίγκελ, επίτροπος για την Παιδεία, τον Πολιτισμό και τη Νεολαία, τονίζοντας ότι πρόκειται για ένα από τα πλέον ουσιώδη ζητήματα που πρέπει να αντιμετωπιστεί πανευρωπαϊκά.

"Υπάρχουν πολλές και καλές προτάσεις", είπε χαμογελώντας η πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Νεολαίας, Μπετίνα Σβαρτσμπάιρ. "Αλλά όπως έχει πει και ο εξέχων πολιτικός Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ, η δυσκολία με τους πολιτικούς είναι ότι όλοι γνωρίζουμε τί πρέπει να κάνουμε, απλά δεν γνωρίζουμε πώς να κάνουμε την επανεκλογή μας αφού το κάνουμε".

Η ελληνική αντιπροσωπεία στη Σύνοδο της Ρώμης αποτελείται από τους Ορφέα Φίλο (ΥΕΡΡ), Βασίλη Γκατζάρα (ΕΔΣ), Μάνο Ανδριτσογιάννη (ΔΕΜΥC), Κώστα Παπαχλημίντζο (ΔΕΜΥC), Πετρούλα Ντελεδήμου (ΕCOSY), Γιώργο Στασινό (ΕΣΥΝ), Σοφία Βουληγαράκη (ΕΣΥΝ), Μαρία Πάσχου (ΕΣΥΝ), Εύα Γαρμπή (ΕΣΥΝ), Αποστόλη Μανδράλη (ΕΣΥΝ) και Αιμιλία Σταθούλια (ΕΣΥΝ).

Your Europe
Your Future

TöGethé
SINCE 1957

του Κώστα Παπαχλημίντζου

50 χρό-
νια ΕΕ

SINCE 1957

Τα 10 σημεία-κλειδιά της “Διακήρυξης της Ρώμης”

Εμείς οι νέοι της Ευρώπης, οι Ευρωπαίοι πολίτες του σήμερα και του αύριο, δηλώνουμε έτοιμοι να αναλάβουμε το μερίδιο της ευθύνης που μας αναλογεί και καλούμε τους Ευρωπαίους ηγέτες να συμφωνήσουν στις ακόλουθες προτάσεις:

- ✓ Θέσπιση Ευρωπαϊκής Συνταγματικής Συνθήκης, που θα περιλάμβανε τα κεφάλαια I, II και IV του παρόντος σχεδίου
- ✓ Αναμόρφωση των ευρωπαϊκών οργανισμών, με το Ευρωπαϊκό βούλαιο να συναποφασίζει για όλες τις πολιτικές και την Επιτροπή να γίνει ένα πραγματικό όργανο εκτελεστικής εξουσίας
- ✓ Η Ε.Ε. πρέπει να υιοθετήσει μια κοινή ενεργειακή πολιτική, βασισμένη στην έρευνα και στην ανάπτυξη ανανεώσιμων πηγών ενέργειας
- ✓ Τα κράτη-μέλη της Ε.Ε. πρέπει να διασφαλίσουν ότι όλοι θα έχουν πρόσβαση σε κάθε μορφή εκπαίδευσης, ανεξάρτητα από το οικονομικό, κοινωνικό ή πολιτισμικό τους υπόβαθρο.
- ✓ Θεσμική και κοινωνική αναγνώριση της μη-τυπικής εκπαίδευσης (non-formal education), ως συμπληρωματικής της τυπικής εκπαίδευσης.
- ✓ Η συναίσθηση και η κατανόηση της Ευρώπης πρέπει να διασφαλιστούν με την ένταξη της ευρωπαϊκής ιστορίας και ευρωπαϊκών ζητημάτων σε κάθε εθνική σχολική ύλη.
- ✓ Η Ε.Ε. πρέπει να διαδραματίσει πρωταγωνιστικό ρόλο στην παγκόσμια σκηνή ώστε να προωθήσει τις αξίες της ειρήνης, της ασφάλειας, της αλληλεγγύης και της ισότητας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.
- ✓ Το όραμά μας για το κοινωνικοοικονομικό μοντέλο βασίζεται στην εδραίωση των θεμελιωδών κοινωνικών δικαιωμάτων μέσα σε ένα ανταγωνιστικό οικονομικό πλαίσιο
- ✓ Πλήρης εφαρμογή του Ευρωπαϊκού Συμφώνου για τη Νεολαία, με δίκαιες και ποιοτικές δουλειές για όλους τους νέους στην Ευρώπη και εξάλειψη της εργατικής ανασφάλειας
- ✓ Οι οργανισμοί νεολαίας και οι νέοι άνθρωποι πρέπει να συμμετέχουν στη διαδικασία λήψης αποφάσεων για όλα τα ζητήματα που αφορούν τη νεολαία.

TOGETHER®

η νίκη Σαρκοζύ

Ο Γάλλος πολιτικός προτίμησε να αγνοήσει τη σύγχρονη τάση των περισσότερων Ευρωπαίων ηγετών να μετακινούνται προς το πολιτικό κέντρο.

Και κέρδισε.

Ειλικρινά είναι να απορεί κανείς

με τον τρόπο που αντιμετωπίστηκε από τα εγχώρια ΜΜΕ και πολιτικούς φορείς ο γάλλος πολιτικός Νικολά Σαρκοζύ, ο οποίος είναι πλέον και ο νέος Πρόεδρος της Γαλλίας. Κατηγορήθηκε για ουκ ολίγα, από σκληρός καπιταλιστής μέχρι απάνθρωπος και αυταρχικός πολιτικός. Μόνο αντισημίτης δεν χαρακτηρίστηκε από τα εγχώρια λαϊκά δικαστήρια, αυτός ο γιος σύγγρου μετανάστη με εβραϊκή καταγωγή! Ας επιχειρήσουμε εδώ, όμως, μία ψυχραιμη προσέγγιση των βασικών θέσεων του Σαρκοζύ.

Εν πρώτοις, βασική θέση του γάλλου πολιτικού είναι ...να διατυπώνει ουσιαστικές πολιτικές θέσεις και να τις υπερασπίζεται μέχρι τέλους. Αυτό ασφαλώς δείχνει πολιτική υπευθυνότητα: Όταν καλέσαι να αναλάβεις τα ηνία μιας μεγάλης χώρας, δεν σου επιτρέπεται να αμφιβάλλεις για την πορεία που έχεις αποφασίσει να χαράξεις. Αυτό που εκπλήσσει στον Σαρκοζύ είναι ότι σε μία εποχή που οι περισσότεροι πολιτικοί προσπαθούν να «στρογγυλέψουν» τον πολιτικό τους λόγο, αυτός πιστεύει ότι οι ψηφοφόροι θέλουν πλέον να ακούν συγκεκριμένες θέσεις. Και στην επιλογή του αυτή δικαιώθηκε από το αποτέλεσμα των πρόσφατων γαλλικών εκλογών.

Η περαιτέρω επιλογή του να αναγάγει τα ζητήματα ασφάλειας των πολιτών σε μείζονος σημασίας πολιτικό διακύβευμα τού έδωσε ένα διπλό πλεονέκτημα. Από τη μια πλευρά, περιθωριοποίησε το κόμμα του Λεπέν και τού απέσπασε μία κρίσιμη μάζα ψηφοφόρων. Και γι' αυτό θα έπρεπε να τον συγχαρούν οι πολιτικοί του αντίπαλοι, δεδομένου ότι έτσι δεν επέτρεψε να επαναληφθεί το πολιτικό θρίλερ του 2002, με τον Λεπέν να εισέρχεται στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών. Από την άλλη πλευρά, η τοποθέτηση Σαρκοζύ στα θέματα ασφάλειας δημιούργησε πολιτικό πρόβλημα και στην κεντροαριστερά. Η τελευταία λησμόνησε ότι είναι αστικός πολιτικός σχηματισμός και παρασύρθηκε εύκολα από τις «επαναστατικές» κορώνες των δικών της άκρων, με αποτέλεσμα να χάσει, σε σημαντικό βαθμό, τον κεντρώο ψηφοφόρο, ο οποίος είναι αστός και πιστεύει στην ασφάλεια ως θεμελιώδη αξία σε μία οργανωμένη πολιτεία.

Ο Σαρκοζύ επικρίθηκε δριμύτατα και για τις θέσεις του στην οικονομία, ενώ τού προσδόθηκε ο χαρακτηρισμός του κυνικού «νεοφιλελεύθερου αγγλοσάξονα». Είναι όμως έτσι τα πράγματα; Στη σύγχρονη Γαλλία (του 35ωρου, για να μη ξεχνιόμαστε) επικρατεί σε κάθε οικονομική δραστηριότητα μία βαθύτατα σοσιαλιστική αντίληψη, η οποία έχει αφήσει τη χώρα πολύ πίσω, ιδίως στον τομέα των εξαγωγών και του ανταγωνισμού. Η Γαλλία, αν θέλει να ξαναγίνει ισχυρή οικονομική δύναμη, σαφώς και θα πρέπει να φιλελευθεροποιήσει τις οικονομικές της δομές. Και αυτό διόλου κακό δεν είναι! Δεν έχει παρά να κοιτάξει δίπλα της, τη γείτονα Γερμανία, η οποία ζει στις μέρες μας ένα πραγματικό οικονομικό θαύμα, με διαρκώς μειούμενα ποσοστά ανεργίας και εκρηκτικές εξαγωγές. Κι όλα αυτά επιτεύχθηκαν στη Γερμανία χάρη στο συνδυασμό δύο βασικών παραγόντων: αφενός μεν επικράτηση φιλελεύθερων αντιλήψεων στην οργάνωση και διοίκηση των επιχειρήσεων, αφετέρου δε κοινωνική ειρήνη και ομαλό εργασιακό κλίμα, με τους εργαζόμενους να συμφωνούν για μία περίοδο να μην υπερβούν οι αυξήσεις τους τον πληθωρισμό. Η Γαλλία, ωστόσο, έχει μείνει πίσω. Αυτό το γνωρίζει ο Σαρκοζύ, όπως επίσης γνωρίζει ότι για να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας θα χρειαστεί, σε αρκετά ζητήματα, να καμφθούν οι αντιρρήσεις των συνδικάτων.

Εν ολίγοις, οι θέσεις Σαρκοζύ απέχουν πολύ από το αγγλοσαξονικό οικονομικό πρότυπο. Απλά επιδιώκουν να φέρουν τη Γαλλία πιο κοντά στον ευρωπαϊκό μέσο όρο, πιο κοντά ίσως στις οικονομικές δομές της Γερμανίας. Αν ο γάλλος ηγέτης ήθελε να μιμηθεί τη Θάτσερ, θα έλεγε και θα έκανε πολύ διαφορετικά πράγματα...

Ας περάσουμε όμως για λίγο και στις θέσεις Σαρκοζύ για την εξωτερική πολιτική. Σε σχέση με την είσοδο της Τουρκίας στην Ε.Ε., ο Γάλλος Πρόεδρος δεν μπορούσε να είναι πιο σαφής: «η Τουρκία, ήδη γεωγραφικά, δεν έχει θέση στην Ε.Ε.». Ανεξάρτητα αν εμμένει τελικά στη θέση του αυτή -πράγμα για το οποίο ο γράφων έχει κάποιες σοβαρές αμφιβολίες- και επιτύχει έτσι να ανατρέψει τις ειλημμένες αποφάσεις των ευρωκρατών, η θέση αυτή του Γάλλου πολιτικού διευκόλυνε σημαντικά την επιλογή του Γάλλου ψηφοφόρου. Εδώ ίσως θα μπορούσε να θυμηθεί κανείς και την αντίστοιχη στάση του Γερμανού Καγκελάριου Γέρχαρντ Σρέντερ το 2002, ο οποίος, για να εξασφαλίσει τότε την επανεκλογή του, είχε πει ένα σαφές όχι στη συμμετοχή της χώρας του στον πόλεμο του Ιράκ, αφήνοντας την αντιπολίτευση να πελαγοδρομεί μεταξύ ενός «ναι υπό όρους», και γενικόλογων διακηρύξεων περί αντίθεσης στη χρήση βίας.

Η θέση Σαρκοζύ για

την Τουρκία διευκολύνει αρκετά και την δική μας εξωτερική πολιτική, η οποία μπορεί να εξακολουθεί να στηρίζει την ενταξιακή πορεία της Τουρκίας και να αφήνει το βάρος των σχετικών ανησυχιών στους ώμους της υπόλοιπης Ευρώπης. Σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να επιτρέψουμε να αντιστραφούν οι ρόλοι, γιατί πολλοί είναι εκείνοι, εντός και εκτός Ευρώπης, που θα ήθελαν να μεταθέσουν σε εμάς το ιστορικό βάρος της ανακοπής της ενταξιακής πορείας της Τουρκίας. Και επαναλαμβάνω εδώ ότι δεν μπορούμε να είμαστε καθόλου βέβαιοι ότι, πρώτον, ο Σαρκοζύ θα εμμένει μέχρι τέλους στην ως άνω θέση του και, δεύτερον, ακόμη κι αν εμμένει, αν η στάση του θα αποδειχθεί ικανή να μεταβάλλει τη βούληση των ευρωκρατών και των υπερατλαντικών τους συμμάχων.

Τελικά, κάποιοι σ' αυτή τη χώρα που πολιορκούν το δημόσιο λόγο με φραστικά πυρά και «κλήσέ» των δεκαετιών '60 και '70, θα πρέπει να μάθουν να εξηγούν ψυχραιμα και με όρους της σύγχρονης πραγματικότητας τα πολιτικά μηνύματα του σήμερα. Μ' αυτό το πνεύμα θα έπρεπε να αντιμετωπιστεί το πολιτικό φαινόμενο Σαρκοζύ, και ακριβώς αυτό επιχειρήθηκε, εν συντομία, στις γραμμές που προηγήθηκαν. **Vive la vérité!**

του El Libertador

NUEVO

Πολιτική Vs Επικοινωνία σημειώσατε ¹

Αναρωτηθήκατε γιατί τα κανάλια αφιέρωσαν τόσο χρόνο στις γαλλικές προεδρικές εκλογές; Ίσως γιατί το σύστημα εξουσίας στο οποίο ανήκουν ένιωσε να απειλείται έντονα από έναν εξωτερικό «εχθρό»: τον κ. Νικολά Σαρκοζύ.

ΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Ας γίνουμε αναλυτικότεροι. Στη Γαλλία αναμετρήθηκαν δύο «κόσμοι». Από τη μια πλευρά, ήταν ο κόσμος της επικοινωνίας, η *comme il faut* πολιτική. Εκπρόσωπός της η Σεγκολέν Ρουαγιάλ, κομψή, γοητευτική, σύντροφος του αρχηγού της στο κόμμα, μία σοσιαλίστρια «νέας κοπής» με «στρογγυλεμένες» θέσεις. Σύμμαχός της, στο β' γύρο, υπήρξε σύμπασα η Κεντροαριστερά. Από τον μετριοπαθή Μπαϊρού, μέχρι το Κομμουνιστικό Κόμμα και το κόμμα Εργατικής Πάλης, όλοι προέτρεψαν τους Γάλλους ψηφοφόρους να αποφύγουν την αποχή και να στηρίξουν τη Ρουαγιάλ, σε ένα ευνοϊκό περιβάλλον αριστερής προπαγάνδας, όπως διαμορφώθηκε μετά τα επεισόδια των προαστίων του Παρισιού, το 2005.

Κι από την άλλη ο Νικολά Σαρκοζύ, ο «εφιάλτης» κάθε επικοινωνιολόγου. Κοντός, άσχημος, με απρόσεκτο ντύσιμο, ένας απατημένος σύζυγος, ένας πολιτικός ελάχιστα διπλωμάτης, ένας «συντηρητικός» που δε δίστασε να αποκαλέσει τους εξεγερθέντες των Παρισίων «αποβράσματα». Ένας υποψήφιος Πρόεδρος που στο β' γύρο αντιμετώπισε ένα μέτωπο πολιτικών, καλλιτεχνών και «διανοουμένων», την ώρα που συγγενείς πολιτικοί του σχηματισμού τηρούσαν ουδετερότητα και μερίδα εσωκομματικών του αντιπάλων ευελπιστούσε σε αποτυχία του.

Σκεφτείτε, λοιπόν, τι θα ακούγαμε και θα διαβάζαμε αν ήταν η Ρουαγιάλ νικήτρια των εκλογών. Για νέο γαλλικό Μάν, για αριστερή στροφή που έρχεται και στην Ελλάδα, κλπ. Αλλά δυστυχώς για όλη τα «γιουσουφάκια» του συστήματος, κέρδισε ο Σαρκοζύ.

ΓΙΑΤΙ ΝΙΚΗΣΕ

Γιατί κέρδισε; Γιατί δε φοβόταν να πει όσα σκεφτόταν και γιατί ανάγκασε τα Μ.Μ.Ε. να τον ακολουθούν, αντί να διαμορφώνουν εκείνα την πολιτική ατζέντα. Κυρίως, όμως, γιατί εξέφρασε ξεκάθαρες και αμιγώς πολιτικές θέσεις. Θέλετε παραδείγματα; Άρνηση ένταξης της Τουρκίας στην Ε.Ε., επιλεκτική υποδοχή μεταναστών, μείωση του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων, εξαίρεση των υπερωριών από τη φορολογία και τις κρατήσεις. Θέσεις με τις οποίες συμφωνείς ή διαφωνείς, αλλά δε σε αφήνουν αδιάφορο. Φυσικά, απομένει να δούμε αν θα τις κάνει πράξεις. Αλλά η νίκη του αποτελεί, ήδη, σημείο αναφοράς, όχι μόνο ως νίκη της Δεξιάς, αλλά ως συντριπτική επικράτηση των ιδεών ενάντια στην επικοινωνία, το lifestyle και τη γενικόλογη ρητορεία. Αν' όλη αυτά εξάγεται ένα καίριο μήνυμα για τη χώρα μας. Είναι ανάγκη να επαναφέρουν όλα τα κόμματα την πολιτική στο επίκεντρο των εξελίξεων. Η ελληνική κοινωνία χρειάζεται σαφείς θέσεις, για όλα τα ζητήματα, αν' όλες τις δυνάμεις.

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

Η καμπάνα χτυπά και για τη ΝΔ που καλείται να ξεπεράσει τα δικά της σύνδρομα. Οι Έλληνες πολίτες της ζητούν να είναι απλά ο κεντροδεξιός εαυτός της. Μία σύγχρονη, λαϊκή παράταξη, με ξεκάθαρο ιδεολογικό προσανατολισμό, σταθερή προσήλωση στις παραδοσιακές της αξίες και ανοιχτές «πόρτες» σε όποιον επιθυμεί, έντιμα, να τις υπηρετήσει. Ζητούν από τη Νέα Διακυβέρνηση καθαρές κουβέντες και πράξεις. Ζητούν σύγκρουση με τα κατεστημένα στην Παιδεία και την Υγεία, πόλεμο με τη διαπλοκή και τις συντεχνίες, γενναίο περιορισμό του Δημοσίου, φραγή στη λαθρομετανάστευση, προστασία της δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας, εξόντωση των εμπόρων ναρκωτικών, άμεσες απαντήσεις στην τουρκική προκλητικότητα. Σε αυτές τις μάχες, η ελληνική κεντροδεξιά έχει δύο σημαντικά όπλα. Το πρώτο είναι οι νέοι, οι οποίοι, με τις επιλογές τους στα εκπαιδευτικά ιδρύματα και στους επιστημονικούς συλλόγους υπενθυμίζουν ότι έπαψαν να συγκινούνται από τους μαξιμαλισμούς και τα κούφια λόγια της αριστεράς και προτιμούν πολιτικές και πρόσωπα με τεκμηριωμένες και εφαρμόσιμες προτάσεις.

Το δεύτερο είναι το μεγάλο πολιτικό κεφάλαιο που λέγεται Κώστας Καραμανλής. Μία προσωπικότητα μεγαλύτερου διαμετρήματος από το Σαρκοζύ, κατά την ταπεινή άποψη του υπογράφοντος. Η εμπιστοσύνη που εμπνέει στη μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων και η πίστη ότι τους αντιμετωπίζει ισότιμα, είναι πλέον έννοιες παγιωμένες. Καιρός, λοιπόν, να τολμήσει περισσότερο. Να βάλει στην άκρη συμβούλους και επικοινωνιολόγους και να γίνει ακόμα ακόμα πιο αποφασιστικός στην θέσπιση και εφαρμογή των νόμων. Γιατί, καλός ο «μεσαιός χώρος», αλλά σε ασαφείς χώρους συνωστίζεται κάθε καρδιάς καρύδι: Ουρανοκατέβατοι «τεχνοκράτες», λαμόγια που προσκολλούνται στην εκάστοτε εξουσία, αλλά και «προσκυνημένα» στελέχη με μηδενικό όραμα, που τους αρκεί η διαχείριση της εξουσίας και η διατήρηση των κεκτημένων τους.

Και ο νούν νοεϊτω...

ΤΡΑΤΣ

Το φαινόμενο της ελεύθερης ένωσης (ή συγκατοίκησης εκτός γάμου, ή ελεύθερης συμβίωσης) γίνεται όλο και πιο διαδεδομένο στην εποχή μας. Γύρω μας διαμορφώνεται μια νέα κοινωνική πραγματικότητα, με ένα μεγάλο αριθμό ζευγαριών να δημιουργείται εκτός των δεσμών του γάμου. Το «NUEVO» απευθύνθηκε στο βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας, Νίκο Γεωργιάδη και στο δημοσιογράφο, Γρηγόρη Βαλλιανάτο και τους ζήτησε να καταγράψουν τις απόψεις τους για νέα τάση.

Γάμος και συμβίωση: ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ

Στην Ελλάδα έχουμε μια εξαιρετική ικανότητα να σχηματοποιούμε, να κολλάμε ετικέτες και, εν τέλει να γελοιοποιούμε πολλά πράγματα. Ένα από αυτά είναι και το πρόσφατα συζητούμενο θέμα της νομικής αναγνώρισης της εκτός γάμου συμβίωσης δύο ανθρώπων – η υπόθεση πέρασε με τον ανακριβή τίτλο «γάμος των ομοφυλόφιλων», εξευτελίστηκε και μπήκε στο αρχείο.

Ωστόσο, το θέμα αυτό ξεπερνά κατά πολύ τον προσχηματικό αυτό τίτλο και εισέρχεται σε ζητήματα που θα έπρεπε να μας απασχολούν ως ευρωπαϊκό λαό και ως κράτος δικαίου που σέβεται την ισότητα ανάμεσα στους πολίτες τους.

Ο θεσμός του γάμου σήμερα δεν αποτελεί πλέον τον μόνο τρόπο συμβίωσης των ζευγαριών. Ολοένα και περισσότεροι νέοι επιλέγουν άλλες μορφές συμβίωσης και, συχνά, δημιουργίας οικογένειας. Το γεγονός αυτό αρχίζει να αναγνωρίζεται από πολλές ευρωπαϊκές κοινωνίες, οι οποίες προσφέρουν στα ζευγάρια αυτά την δυνατότητα νομικής κατοχύρωσής τους με ένα νομικό καθεστώς ανάμεσα στο γάμο και την απλή συμβίωση. Από χώρα σε χώρα το όνομά του διαφέρει –πιο γνωστό είναι στις Σκανδιναβικές χώρες η «καταχωρημένη συμβίωση» και το Αστικό Σύμφωνο Αλληλεγγύης (PACS) στη Γαλλία– αλλά παρόμοια καθεστώτα υπάρχουν πλέον σε πολλές χώρες στην Ευρώπη. Το περιεχόμενο των δικαιωμάτων που κατοχυρώνει το καθεστώς αυτό διαφέρει. Παντού ωστόσο δημιουργεί υποχρέωση αμοιβαίας αλληλεγγύης και συνδρομής ανάμεσα στα δύο άτομα. Σε αρκετές χώρες το δικαίωμα αυτό δεν αφορά μόνο άτομα διαφορετικού φύλου αλλά και ομοφυλόφιλα ζευγάρια, στα οποία ο νομοθέτης προσφέρει μια

–περιορισμένη– νομική αναγνώριση. Αλλού –στη Γαλλία για παράδειγμα– το PACS διευρύνεται και καλύπτει ακόμα και αδέρφια ή ηλικιωμένα άτομα που απλά αποζητούν νομική κατοχύρωση μιας συγκατοίκησης χωρίς καν ερωτικά στοιχεία. Η σχέση αυτή ξεκινά με μια σύμβαση –δημοσία– και λήγει με την καταγγελία της. Το σύμφωνο αυτό δεν επηρεάζει και δεν έχει σχέση με την επιμέλεια των φυσικών παιδιών ούτε με την υιοθεσία. Το καθεστώς αυτό έχει αρκετή –όχι τεράστια– επιτυχία: στη Γαλλία συνάπτονται τα τελευταία χρόνια περίπου 60.000 τέτοια σύμφωνα – σε σχέση με τους 270.000 γάμους που συνάπτονται ετησίως (ενδιαφέρον είναι ότι από τα 60.000 PACS μόνο περί τα 7.000 διαλύονται ενώ το 2006 η Γαλλία κατέγραψε 130.000 διαζύγια).

Η Ελληνική κοινωνία έχει εξελιχθεί σημαντικά τα τελευταία χρόνια σε επίπεδο κοινωνικής ανοχής. Νομικά, ωστόσο, βρίσκεται ακόμα πολύ πιο πίσω – τα ανύπαντρα ζευγάρια δεν έχουν κανένα δικαίωμα που να απορρέει από τη σχέση τους με αρνητικές συνέπειες σε περίπτωση θανάτου, κοινωνικής πρόνοιας ή ακόμα και χωρισμού. Ως σύγχρονη κοινωνία θα έπρεπε να προχωρήσουμε σε ένα νηφάλιο διάλογο για την ανάγκη θέσπισης ενός εναλλακτικού καθεστώτος συμβίωσης χωρίς να αποσκοπούμε στην κατάργηση ή αποδυνάμωση του θεσμού του γάμου ή να κινδυνολογούμε ότι κάτι τέτοιο θα οδηγήσει στην κατάρρευση των αξιών. Ένας διάλογος σε επίπεδο νεολαίας ίσως να αποτελεί την απαρχή.

του Νίκου Γεωργιάδη

Η συμβίωση ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ

Η απόφαση δύο ανθρώπων να ενώσουν τη ζωή τους διαθέτει σήμερα στην Ελλάδα ένα τρόπο νομικής κατοχύρωσης, το γάμο. (το σημείωμα που ακολουθεί αναφέρεται στον πολιτικό γάμο γιατί ασχολείται με το νόμο και όχι με συναισθηματικές καταστάσεις – βλ. επεθροσκήα – πού τείνουν να υποκαθιστούν το νόμο στη σύγχρονη Ελλάδα). Παράλληλα, ένας αυξανόμενος αριθμός ανδρών και γυναικών δεν προσφεύγει σε γάμο. Απλά συμβιώνουν.

Τα τελευταία χρόνια έχει γίνει σαφές και στην Ευρωπαϊκή Ένωση ο σεξουαλικός προσανατολισμός δεν μπορεί να είναι βάση για διακρίσεις. Παρότι κατά τις τελευταίες δεκαετίες καμία κυβέρνηση δεν έχει τομήσει να προσαρμόσει τους νόμους (όπως η ευρωπαϊκή οδηγία καθόρισε), απαγορεύονται οι διακρίσεις στους τομείς της απασχόλησης και των υπηρεσιών. Η ομοφυλοφιλική και Λεσβιακή Κοινότητα Ελλάδος ζήτησε με επιστολή της από τον αρμόδιο υπουργό Δικαιοσύνης να προσαρμόσει το νόμο του 1982 περί πολιτικού γάμου, ώστε να εφαρμόζεται η αρχή της μη διάκρισης σε ζευγάρια του ίδιου φύλου. Μετά από σχετική ακρόαση, έλαβε και τη θετική εισήγηση της Εθνικής Επιτροπής Δικαιωμάτων του ανθρώπου.

Δυστυχώς η συζήτηση δεν άρχισε με πρωτοβουλία του αρμόδιου Υπουργείου, όπως συνέβη σε κάθε άλλη χώρα της ΕΕ των 15 (σήμερα και πολύ περισσότερων), αλλά με σχετική ερώτηση του προέδρου του Συνασπισμού Αλέκου Αλαβάνου. Ο Υπουργός είπε τότε ότι κάτι τέτοιο «είναι αντίθετο με το ήθος και το έθος των Ελλήνων». Στη συνέχεια και ενώ ο Γιώργος Καρατζαφέρης του ΛΑΟΣ δήλωσε υπέρ μιας νομικής κατοχύρωσης της συμβίωσης πολιτών του ίδιου φύλου αλλά με άλλη ονομασία από γάμο, το ΠΑΣΟΚ έθεσε σε δημόσιο διάλογο σχέδιο νόμου για θέσπιση ενός νέου θεσμού, του σύμφωνου συμβίωσης, που θα νομιμοποιεί τη συμβίωση δύο πολιτών ανεξάρτητα φύλου, με όλα τα προνόμια των εγγάμων (ακόμη και μονογονεϊκές), όσο και η υπογεγραμμένη και από τη χώρα μας. Τόσο η εξέλιξη του θεσμού της οικογένειας παγκόσμια (ακόμη και μονογονεϊκές), όσο και η υπογεγραμμένη και από τη χώρα μας συνθήκη του Άμστερνταμ, αλλά και ο χάρτης των κοινωνικών δικαιωμάτων της ΕΕ, δεν αφήνουν περιθώρια παρανόησης στην κυβέρνηση της Ελλάδας.

Πολύ σύντομα και με την πίεση τόσο της τήρησης της αρχής της μη διάκρισης, όσο και της ελεύθερης διακίνησης πολιτών της ΕΕ, η χώρα μας θα ρυθμίσει το θέμα σύμφωνα με τα κρατούντα στην Ένωση. Είναι στο χέρι της να συμβεί, ή να προνοήσει από μόνη της.

του Γρηγόρη Βαλλιανάτου

NUEVO

Ιρλανδία

Το 1988 το περιοδικό Economist είχε παρουσιάσει μία έρευνα για την Ιρλανδία με τίτλο 'Η φτωχότερη των πλουσίων'. 16 χρόνια αργότερα, το ίδιο περιοδικό δημοσίευσε μία νέα έρευνα για την Ιρλανδία και υπογράμμιζε στην εισαγωγή του ότι 'καμία άλλη αναπτυγμένη χώρα δεν έχει παρουσιάσει ανάλογη οικονομική πρόοδο...πολλές χώρες της ΕΕ θα ήθελαν να επιτύχουν παρόμοια οικονομικά αποτελέσματα στο μέλλον. Ειδικά τα νέα κράτη-μέλη ισχυρίζονται πως θα κάνουν σωστή διαχείριση των κοινοτικών πόρων, όπως η Ιρλανδία δηλαδή, και όχι όπως η Ελλάδα'. Παρομοίως, πριν από την διεύρυνση των δέκα το 2004 έγραφαν στο Newsweek οι Έκιερτ και Μοράβτσικ πως 'αν και τα οικονομικά κίνητρα της ένταξης για τα νέα κράτη-μέλη είναι ξεκάθαρα, παραμένει μεγάλο ερωτηματικό η αποτελεσματικότητα με την οποία θα διαχειριστούν τους κοινοτικούς πόρους. Άραγε, σε δύο δεκαετίες από σήμερα τα νέα μέλη θα θυμίζουν πιο πολύ το παράδειγμα της Ιρλανδίας, ή αυτό της προβληματικής Ελλάδας;'

Την δεκαετία του '80 η Ελλάδα και η Ιρλανδία βρίσκονταν σε ένα ασυνήθιστο οικονομικό και πολιτικό τέλμα. Για την ακρίβεια οι ομοιότητες μεταξύ των δύο χωρών ήταν εντυπωσιακές. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός πως και στις δύο χώρες κυριαρχούσαν οι ελλειμματικοί προϋπολογισμοί, υψηλός πληθωρισμός και ανεργία, δυσθεώρητο και συνεχώς αυξανόμενο δημόσιο χρέος και η διαρκής υποχώρηση της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας. Αξίζει να αναφέρουμε πως στην Ιρλανδία υπήρχε και πολύ μεγάλη τάση μετανάστευσης κυρίως νέων που αναζητούσαν την τύχη τους κατά κανόνα στις ΗΠΑ και στην Μεγάλη Βρετανία.

Πιο εντυπωσιακή σύμπτωση όμως ήταν η πολιτική αβεβαιότητα που κυριαρχούσε και στις δύο χώρες, όπου μεταξύ του 1981-1990 είχαμε 5 εκλογικές αναμετρήσεις. Το πείραμα των πολυκομματικών κυβερνήσεων της περιόδου 81-82 στην Ιρλανδία και 1989-1990 στην Ελλάδα απέδειξε περίτρανα πως τα πολιτικά κόμματα –τουλάχιστον εκείνη τη περίοδο- δεν ήταν έτοιμα για ένα τόσο μεγάλο εγχείρημα. Όπως και στην Ελλάδα, έτσι και στην Ιρλανδία οι κυβερνήσεις συνασπισμού δεν διήρκεσαν πάνω από μερικούς μήνες με αποτέλεσμα να καταρρέει η μία κυβέρνηση μετά την άλλη και να διεξάγονται τρεις εκλογικές αναμετρήσεις σε διάστημα 18 μηνών. Σημείωση, στην Ιρλανδία δεν έχει γίνει ποτέ τροποποίηση του εκλογικού νόμου, αντιθέτως στην Ελλάδα έχουν γίνει ουκ ολίγες αλλαγές. Συνεπώς η ειδοποιός διαφορά είναι ότι η πολιτική αστάθεια στην Ελλάδα εν μέρει στηριζόταν και στις συχνές αλλαγές του εκλογικού νόμου. Αντίθετα, στην Ιρλανδία το πολιτικό αδιέξοδο δεν ήταν αποτέλεσμα μιας τέτοιας αλλαγής.

Το 1987 η Ιρλανδική αξιωματική αντιπολίτευση, το κόμμα Fine Gael, και ειδικότερα ο αρχηγός Άλαν Ντουκς ανακοίνωσε στο επιμελητήριο 'Τάλατ' το ευνόητο για μία ευνομούμενη κοινωνία. Ο Ντουκς δήλωσε ότι λόγω της δυσχερούς οικονομικής κατάστασης

Θα γίνουμε ποτέ Ιρλανδία;

Όταν οι κυβερνητικές πρωτοβουλίες είναι προς την σω-

στή κατεύθυνση εμείς δε θα είμαστε απέναντι τους αλλιά θα τις υποστηρίζουμε με όλη μας τη δύναμη. Οποιαδήποτε άλλη στάση της αντιπολίτευσης θα ήταν καθαρά καιροσκοπική και σκορτσονιστική και εγώ δεν δέχομαι να παίξω αυτό το παιχνίδι.'

Η αντιπολίτευση –και το τονίζω αυτό- και όχι η κυβέρνηση έλαβε μία γενναία αλληά και αυτονόητη απόφαση που όμως σπάνια συναντάμε στην πολιτική, και ειδικότερα στην Ελλάδα, αποδεικνύοντας περίτρανα πως λίγοι μόνο πολιτικοί κατανοούν πως το εθνικό συμφέρον πρέπει να υπερτερεί του κομματικού.

Η στρατηγική 'Τάλατ' –όπως ονομάστηκε- ήταν η θεμέλιος λίθος ώστε το 1987 η κυβέρνηση, τα πολιτικά κόμματα, τα εργατικά συνδικάτα και οι αγροτικοί συνεταιρισμοί να καθίσουν στο ίδιο τραπέζι και να αντιμετωπίσουν από κοινού και με τόλη τα προβλήματα της χώρας. Έκτοτε, η Ιρλανδία άρχισε να εφαρμόζει με συνεννόηση και συνένωση δυνάμεων μία ουσιαστική στρατηγική αλλαγών και μεταρρυθμίσεων. Το αποτέλεσμα ήταν μέχρι σήμερα να έχουν επιτευχθεί 5 μεγάλες πολιτικό-οικονομικό-κοινωνικές συμφωνίες που στηρίζονται στην ευρεία συναίνεση, την ειλικρινή διαπραγμάτευση και την κοινή επιδίωξη όσων συμμετέχουν να επιτευχθεί συμφωνία. Κατάφεραν μέσα σε μια δεκαετία να αυξήσουν σχεδόν κατά 50% το κατά κεφαλήν εισόδημα τους, να μειώσουν την ανεργία σχεδόν κατά 10 ποσοστιαίες μονάδες, να οριοθετήσουν μισθούς για δημόσιους και ιδιωτικούς υπαλλήλους, κατώτατα όρια συντάξεων, έως και να συμφωνήσουν στην εφαρμογή μέτρων ώστε να γίνουν πιο ανταγωνιστικές, σύγχρονες και αποδοτικές οι ΔΕΚΟ και κατά συνέπεια η εθνική τους οικονομία. Παράλληλα, αυτό σήμανε την έναρξη των πολυκομματικών κυβερνήσεων συνασπισμού που ήταν έτοιμες να θυσιάσουν το κομματικό τους συμφέρον υπέρ της βελτίωσης του εθνικού βιοτικού τους επιπέδου.

Πριν από δύο δεκαετίες η αποτυχία της οικονομικής πολιτικής σε Ελλάδα και Ιρλανδία αλληά και το πολιτικό τέλμα είχαν φτάσει στο απροχώρητο. Σήμερα όμως η Ιρλανδία έχει κάνει πολλά και γρήγορα βήματα πρόοδου χάρη στην συναίνεση, που ποτέ δεν βιώσαμε στην Ελλάδα. Ιρλανδία σίγουρα δε μπορούμε να γίνουμε από τη μία μέρα στην άλλη αλλιώστε ούτε αυτοί τα κατάφεραν αμέσως. Ας ελπίσουμε όμως πως το σύνολο του πολιτικού κόσμου θα αντιληφθεί την ανάγκη για επίτευξη πολιτικής-κοινωνικής και οικονομικής συναίνεσης ώστε να γίνουν βήματα προς τα εμπρός και όχι προς τα πίσω.

του Χρίστου Δήμα

Θα γίνουμε ποτέ Ιρλανδία;

Θα γίνουμε ποτέ Ιρλανδία;

50 ΧΡΟΝΙΑ Ε.Ε. – Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΝΕΟΛΑΙΩΝ

Την Παρασκευή 23 Φεβρουάριου 2007, η **ΟΝΝΕΑ**, στο κατάμεστο από νέους ανθρώπους αμφιθέατρο Γ. Κρανιδιώτης του Υπουργείου Εξωτερικών, πραγματοποίησε εκδήλωση με θέμα «Ο ρόλος των πολιτικών Νεολαίων στην Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση», με αφορμή τη συμπλήρωση 50 ετών από τη συνθήκη της Ρώμης και τη γέννηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης (τότε Ε.Ο.Κ.).

Μετά το χαιρετισμό του κ. Γιάννη Σμυρλή, υπεύθυνου διεθνών σχέσεων της ΟΝΝΕΑ, το λόγο έλαβε ο πρόεδρος της ΟΝΝΕΑ **κ. Γιώργος Παπανικολάου**, ο οποίος αναφέρθηκε στην ανάγκη εμβάθυνσης των δομών της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε εθνικό και υπερεθνικό επίπεδο. Τόνισε ότι η ΟΝΝΕΑ πάντα ήταν προσανατολισμένη και εργαζόταν προς αυτόν τον σκοπό και αυτό εξακολουθεί και κάνει και σήμερα με τη συμμετοχή, αλλά και τη δράση της σε διαφόρους συνασπισμούς ευρωπαϊκών νεολαίων στους οποίους μετέχει.

Με αφορμή την αποτυχία κύρωσης της Συνταγματικής Συνθήκης στην Γαλλία και την Ολλανδία, επισήμανε την ανάγκη να προχωρήσουν οι διαδικασίες για την τελική ψήφιση του Ευρωπαϊκού Συντάγματος, με την ταυτόχρονη έναρξη ενός ευρύτατου διαλόγου σε όλες τις χώρες της ΕΕ σχετικά με τις δομές και την λειτουργία της. «Σεβόμαστε το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος σε αυτές τις δύο χώρες, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η μεγάλη πλειοψηφία των χωρών της ΕΕ, 18 στο σύνολο, έχουν ήδη εγκρίνει το κείμενο του Ευρωσυντάγματος», τόνισε ο κ. Παπανικολάου.

Στη συνέχεια, αναφέρθηκε εκτενώς στη συμβολή του Κωνσταντίνου Καραμανλή στην ένταξη της Ελλάδας στην ΕΕ, αλλά και στις δυσκολίες που παρουσιάστηκαν εξαιτίας της στάσης των άλλων πολιτικών κομμάτων εκείνη την εποχή. «Δεν πρέπει να ξεχνάμε τους πρωτοπόρους της συμμετοχής της Ελλάδας στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι, που έγινε σε μια περίοδο όπου όλες οι άλλες πολιτικές δυνάμεις του τόπου αντιδρούσαν σφόδρα εντός και εκτός κοινοβουλίου», υπογράμμισε

ο πρόεδρος της ΟΝΝΕΑ.

Στη συνέχεια έλαβε το λόγο ο **κ. Σταύρος Δήμας**, επίτροπος της Ελλάδας στην ΕΕ. Ο κ. Δήμας σημείωσε ότι πάντοτε παρακολουθεί με ιδιαίτερο ενδιαφέρον και προσοχή τις πρωτοβουλίες, την δουλειά και τα πολιτικά μηνύματα της ΟΝΝΕΑ την οποία χαρακτήρισε πολιτική νεολαία με ισχυρούς ευρωπαϊκούς προσανατολισμούς.

Τόνισε ότι τα πολιτικά κόμματα, παρά την αμφισβήτηση, συνεχίζουν να αποτελούν τους κατεξοχήν παράγοντες οργάνωσης της πολιτικής. Η σχέση τους με την κοινωνία, δεν είναι ίσως η καλύτερη δυνατή στη σημερινή πολύπλοκη εποχή, παραμένει όμως ζωντανή και ισχυρή. Καθώς και ότι η ΕΕ, παρά τις δυσκολίες που προκύπτουν, συνεχίζει να δημιουργεί έργο θετικό για τους ευρωπαίους πολίτες. Έφερε ως χαρακτηριστικό παράδειγμα την πολιτική του περιβάλλοντος στην οποία έχουν συντελεστεί ιδιαίτερα σημαντικά βήματα.

Κλείνοντας τόνισε ότι η Ευρώπη έχει προοπτική και μέλλον και κάλεσε σε αυτό το ευρωπαϊκό μέλλον τη δική μας γενιά να έχει πρωταγωνιστικό ρόλο.

Κατόπιν τοποθετήθηκαν εκπρόσωποι ευρωπαϊκών πολιτικών νεολαίων, ανάμεσα στους οποίους ο Νορβηγός κ. **David Hansen**, Πρόεδρος της Νεολαίας του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος (ΥΕΡΡ). Ο κ. Hansen αναφέρθηκε στην ανάγκη μεταρρύθμισης στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, τονίζοντας χαρακτηριστικά ότι αυτοί που έχουν θέσεις και προτάσεις, αυτοί που συνδιαλέγονται πολιτισμένα όπως ορίζουν οι αρχές του δημοκρατικού πολιτεύματος δεν μπορεί παρά να είναι η μεγάλη πλειοψηφία στα ελληνικά πανεπιστήμια. «Να είστε σίγουροι», είπε ο πρόεδρος του ΥΕΡΡ απευθυνόμενος στο συγκεντρωμένο πλήθος των φοιτητών της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ και των νέων της ΟΝΝΕΑ, «ότι ο λόγος στο τέλος θα επικρατήσει της γροθιάς», αναφερόμενος στα επεισόδια στις φοιτητικές πορείες που προβλήθηκαν ακόμα και στη νορβηγική τηλεόραση.

του Σπύρου Χρυσανθόπουλου

ΕΣΥΝ: Ένα από τα πιο ενεργά και δραστήρια συμβούλια νέων σε όλη την Ευρώπη!

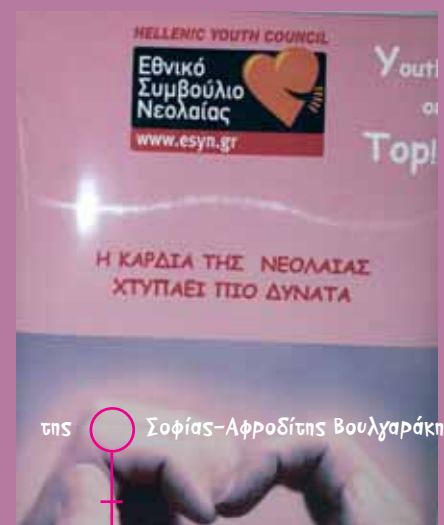
Ζώντας το από κοντά τα τελευταία χρόνια, μπορώ πλέον να αντιληφθώ το πώς είναι δυνατόν μια οργάνωση-πλητφόρμα νέων από κομπάρσος να εξελιχθεί σε πρωταγωνιστή... Και για να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή ας δοθούν κάποιες απαραίτητες σύντομες πληροφορίες:

Το ΕΣΥΝ, το οποίο ιδρύθηκε το 1998, περιλαμβάνει το μεγαλύτερο μέρος της οργανωμένης ελληνικής νεολαίας, συγκεκριμένα 47 οργανώσεις νέων πολιτικές και κοινωνικές ή μη κυβερνητικές, μία εκ των οποίων είναι και η ΟΝΝΕΑ. Μετά την αρχική προσπάθεια που πραγματοποιήθηκε με ενθουσιασμό και προσδοκίες, κατέληξε στο τέλος του 2003 να βρίσκεται ένα βήμα πριν τη διάλυση με οικονομικά προβλήματα και αρνητική αντιμετώπιση από όλους σχεδόν τους κυβερνητικούς και πολιτικούς φορείς... Ίσως όχι άδικα αφού το όραμα της πλειοψηφίας εκείνων που το ίδρυσαν χάθηκε στην πορεία.

Το 2004 αναλαμβάνει νέα διοίκηση με πείσμα, όρεξη και διάθεση να ανατρέψει το αρνητικό κλίμα. Τον Ιούνιο μάλιστα αναλαμβάνει την προεδρία του ο εκπρόσωπος της ΟΝΝΕΑ διατηρώντας τη συνεχώς μέχρι σήμερα. Μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα το ΕΣΥΝ συνομιλεί και συνεργάζεται με την κυβέρνηση για όλα τα θέματα που ενδιαφέρουν τη νεολαία όπως η στρατιωτική θητεία, ο εθελοντισμός, η εκπαίδευση- τυπική και άτυπη, ο ρατσισμός, το περιβάλλον κτλ.

Από το περιθώριο, όπου είχε βρεθεί μετά την αποπομπή του το 2002 από το European Youth Forum, βρίσκεται πλέον στο κέντρο των εξελίξεων και διοργανώνει στην Ελλάδα εκδηλώσεις, δράσεις αλλά και διεθνείς συναντήσεις νέων με τη συμμετοχή σπουδαίων εκπροσώπων της πολιτικής και κοινωνικής ζωής του τόπου.

Από την εποχή που οι οργανώσεις νέων του ΕΣΥΝ δε συμμετείχαν σε όλες τις δραστηριότητές του, τώρα προετοιμάζονται για το νέο εκλογικό του συνέδριο με την επιθυμία πολλών να εκλεγούν σε κάποια από τα όργανα του. Τελικά μια οργάνωση μπορεί ακόμα και να μεταμορφωθεί, όταν οι άνθρωποι που τη διοικούν και εργάζονται γι' αυτήν, δουλεύουν με όραμα και στόχους. Τέλος, θέλω να επισημάνω, πόσο σημαντικό είναι μία οργάνωση να μπορεί να αλλάζει την εικόνα και όλων των φορέων στους οποίους συμμετέχει όταν «παίρνει τη σκυτάλη» και φέρνει τους νέους στη θέση που τους αρμόζει... ΑΠΟ ΠΑΝΩ!!!

της Σοφίας-Αφροδίτης Βουλγαράκη

Εθνικό Σύστημα Υγείας: *Επιτεύχους αποκέντρωση!*

Το σύστημα υγείας κάθε χώρας επηρεάζεται από πολλούς παράγοντες, με αποτέλεσμα οφείλει να προσαρμόζεται στις καινούργιες συνθήκες για να μπορέσει να πετύχει τούς στόχους του. Η προσαρμογή αυτή επιτυγχάνεται με τις μεταρρυθμίσεις που εκπονούνται από την εκάστοτε κυβέρνηση. Μια από τις πιο συνηθισμένες μεταρρυθμιστικές ενέργειες που προωθούνται στα συστήματα υγείας πολλών χωρών είναι η αποκέντρωση. Φυσικά, το Εθνικό Σύστημα Υγείας (ΕΣΥ) δεν θα μπορούσε να αποτελέσει την εξαίρεση στο κανόνα.

Οι προσπάθειες για αποκέντρωση του εθνικού μας συστήματος υγείας έχουν ξεκινήσει από το 2001, με στόχο την αναβάθμιση της ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών και την αποτελεσματικότερη και αποδοτικότερη λειτουργία του συστήματος. Ωστόσο, τα αποτελέσματα μιας τέτοιας μεταρρύθμισης δεν φαίνονται άμεσα, αλλά απαιτούν χρόνο και συνεργασία όλων των εμπλεκόμενων φορέων. Επιπλέον, η επιτυχία της μεταρρύθμισης βασίζεται στη σωστή εφαρμογή της, αλλά συγκεκριμένο μοντέλο που πρέπει να ακολουθείται για την επίτευξη των στόχων της δεν υπάρχει.

Μετά τις εκλογές του 2004, η νέα κυβέρνηση συνέχισε αυτή την προσπάθεια προωθώντας ορισμένες αλλαγές στον προηγούμενο νόμο για την περιφερειακή συγκρότηση και διοίκηση του ΕΣΥ. Αυτό μας οδήγησε στη πραγματοποίηση μιας έρευνας, με σκοπό να μελετηθεί η εφαρμογή της αποκέντρωσης στο ΕΣΥ.

Είναι γνωστό ότι η επιτυχία μιας τέτοιας μεταρρύθμισης εξαρτάται από το σχεδιασμό της. Γι' αυτό είναι σημαντικό να μελετηθούν ορισμένα σημεία του σχεδιασμού της αποκέντρωσης, τα οποία είναι τα ακόλουθα:

- Το επίπεδο της αποκέντρωσης
- Ο σκοπός της αποκέντρωσης
- Οι αρμοδιότητες που μεταφέρονται από το υπουργείο στην περιφερειακή διοίκηση
- Η συμμετοχή των επιστημόνων υγείας στα συμβούλια των ΔΥΠΕ
- Η ύπαρξη κάποιου προγράμματος πάνω στο οποίο θα κινηθούν
- Η συνεργασία μεταξύ των αρμόδιων φορέων

Για να απαντηθούν αυτά τα ερωτήματα, διοικητές νοσοκομείων και υγειονομικών περιφερειών έλαβαν μέρος σε μια σειρά από συνεντεύξεις, αφού αυτοί συμμετέχουν ενεργά στην προσπάθεια αποκέντρωσης που έχει ξεκινήσει εδώ και μερικά χρόνια.

Αποτελέσματα

Για να στεφθεί με επιτυχία μια τέτοια μεταρρύθμιση, είναι απαραίτητο οι διάφοροι εμπλεκόμενοι φορείς να γνωρίζουν τους στόχους της αποκέντρωσης. Από τις συνεντεύξεις γίνεται αντιληπτό ότι οι σκοποί είναι γνωστοί σε όλους και αυτό βοηθάει στην επιτυχία μιας τέτοιας προσπάθειας. Επιπλέον, υπάρχει κατα-

μερισμός αρμοδιοτήτων ανάμεσα στους φορείς. Πολλές από τις διοικητικές, οικονομικές αλλά και οργανωτικές αρμοδιότητες του υπουργείου Υγείας έχουν μεταφερθεί στις διοικητικές υγειονομικές περιφέρειες, γεγονός που συντελεί στην αποτελεσματική εφαρμογή της αποκέντρωσης.

Τα αποτελέσματα μιας μεταρρύθμισης χρειάζεται χρόνο για να γίνουν ορατά. Πρέπει, λοιπόν, να υπάρχει ένα πλάνο το οποίο οι εμπλεκόμενοι φορείς να ακολουθούν, έτσι ώστε οι σκοποί της αποκέντρωσης να επιτευχθούν. Από τις συνεντεύξεις διαπιστώνεται η ύπαρξη και η χρησιμότητα ενός τέτοιου πλάνου.

Στο χώρο της υγείας, υπάρχουν διάφοροι εμπλεκόμενοι φορείς, που καθιστούν την ιεράρχηση των θέσεων επιτακτική ανάγκη, έτσι ώστε οποιαδήποτε αλλαγή να είναι επιτυχημένη. Στην προσπάθεια αποκέντρωσης του ΕΣΥ, η ιεράρχηση των θέσεων υπάρχει και προσφέρει πολύτιμη βοήθεια για την πραγματοποίηση των στόχων της.

Φυσικά, κάθε μεταρρύθμιση, εκτός από χρόνο, προϋποθέτει την ύπαρξη απαραίτητων οικονομικών κονδυλίων. Οι συνεντεύξεις έδειξαν ότι οι ΔΥΠΕ διαθέτουν οικονομικούς πόρους που εξασφαλίζουν τη βιωσιμότητά τους και την άριστη λειτουργία τους.

Παράλληλα, αποτελεσματική αποκέντρωση επιτυγχάνεται με την ύπαρξη άριστης συνεργασίας μεταξύ της κεντρικής και περιφερειακής διοίκησης. Στην πλειοψηφία τους, οι ερωτηθέντες διοικητές τόνισαν την ύπαρξη άριστης σχέσης με το υπουργείο και την επίδειξη σεβασμού του υπουργείου προς αυτούς. Επιπλέον, η συμμετοχή των επιστημόνων υγείας στα συμβούλια των ΔΥΠΕ αποτελεί σημαντικό αρωγό στη προσπάθεια που γίνεται για την αποκέντρωση του ΕΣΥ. Ο λόγος είναι ότι οποιαδήποτε μεταρρύθμιση προωθείται στο χώρο της υγείας απαιτεί την σύμφωνη γνώμη τους, αφού αυτοί είναι υπεύθυνοι για τη μεταφορά της θεωρίας στη πράξη.

Ένας ακόμα παράγοντας που επηρεάζει την εφαρμογή της αποκέντρωσης είναι η πολιτική βούληση. Η σημερινή ηγεσία του υπουργείου Υγείας στηρίζει την προσπάθεια αυτή και αυτό γίνεται αντιληπτό από το ότι οι διαφορές του Νόμου 3329/2005 σε σχέση με τον προηγούμενο είναι ελάχιστες. Γι' αυτό πολλοί μίλησαν για μια μετεξέλιξη, κάτι που σπάνια γίνεται στην πολιτική σκηνή.

Εν κατακλείδι, ο σχεδιασμός της αποκέντρωσης διαθέτει σημαντικά θετικά στοιχεία που συντελούν στη επίτευξη των στόχων της αποκέντρωσης.

ΚΙΑΤΟ

ανάσα δροσιάς 60 λεπτά απο την Αθήνα

Είναι καλοκαίρι και «βράζετε στο καμίνι» της Αθήνας;
Μπείτε στο αυτοκίνητό σας, στο λεωφορείο ή στον προαστιακό σιδηρόδρομο
και σε 60' θα είστε στο Κιάτο, σε μια από τις ωραιότερες παραλίες
της Πελοποννήσου.

Δήμος Σικυωνίων

Ο Δήμος Σικυωνίων έχει περίπου 20.000 κατοίκους και περιλαμβάνει την πόλη του Κιάτου και 16 παράλια, ημιορεινά και ορεινά χωριά που απλώνονται σε κοιλάδες και υψίπεδα τριών κυρίως ποταμών, που διατρέχουν την περιοχή. Σε απόσταση μόλις μιας ώρας από την πρωτεύουσα, συνδυάζει θάλασσα και βουνό σε απόλυτη αρμονία.

Ενώ στο παρελθόν το Κιάτο δεν ήταν αξιοποιημένο τουριστικά, τα τελευταία χρόνια όλα έχουν αλλάξει. Κάθε Σαββατοκύριακο και ιδιαίτερα το καλοκαίρι η περιοχή πλημμυρίζει με κόσμο ενώ παρατηρείται ραγδαία οικιστική ανάπτυξη.

Ο θρύλος λέει ότι όποιος πει νερό από τη βρύση στην κεντρική πλατεία του Κιάτου, παντρεύεται και μένει για πάντα εκεί...

Υπέροχη Παραλία

Από τις ομορφότερες παραλίες της Πελοποννήσου, η παραλία του Κιάτου βρέχεται από τα νερά του Κορινθιακού κόλπου. Οι ομπρέλλες και οι ξαπλώστρες στη σειρά, πάνω στα βότσαλα, θυμίζουν νησί και η ατμόσφαιρα που επικρατεί είναι ειδυλλιακή. Κατά μήκος της παραλίας υπάρχουν ταβερνάκια και ουζερί με υπέροχο φαγητό ενώ τα beach bars και τα café δροσίζουν και ικανοποιούν και τους πλέον απαιτητικούς.

Και όταν νυχτώνει...οι ρυθμοί ανεβαίνουν, η μουσική δυναμώνει και το κέφι εκτοξεύεται στα ύψη κάτω από το καλοκαιρινό, κόκκινο φεγγάρι και τον πλημμυρισμένο από αστέρια ουρανό. Τα parties στην παραλία είναι πλέον καθιερωμένα όπως και τα βραδινά μπανάνια.

Ιδιαίτερη αναφοράς αξίζει η παραλία του Κάτω Διμνιού, όπου υπάρχει ένα υπέροχο αλσύλλιο με πεύκα και η Δημοτική Πλαζ που κάθε χρόνο βραβεύεται με γαλάζια σημαία. Πανέμορφη είναι επίσης η παραλία με τα μικρά λιμανάκια και το ολοκαίνουργιο αλιευτικό καταφύγιο όπου δένουν τα σκάφη τους οι, από θαλάσσης επισκέπτες.

πτικής και ζωγραφικής με ονομαστούς καλλιτέχνες όπως ο Λύσιππος, αγαπημένος γλύπτης του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Στην ιστορία έχει μείνει η Σικυώνια ποιήτρια Πράξιλλα και σπουδαίοι πολιτικοί άνδρες όπως ο τύραννος Κλεισθένης και ο Άρατος.

Ο επισκέπτης έχει την ευκαιρία να θαυμάσει την ιστορία της περιοχής στον αρχαιολογικό χώρο της Σικυώνας. Στο πρόσφατα ανακαινισμένο αρχαιολογικό μουσείο, αγγεία, γλυπτά, ψηφιδωτά, νομίσματα και άλλα ευρήματα καθρεφτίζουν τον καλλιτεχνικό πλούτο του παρελθόντος. Το αρχαίο θέατρο Σικυώνας δεσπόζει στον αρχαιολογικό χώρο, ενώ η θέα από το σημείο αυτό προς τον Κορινθιακό κόλπο και τις οροσειρές της Στερεάς Ελλάδας είναι μαγευτική.

Το Βυζαντινό μοναστήρι της Παναγίας της Λέχοβας, στο ορεινό χωριό Κρυονέρι, αποτελεί επίσης στολίδι και αξίζει να το επισκεφθεί κάποιος.

Δροσιά στα ορεινά

Εκτός από την παραλιακή ζώνη, ο Δήμος Σικυωνίων έχει κάποια πανέμορφα ορεινά χωριά. Το Κλημέντι και η Βελίνα, χτισμένα δίπλα σε μαγευτικά δάση, στα 1.500μ. υψόμετρο, προσφέρουν υπέροχη δροσιά το καλοκαίρι και ειδυλλιακά χιονισμένα τοπία τον χειμώνα, σε απόσταση μόλις 20' από τη θάλασσα.

Το Κιάτο είναι σε απόσταση αναπνοής
από την Αθήνα και σας περιμένει...

Αξίζει να το επισκεφθείτε...

Και να θυμάστε...όποιος πιάσει μια φορά, ξαναπιάσει!

NUOVO

Σπουδαία ιστορία

Η Σικυώνια γη έχει να επιδείξει μια πλούσια ιστορική παράδοση. Εδώ εικάζεται ότι παίχτηκε αρχαίο δράμα για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Αναπτύχθηκαν επίσης σπουδαίες σχολές γλυ-

του Νίκου Παπαθεοφάνους

στα Τρίκαλα...

στα δυό στενά

Δύο είναι οι κλασικές ερωτήσεις που σου γίνονται όταν λες κά-
που ότι είσαι Τρικαλινός ή είσαι στα Τρίκαλα. Πρώτον... τι κά-
νουν τα δύο στενά (από το γνωστό τραγούδι του Βασίλη Τσι-
τσάνη ο οποίος ως γνωστόν είναι Τρικαλινός) και δεύτερο,
"Ποια είναι τα τρία καλά των Τρικάλων"!

As τα πάρουμε με τη σειρά. Αυτός ο Σακαφλιάς μας έχει αφή-
σει τη ρεταινιά... Καταρχήν ποιος είναι ο κύριος, για τους μη γνώ-
στες... Πρόκειται για έναν "μάγκα" του μεσοπολέ-
μου, ο οποίος τη φήμη του σε μεγάλο βαθμό τη
χρυστάει στο γνωστό τραγούδι. Όλοι λοιπόν πι-
στεύουν ότι τον Σακαφλιά τον φάγανε στα στενά
της πόλης (ενδεχομένως στα στενά της παλιάς πό-
λης αφού κάτι τέτοιο ταιριάζει με τις περιγραφές)
- η πραγματικότητα όμως δεν είναι έτσι.

Σύμφωνα με μαρτυρίες, τον Σακαφλιά τον φάγα-
νε άλλοι συγκρατούμενοί του στη φυλακή, στη
στενή, εξού και τα "στενά". Δεν ξέρουμε τι έκανε
και τον μπουζουριάσανε, ούτε βέβαια γιατί τον φά-
γανε, πλὴν όμως παρακαλούμε να ανακαλέσετε
ό,τι κακό σκεφτήκατε για μας τους Τρικαλινούς και
τα Τρίκαλα μέχρι τώρα! Είμαστε αθώοι κ. Πρόε-
δρε! Όσο για τα τρία καλά... και εδώ τα πράγμα-
τα δεν είναι τόσο ξεκάθαρα. Σίγουρα ένα από τα
καλά είναι το νερό της πόλης, ένα δεύτερο οι γυ-
ναίκες της πόλης (περιμένω κέρασμα κορίτσια!) και
το τρίτο... ενδεχομένως το ποτάμι!

Με μια ματιά η πόλη των Τρικάλων. Πρόκειται για
μία επίπεδη σε γενικές γραμμές πόλη, στο κέντρο
της οποίας δεσπόζει ο λόφος του προφήτη Ηλία,
το Φρούριο και το ρολόι του. Πρόβλημα... χώρου
στα Τρίκαλα δεν υπάρχει αφού η πόλη είναι κτι-
σμένη στον Θεσσαλικό κάμπο (κοντά στο δυτικό
άκρο του), έτσι μπορεί και "εξαπλώνεται", αποφεύ-
γοντας τον συνωστισμό! Χωρίς ανηφόρες ή κατη-
φόρες, όπως καταλαβαίνετε η πόλη είναι ιδανική
για μεταφορές με ποδήλατο. Δεν είναι τυχαίο το ότι
η πόλη στα μάτια κάποιου επισκέπτη, φέρνει κάτι
από... Πεκίνο! Το να βρίσκεσαι στον κάμπο έχει
τα καλά του αλλά έχει βέβαια και τα κακά του... ιδίως το κα-
λοκαίρι. Ο χειμώνας συνήθως περνάει με λίγα έως ελάχιστα
μέσα στην πόλη, χιόνια, το καλοκαίρι όμως... μεταξύ μας (και
μην το κάνουμε και θέμα) είναι ανυπόφορο! Σε μία μέση κα-
λοκαιρινή μέρα, οι 37οC είναι μάλλον κάτι συνηθισμένο, όπως
επίσης και οι ξαφνικές καλοκαιρινές μπόρες. Οι Τρικαλινοί πά-
ντως δεν δείχνουν να... "σκάνε" αφού σε μισή ώρα μπορού-
νε να βρίσκονται σε κάποιο από τα κοντινά ορεινά θέρετρα, με
πιο συνηθισμένο αυτό της Ελάτης ή Τύρνας. (Η ... Τύρνα έχει
διπλή ονομασία... μία για το εσωτερικό "Τύρνα" και μία για το
εξωτερικό "Ελάτη"! Πολύα είναι τα αξιοθέατα που μπορεί κα-
νείς να επισκεφτεί στα Τρίκαλα και την ευρύτερη περιοχή. Η κε-
ντρική γέφυρα της πόλης κατασκευασμένη το 1886, το Φρού-
ριο με το ρολόι του, η παλιά συνοικία της πόλης, το Βαρούσι,
ακριβώς κάτω από το Φρούριο, ο ζωολογικός κήπος στο λό-
φο του προφήτη Ηλία, το Κουρσούμ Τζαμί, το Λαογραφικό
Μουσείο, η Δημοτική Πινακοθήκη, το Μουσείο Κατσικογιάν-

νη, το Κέντρο Λαϊκής Μουσικής όπου φυλάσσονται προσωπι-
κά ενθυμήματα των Τρικαλινών βάρδων της λαϊκής μουσικής
Τσιτσάνη, Καλδάρη, Βίρβου, η Δημοτική βιβλιοθήκη, κ.ά. Όπως
λέγεται χαρακτηριστικά, θεωρείται "η ομορφότερη από τις πό-
λεις της Ελλάδας που δεν έχει θάλασσα!!!".

Στα Τρίκαλα εδώ και μερικά χρόνια λειτουργεί και Πανεπιστη-
μιακή σχολή. Πρόκειται για το Τμήμα Φυσική Αγωγής και Αθλη-
τισμού (ΤΕΦΑΑ), το οποίο άρχισε τη λειτουργία του ως
αυτόνομο τμήμα (υπαγόμενο πάντα στο Πανεπιστήμιο
Θεσσαλίας) μέσα στη δεκαετία του '90 και μετά από μα-
ζικούς και συνεχείς αγώνες των Τρικαλινών. Αυτήν την
στιγμή στο πανεπιστήμιο φοιτούν 550 φοιτητές περίπου.
Στόχος του Τμήματος είναι να εκπαιδεύσει επιστήμονες
της Φυσικής Αγωγής, οι οποίοι θα γνωρίζουν και θα ερ-
γάζονται σύμφωνα με τις αρχές και τις μεθόδους που
συγκροτούν την επιστήμη αυτή.

Πάμε μια βόλτα στην πόλη του σήμερα. Η ζωή στην
πόλη κυλά ήρεμα! Αυτό άλλωστε είναι και το κύριο χα-
ρακτηριστικό της Ελληνικής επαρχίας! Όλα αυτά που αγ-
χώνουν καθημερινά τους ανθρώπους των μεγάλων πό-
λεων (της Αθήνας βασικά) στα Τρίκαλα απλά... δεν υφί-
στανται. Για παράδειγμα δεν υπάρχει ο όρος "χρόνος
για να πάω κάπου". Η πιο μεγάλη απόσταση είναι 10
λεπτά με το αυτοκίνητο, αν και αυτό είναι χρήσιμο μό-
νο σε περίπτωση βροχής! Βγαίνεις στο δρόμο (ή μάλ-
λον στο πεζόδρομο αφού το κέντρο της πόλης είναι πε-
ζοδρομημένο) λες μερικές δεκάδες καθημέρες, και χω-
ρίς να το καταλάβεις... έχεις φτάσει στον προορισμό
σου! Όσο για τα Τρίκαλα by night και εδώ καλά τα πά-
με (ρωτήστε και τους φοιτητές!!!)... Η πόλη έχει πολλή
club, bar, cafe και ότι άλλο σχετικό, ενώ για τους λά-
τρες της ελληνικής ζωντανής μουσικής, κάθε σεζόν
υπάρχουν τουλάχιστον 2-3 μπουζουκτσίδικα! Αλλήωστε
τα Τρίκαλα έχουν μια παράδοση στην λαϊκή μουσική
και... τα μπουσουκτσίδικα! Ιδιαίτερα ανεβασμένα είναι
τα τελευταία χρόνια τα "παλιά Μανάβικα", μία περιο-
χή γεμάτη από παλιές αποθήκες η οποία αρχικά ανα-
ηλίστηκε προκειμένου να στεγάσει την λαϊκή αγορά.

Μία βόλτα από τα στενά αυτά (κάτι σαν τα "Λαδάδικα") είναι
πολύ κακή ιδέα εφόσον κάνετε δίαιτα. Με τόσα μεζεδοπωλεία
δύσκολα θα αντέξετε στον πειρασμό!

Όπως κάθε... ζωντανός οργανισμός, έτσι και η πόλη μας, έχει
τις συνθέσεις της! Πιο κλασική από αυτές, η βόλτα στην Ασκήν-
πιού, τον κεντρικό πεζόδρομο της πόλης, ο οποίος κατά τους
καλοκαιρινούς μήνες μετατρέπεται σε ένα ποτάμι κόσμου. Πέ-
ριξ αυτού δεκάδες καφέ με χιλιάδες καρέκλες. Τέτοια πυκνό-
τητα κόσμου ούτε στην Ομόνοια δεν συναντάς! Εννοείται πως
έτσι και περπατήσεις την Ασκήνπιού με άτομο αντιθέτου φύλ-
λου, σε έχουνε κατ' ευθείαν ...αρραβωνιάσει. Άλλη ονομασία
της Ασκήνπιού, "Βόλτα" αλλά και "νυφολάζαρο"!

του Τάσου Γραμματικόπουλου

Τέχνες

κινηματογράφος

Ακαδημία Τεχνών: Ένα στοίχημα που πρέπει να κερδηθεί
(ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΠΩΣ ΑΚΡΙΒΩΣ)

Η κόντρα που έχει ξεσπάσει στον ελληνικό κινηματογραφικό κόσμο μεταξύ των δημιουργών, εταιριών παραγωγής, οργανώσεων και οργάνων χρηματοδότησης, αιθουσαρχών και διανομένων, καθώς και κάθε κατηγορίας συνδικαλιστών καταγράφεται κάθε χρόνο στα όσα τραγελοφικά συμβαίνουν στις διάφορες σινεματικές συνευρέσεις, είτε υπό τη μορφή εκδηλώσεων απονομής βραβείων είτε συνεδριάσεων και ανοιχτών συζητήσεων για το μέλλον του χώρου. Πρόσφατο παράδειγμα αποτελεί το 3ο Κινηματογραφικό Συνέδριο που έλαβε χώρα τον περασμένο Μάιο και στο οποίο προσκλήθηκε σύσσωμος ο κόσμος του κινηματογράφου να εκθέσει τις απόψεις του. Στις συνεδρίες του έλαβαν τελικά μέρος σκηνοθέτες, αιθουσαρχές, διανομείς, επίσημοι φορείς, καθηγητές και «υψηλά προσκεκλημένοι», με τους συνδικαλιστές όμως των ηθοποιών, τεχνικών, παραγωγών και κριτικών να απέχουν. Η συζήτηση περικύκλωσε όλα τα πιθανά προβλήματα του ελληνικού σινεμά, ουδέποτε όμως εστίασε στο σημαντικότερο από αυτά: την έλλειψη ομοθυμίας, συνεννόησης, συνεργασίας. Και πώς να συμβεί αυτό άλλωστε, όταν ο καθένας προβάλλει το συμφέρον του αρνούμενος (ήδω του κύρους που του εξασφάλιζε η εκάστοτε θέση του) να ακούσει αντίθετη άποψη ή πόσω μάλλον κάποια νέα ουσιαστική πρόταση; Είναι δε απορίας άξια η εκδήλωση ενδιαφέροντος για την κατάρτιση κινηματογραφικού πρώτα στην ποιότητα των κείμενων μέρων και φορείς δεν έχουν καταλήξει πρώτα στην ποιότητα των προτεραιοτήτων που χαίρουν νομοθετικής αντιμετώπισής τους.

Από την πλευρά της η Πολιτεία, που με εκπρόσωπό της τον Υπουργό Πολιτισμού παρευρέθη στο συνέδριο, έχει προσπαθήσει τα τελευταία χρόνια (κυρίως με την αναδιάρθρωση και αναδιοργάνωση του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου, τη δημιουργία πανεπιστημιακής σχολής, και την ενίσχυση κινηματογραφικών εκδηλώσεων και φεστιβάλ) να αναβαθμίσει το επίπεδο επαφής των διαφόρων τομέων, στοχεύοντας τελικά στη βελτίωση του ίδιου του κινηματογραφικού προϊόντος (δηλ. των ταινιών) μέσω της εύρυθμης και απρόσκοπτης από αντικρουόμενα συμφέροντα λειτουργίας των θεσμών.

Στο πλαίσιο αυτό εξηγγέλθη και η ίδρυση Ακαδημίας Τεχνών που θα αποτελέσεται από τις Ακαδημίες Θεάτρου, Χορού, Μουσικής και Κινηματογράφου και θα στεγάζεται (μάλλον) στο κτίριο των Ολυμπιακών Ακινήτων στα άνω Λιόσια. Αφήνοντας παραπέρα τις συζητήσεις περί της αναγκαιότητας και σκοπιμότητας της ίδρυσής της (και γενικότερα της ίδρυσης νέων θεσμών), είναι προτιμότερο να επικεντρωθούμε εδώ στους τρόπους αύξησης της αποτελεσματικότητάς της. Καταρχήν, θα πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στη στελέχωση του εκπαιδευτικού προσωπικού, με το βάρος να δίνεται στην κατάρτιση των διδασκόντων και φυσικά στην επαγγελματική τους εμπειρία στο χώρο. Αυτονόητη είναι βέβαια η ανάγκη για ορισιότητα στον τεχνικό και υλικό εξοπλισμό. Σημαντικός είναι δε ο τρόπος επιλογής των φοιτητών της Ακαδημίας, καθώς και οι διαδικασίες αξιολόγησης τους και οι προοπτικές που θα τους ανοίγονται ανάλογα με την «απόδοσή» τους.

Η πρόβλεψη εγγυήσεων για την τήρηση της αξιοκρατίας κρίνεται εδώ απαραίτητη, αλλιώς παράλληλα έγκαιρα και στην ευσυνειδησία των «εκπαιδευτών» και το ήθος των «εκπαιδευομένων». Τέλος, ως άλλη *conditio sine qua non* για το κύρος και τη λειτουργία της Ακαδημίας, στέκει η απόδοση δεσμευτικής και αυξημένης (έως ανώτατης) ισχύος στα πτυχία της Ακαδημίας, ώστε να ενθαρρύνονται τελικά κατά το δυνατόν οι προοπτικές ενεργούς ενασχόλησης των αποφοίτων με τα κινηματογραφικά πλάτα. Η οποιαδήποτε υποχώρηση στον τομέα αυτό, π.χ. με εξαγγελίες περί εισαγωγής των αποφοίτων της Ακαδημίας στις πανεπιστημιακές σχολές που ήδη λειτουργούν, δεν θα πρέπει να γίνεται χωρίς παράλληλη συνεκτίμηση της διαφορετικότητας των σχολών που έχουν ως αντικείμενο εμβάθυνσης την Τέχνη με τις τεχνικές και τις άλλες ανώτατες σχολές.

Η πραγματική ομαλή λειτουργία των θεσμών ως λύση στο οδιέξοδο της κρίσης του ελληνικού σινεμά δεν πρόκειται πάντως να αποτελέσει πραγματικότητα, αν πρώτα δεν επιλέξουν οι φορείς των θεσμών αυτών να συνεργαστούν στενά επανακαθορίζοντας τα όρια της συνεργασίας τους και αναδιοργανώνοντας τον μηχανισμό λειτουργίας της «αλυσίδας». Πρότυπο (επιμελώς αφελές και συνάμα ουτοπικά αισιόδοξο) μιας ιδανικής αλληλοσυντήρησης και εν τέλει εξυγίανσης του χώρου θα μπορούσε να αποτελέσει το εξής μοντέλο: Οι Έλληνες παραγωγοί ταινιών επικεντρώνονται στη χρηματοδότηση φιλμ εμπορικού αλλό και καλλιτεχνικού προφίλ, βρίσκοντας ειδικά για την τελευταία περίπτωση το ιδανικό στήριγμα στη νέα —μακριά από υπόγειες αναθέσεις και άλλες ύποπτες πρακτικές— πολιτική του Κέντρου Ελληνικού Κινηματογράφου και των άλλων επίσημων φορέων. Παράλληλα, το ελληνικό κοινό παύει να απαξιώνει κάθε νέα προσπάθεια των Ελλήνων δημιουργών και τιμώ με την παρουσία του και το αντίτιμο του εισιτηρίου τις ευγενείς προθέσεις της νέας γενιάς κινηματογραφιστών. Στο ενδιάμεσο, τα σωματεία των σεναριογράφων, σκηνοθετών, τεχνικών και ηθοποιών συνεχίζουν να αξιώνουν τις καλύτερες δυνατές συνθήκες εργασίας για τα μέλη τους, στο πλαίσιο όμως μιας υγιούς συνεργασίας (πέρα από εκβιασμούς και μισαλλήδοξες θέσεις), που επιτρέπει εν τέλει στον εκάστοτε συντελεστή μιας ταινίας να είναι αποδοτικότερος και αποτελεσματικότερος, με ύστατο στόχο την παραγωγή μιας «καλύτερης» τέχνης. Η παραγωγή μιας τέτοιας τέχνης θα οδηγήσει στην αυτό —επανεξέταση του ρόλου του κριτικού κινηματογράφου, ο οποίος (κριτικός) αγαπώντας πλέον τη δουλειά του θα επικεντρωθεί στην προώθηση και στήριξη των αξιόλογων προσπαθειών και τάσεων μακριά από μιζέριες, γκρίνιες και τυχόν εξυπηρέτηση συγκεκριμένων συμφερόντων. Και μέσα σε αυτόν τον κύκλο των συνεχώς βελτιούμενων κινηματογραφικών λειτουργιών και πρακτικών, αυτό που θα απομείνει τελικά είναι και το ζητούμενο: Καλύτερες ταινίες και καλύτερο ελληνικό σινεμά.

του Εμμανουήλ Μπίλλη

NUEVO

Αναζήτηση της ταυτότητας σε μια

τσιμεντένια έρημο

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΠΟΛΕΩΝ:

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΕΠΟΜΕΝΟ ΧΡΟΝΟ, Η ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΘΑ ΖΕΙ ΣΕ ΠΟΛΕΙΣ. Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΝΑΤΑΙ ΠΛΕΟΝ ΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΘΕΙ ΩΣ ΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΤΟΠΙΟΥ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ ΤΟ ΠΕΔΙΟ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗΣ (ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ, ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ) ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗΣ. ΣΤΗ ΔΙΝΗ ΛΟΙΠΟΝ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ ΠΟΥ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΤΟΠΙΟΥ, ΒΑΣΗ ΚΥΡΙΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙΓΝΩΣΗΣ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΗΘΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΞΙΑΣ ΤΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ. Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΟΡΑΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, ΟΠΟΥ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΤΗΣ.

Η ΠΟΛΗ

Το 19ο αιώνα το ποσοστό των ανθρώπων που κατοικούσαν σε πόλεις κυμαινόταν στο 5%. Σήμερα το ποσοστό αυτό ανέρχεται στο 52% του παγκόσμιου πληθυσμού. Οι λόγοι για την κατακόρυφη άνοδο του πληθυσμού των πόλεων ποικίλουν και διαφοροποιούνται από περιοχή σε περιοχή. Ασφάλεια, οικονομικοί και βιοποριστικοί λόγοι οδήγησαν σταδιακά στη δημιουργία δύο πόλεων εντός των συνόρων των κρατών: Της πόλης και της υπαίθρου. Παράλληλα, δημιουργείται και μια ψυχική διαφορά μεταξύ πόλης και υπαίθρου που βρίσκει χώρο έκφρασης στην ψυχοσύνθεση των πολιτών με τη δυσκολία προσαρμογής τους σε συνθήκες αλλαγής περιβάλλοντος.

Η συνεχιζόμενη πληθυσμιακή αύξηση της πόλης δημιουργεί ταυτόχρονα θέματα ποιότητας διαβίωσης, ασφάλειας, χωροταξικής και πολεοδομικής διάταξης καθώς και περιβαλλοντικής προστασίας. Στο σημείο αυτό, εύκολα μπορεί κανείς να παρατηρήσει τη δυσαρμονία ανάμεσα στις διευκολύνσεις που προσφέρει η ταχύτατη ανάπτυξη των τεχνολογιών και στον τρόπο χειρισμού από πλευράς αρχιτεκτόνων (και όχι μόνο) αυτής της τεχνολογικής έκρηξης. Η ανάπτυξη στον κατασκευαστικό τομέα (τεχνικές, μέθοδοι, υλικά, κτλ) φέρνει τον αρχιτέκτονα αντιμέτωπο με την φαντασία του καθώς η οικοδόμηση ακόμη και του Πύργου της Βαβέλ μοιάζει εφικτή, από τεχνολογικής πλευράς. Στο σημείο αυτό πηγάζει και το πρόβλημα της πλαστικής εγκυρότητας των καλλιτεχνικών παρεμβάσεων.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ

Μέσα σε αυτόν τον κατασκευαστικό οργανισμό, η εμπυχωμένη πέτρα ιστορικών κτηρίων του παρελθόντος μετατρέπεται σταδιακά σε άψυχο υλικό μιας τσιμεντένιας ερήμου. Η διαφύλαξη ιστορικών κτηρίων μοιάζει επιβεβλημένη. Η προσπάθεια διαγραφής της ιστορίας ορισμένων κτηρίων για αισθητικούς λόγους αποτελεί δείγμα μιας πολιτιστικής και αισθητικής διαστροφής που λαμβάνει χώρα ενώπιον μας, αλλά όχι ερήμην μας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί μια πολυκατοικία στην οδό Αμαλίας, αριθμός 42, όπου τα σημάδια από σφαίρες κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών αρνούνται να ξεχαστούν παρά τις όποιες προ-

σπάθειες επίστρωσης.

Παράλληλα, η δημιουργία μνημείων που στόχο θα έχουν όχι την αποενοχοποίηση του παρελθόντος, αλλά την προστασία των πολιτών από τη λήθη, αποτελεί όραμα πλήθους αρχιτεκτόνων που αναμένει την πολιτική πρωτοβουλία. Σε παράλληλο ύφος, το Βερολίνο τιμά το ιστορικό παρελθόν του με την δημιουργία του μνημείου για τους δολοφονηθέντες Εβραίους της Ευρώπης.

MEMENTO VIVERE (Μην ξεχνάς να ζεις)

Απαλλαγμένη από ιστορικές μνήμες σε μεγάλο βαθμό, η ανάπτυξη της σημερινής ελληνικής πόλης δύναται κάλλιστα να χαρακτηριστεί ως προϊόν μιας εργολαβικής και κατασκευαστικής ωορρηξίας, όπου ο πολίτης ορμώμενος καλείται να ενδώσει και να βάλει τον θεμέλιο λίθο (οβολό) του προς την παραπέρα διαιώνιση (ανάπτυξη) της πόλης. Η κατάλυση του σπιτιού ως μήτρα του πολιτισμού, ως μέρος όπου η Εστία θα έχει την κοιτίδα της, αποτελεί θλιβερό γεγονός, ερχόμενο σε αντιδιαστολή με την ανάπτυξη και το ρόλο της οικίας της εποχής των ιωνικών πόλεων και του μαρμάκου. Η σπενγκλιερική αντίληψη προχωρά ακόμα περισσότερο υποστηρίζοντας πως «η μάζα των ενοικιαστών και πελατών... διάγει μια περιπλανώμενη ύπαρξη από στέγη σε στέγη μέσα σε αυτή τη θάλασσα κτηρίων, όπως οι κυνηγοί και οι βοσκοί της προϊστορίας... και τα σπίτια είναι απλώς τα μόρια που τη συνθέτουν». Η αισθητική και συμβολική απογύμνωση της σύγχρονης κατοικίας οδηγεί αναμφισβήτητα στο τέλος της οργανικής ανάπτυξης της πόλης και στην οικοδόμηση πρακτικών και απείριπτων κτηρίων, που καταστρέφουν το παλαιό προσώπιο της πόλης με διανοίξεις και περιοικοδομήσεις.

Οι σημερινές πόλεις στις δυτικές και όχι μόνο κοινωνίες αναζητούν μια ταυτότητα, καθώς η φαντασία του αρχιτέκτονα πολλές φορές ισορροπεί μεταξύ της ανάγκης για μεταμοντέρνα πρωτοτυπία και του αρχιτεκτονικού τίποτα. Πλήθος αρχιτεκτόνων κρούουν των κώδωνα του κινδύνου, προσφέροντας τις περισσότερες φορές φως στη λογική των αιτιών παρά απαντήσεις στα υφιστάμενα προβλήματα. Η προσωπική και κοινωνική ανάπτυξη σε ένα ανιστόρητο πολεοδομικό περιβάλλον περιγράφεται με γλαφυρότητα στην ντισεική συλλογιστική «Τι είναι για εμάς σήμερα ένα αισθητικό όμορφο κτήριο; Τίποτα περισσότερο από το όμορφο πρόσωπο μιας άψυχης γυναίκας». Η ανάγκη για πλαστικής εγκυρότητας καλλιτεχνικές παρεμβάσεις μοιάζει επιτακτική. Η Ελληνική πόλη και μητρόπολη μοιάζουν δεκτικές στο όλο εγχείρημα, αρκεί να τους φερθούμε όπως αρμόζει στο θηλυκό της φύσης τους.

του Γιώργου Ποντίκα

NUEVO

IQ

vs

EQ

Συναισθηματική

Νοημοσύνη -

το απόλυτο όπλο της επιτυχίας

Είναι σχεδόν σίγουρο πως αν όχι όλοι, τουλάχιστον οι περισσότεροι, έχουμε μπει στον πειρασμό να δοκιμάσουμε έστω και στα γρήγορα ένα από τα πάμπολλα τεστ μέτρησης δείκτη νοημοσύνης που κυκλοφορούν, τα γνωστά IQ tests. Είναι επίσης απολύτως σίγουρο πως είτε πρόκειται για κάποιο έγκυρο και ολοκληρωμένο τεστ, πχ. από την ομάδα MENSA, είτε για κάποιο άλλο λιγότερο επιστημονικά αναγνωρισμένο από κάποιο site στο internet, αποκλείεται να έχουμε σκοράρει όλοι μας πάνω από 150 (κλίμακα Cattell).

Τα στατιστικά βλέπετε θέλουν μόνο το 2% του συνολικού πληθυσμού να σκοράρουν τόσο υψηλά ... εκτός βέβαια και αν όλοι οι αναγνώστες αυτού του άρθρου μαζί με το πρωινό τους επεξεργάζονται και τη νέα θεωρία της σχετικότητας. Για τους υπόλοιπους κοινούς θνητούς, η απότομη προσγείωση στην πραγματικότητα (προσοχή, όσες φορές κι αν επαναλάβετε το τεστ δεν θα αλλιάξει κάτι!) αποτελεί αναγκαίο συμβιβασμό με όσα το DNA έμελλε να γράφει για εσάς. Και τα άσχημα νέα δυστυχώς δεν σταματούν εδώ καθώς, οι επιστήμονες θεωρούν πως είναι μάλλον απίθανο να καταφέρουμε να αυξήσουμε τον συγκεκριμένο δείκτη (όσο αφορά τη μείωση δέχονται προτάσεις...)

Αν σας μαύρισε η καρδιά δεν είστε οι μόνοι! Μια στιγμή όμως, σκεφτείτε τι αλήθεια συμβαίνει στην πραγματικότητα γύρω σας. Είναι πάντα ο πιο μελετηρός εκείνος που τελικά διαπρέπει επαγγελματικά; Είναι πάντα το πιο κοφτερό μυαλό της τάξης εκείνο που πετυχαίνει στη ζωή; Η αλήθεια είναι πως όχι. Ένα κοφτερό μυαλό από μόνο του, δεν αποτελεί εγγύηση ικανότητας. Και τούτο διότι, στην κοινωνία δε ζούμε ο καθένας μόνος του, αλλά συνυπάρχουμε, και πρέπει να συναλλασσόμαστε και να επικοινωνούμε. Καλές και αναγκαίες λοιπόν οι γνωστικές δεξιότητες (Intelligence Quotient) απαραίτητη όμως συνταγή επιτυχίας είναι αυτές να συνοδεύονται και από κοινωνικές και συναισθηματικές δεξιότητες ή αλλιώς από υψηλό δείκτη συναισθηματικής νοημοσύνης (Emotional Quotient).

Η διάκριση ανάμεσα στη γνωστική και τη συναισθηματική νοημοσύνη απασχολεί τους επιστήμονες από το 1920 με τον Thorndike, ενώ στη συνέχεια το 1983 και το 1988 με τους Howard Gardner και Reuven Bar-on έχουμε τις πρώτες αναφορές στο Δείκτη Συναισθηματικότητας. Ο όρος συναισθηματική νοημοσύνη διατυπώθηκε επίσημα για πρώτη φορά το 1990 από τους Peter Salovey και John Mayer ενώ το ευρύ κοινό διάβασε και γνώρισε το αντικείμενο το 1995 μέσα από τα Best Seller βιβλία του παγκοσμίου πλέον φήμης Daniel Goleman «Emotional Intelligence» και «Working with Emotional Intelligence».

Ο Daniel Goleman μιλά για ένα σύστημα συναισθηματικών δεξιοτήτων στο οποίο διακρίνονται δυο βασικές διαστάσεις συναισθηματικής νοημοσύνης. Οι εσωτερικές, ατομικές διεργασίες οι οποίες καθορίζουν πώς το άτομο διαχειρίζεται θέματα που αφορούν τον εαυτό του και οι κοινωνικές διεργασίες οι οποίες καθορίζουν πόσο καλά το άτομο διαχειρίζεται τις σχέσεις του με τους άλλους. Λέξεις κλειδιά για την πρώτη διάσταση (επίπεδο εαυτός) είναι η αυτοεπίγνωση (self-awareness) και η αυτορρύθμιση (self-management) ενώ λέξεις κλειδιά για την δεύτερη διάσταση (επίπεδο άλλοι) είναι η κοινωνική επίγνωση (social awareness) και η ενσυναίσθηση (empathy).

Ουσιαστικά οι διαστάσεις στις οποίες αναφέρεται ο Goleman είναι απαραίτητες προκειμένου να αναγνωρίζουμε τα συναισθήματά μας και τις επιπτώσεις τους σε εμάς και τους άλλους, τις δυνατότητες και τα όριά μας καθώς και την αυτοπεποίθησή μας. Έχοντας για παράδειγμα επιτύχει υψηλό βαθμό αυτορρύθμισης μπορούμε να αναιτηφθούμε καλύτερα την ακεραιότητα του ήθους, την αξιοπιστία, την ευσυνειδησία και την προσαρμοστικότητα. Ενώ η υψηλή ενσυναίσθηση θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε τους άλλους και να δούμε τα πράγματα με το δικό τους μάτι. Κάτι που στις ημέρες μας το έχουμε τόσο πολύ ανάγκη.

Θα μπορούσαμε να αναλύσουμε πάρα πολλά ακόμη γύρω από το θέμα αυτό αλλά ας ολοκληρώσουμε τη σύντομη αναφορά μας με τα λόγια του Αριστοτέλη που δανείζεται ο Daniel Goleman στην αρχή του πρώτου του βιβλίου: "Οποιοσδήποτε μπορεί να θυμώσει - αυτό είναι εύκολο. Αλλά το να εκφράσεις το θυμό σου στο σωστό άτομο, στο σωστό βαθμό, τη σωστή στιγμή, για το σωστό λόγο και με σωστό τρόπο - αυτό δεν είναι εύκολο".

δίψα για διάκριση

Η γυναικεία ομάδα υδατοσφαίρισης της Γλυφάδας στην ελίτ της Ευρώπης!

Το water polo ως ομαδικό άθλημα επινοήθηκε στα τέλη του 19ου αιώνα ως μια επειδειξη αντοχής και κολλημτικής ικανότητας. Μια υδάτινη παραλλαγή του ράγκμπυ που στοιχειωθήθηκε από το Σκωτσέζο πρωτοπόρο της κολύμβησης William Wilson. Η υδατοσφαίριση απαιτεί μαχητικότητα, πάθος και δεν επιτρέπει σε κανένα σημείο του αγώνα την ξεκούραση. Θεωρείται το άθλημα-ορισμός της δύναμης.

Κι όμως σε ένα σπορ που διαφέρει από τα συνηθισμένα, υπάρχουν γυναίκες που έχουν το σθένος να το κατακτήσουν και να διακριθούν σε αυτό. Έχοντας τη γονική νουθεσία σαν εφόδιο και με όλη την αγάπη τους για το πόλο, τα κορίτσια αυτά, από παιδιά οδηγήθηκαν στις πισίνες. Απαρνήθηκαν τις ανέσεις μιας παθητικής ανατροφής και περπάτησαν στα δύσβατα μονοπάτια της ενεργητικής ζωής και του πρωταθλητισμού. Ως επακόλουθο ήταν να δημιουργήσουν προσωπικότητες νέας κοπής, ταχείας αντίληψης με ριζωμένη την αγωνιστικότητα και έντονο το άρωμα γυναικάς. Όλα τα χαρακτηριστικά που διαθέτουν σήμερα τα κορίτσια του τμήματος υδατοσφαίρισης του Αθλητικού Ναυτικού Ομίλου Γλυφάδας (ΑΝΟΓ).

Σε μια διεθνή περιπλάνηση, συνυφασμένη με αντιξοότητες και δυσκολίες, οι κοπέλες της Γλυφάδας έκαναν ό,τι χρειαζόταν προκειμένου να πρωταγωνιστήσουν κόντρα σε μεγαθήρια του παγκόσμιου πόλο. Η πρόκληση ήταν το Ευρωπαϊκό Κύπελλο και αυτοσκοπός 12 γυναικών ήταν η διάκριση. Τελικός προορισμός ήταν μια από τις πιο μαγευτικές πόλεις του κόσμου, σταθμός στη ζωή πολλών σπουδαίων προσωπικοτήτων της ανθρωπότητας. Η Φλωρεντία, πάντα προέτρεπε μέσω της τέχνης της, να ανακα

λύψει κάποιος χαμένους θησαυρούς της καθημερινότητας, γεμίζοντας με προσδοκίες τη φύση του. Αυτές τις προσδοκίες λοιπόν, κλήθηκαν να αντιμετωπίσουν στην Ιταλία.

Κατά τη διάρκεια του τριμήνου 20/21/22 Απριλίου, στη πόλη που χτίστηκε πάνω σε ανθρώπινες υπερβάσεις, έλαβε χώρα η τελική φάση του Ευρωπαϊκού Κυπέλλου Πρωταθλητριών Water Polo Γυναικών, με τη συμμετοχή της Γλυφάδας. Αντίπαλοι της Ελληνικής ομάδας ήταν η οικοδέσποινα των τελικών Fiorentina Waterpolo, η Πρωταθλήτρια Ρωσίας Kinef Kirishi και η επίσης Ρωσική Uralochka Zlatust.

Σε γενικές γραμμές, μόνο ως ανθρώπινη υπέρβαση μπορεί να χαρακτηριστεί η συνολική πορεία στο θεσμό. Για να αντιληφθεί κανείς το μέγεθος της επιτυχίας, οφείλει να λάβει υπόψη του το νεανικό ροστερ, που δεν ξεπερνά σε μέσο όρο ηλικίας τα 23 χρόνια, αλλά και την απειρία των περισσότερων κοριτσιών σε ανάλογες διοργανώσεις και φυσικά τις οικονομικές δυνατότητες της ομάδας. Η αγάπη τους, όμως, για το πόλο και τον αθλητισμό ανιπαρέχεται των τεραστίων ευρωπαϊκών οικονομικών προϋπολογισμών άλλων ομάδων. Αυτές οι κοπέλες έχουν δημιουργήσει χαρακτήρες ικανούς να μην διστάζουν ν' αντιταχθούν σε κάθε πρόκληση ή πρόβλημα που τους παρουσιάζεται.

των Στάθη Θεοχαρόπουλου Θανάση Δημητρώπουλου

ΝΑΥΑΓΟΣΩΣΤΙΚΗ: Ξεχάστε το Baywatch, μάθετε την αλήθεια!

Καλοκαίρι 2007 λοιπόν και η καθημερινότητα φαντάζει ώρες-ώρες πηληκτική, γκρίζα, αγχωτική και γερασμένη. Μια θάλασσα μονοτονίας. Απελπιστική_ Φυσικά όχι! Γι' αυτό είμαστε εδώ. Πλησιάζει το καλοκαίρι, έρχονται μέρες που μυρίζουν θάλασσα. Αναμνήσεις και σχέδια για εκδρομές στις παραλίες, για ξεκούραση, ξέγνοιαστες στιγμές και ατέλειωτες ώρες μέσα στη δροσιά του νερού. Και όμως τις ώρες που εμείς παίζουμε σαν τα μικρά παιδιά μέσα στο νερό, υπάρχουν κάποια άλλα άτομα, τα οποία είναι οι φύλακες-άγγελοι μας. Άνθρωποι οι οποίοι φροντίζουν για την ασφαλή επαφή μας με την θάλασσα. Είναι οι γνωστοί στους περισσότερους από εμάς, ναυαγосωστές (καμία σχέση βέβαια με τους πρωταγωνιστές της δημοφιλούς τηλεοπτικής σειράς BAYWATCH, για πολλούς και διαφόρους λόγους).

Η σημασία της εξοικείωσης των Ελλήνων με τη θάλασσα είναι πραγματικά μεγάλη. Τα καθημερινά, ιδιαίτερα τις θερινές περιόδους, ατυχήματα επιβεβαιώνουν την ανάγκη αυτή. Δυστυχώς η χώρα μας κατέχει μια από τις υψηλότερες θέσεις σε αριθμό ατυχημάτων σε υδάτινο περιβάλλον. Η μείωση λοιπόν των ατυχημάτων αυτών, η παροχή προστασίας, ασφάλειας των λουομένων καθώς και η διαφύλαξη της ζωής τους από κάθε κίνδυνο είναι ο βασικός πυρήνας-αντικειμενικός σκοπός του ναυαγосωστικού επαγγέλματος. Οι ανάγκες για την ύπαρξη ναυαγосωστών στην Ελλάδα είναι αυξημένες, αφού σύμφωνα με τον νέο νόμο, Προεδρικό Διάταγμα 23/2000 (ΦΕΚ 18Α 2000), όλες οι πολυσύχναστες παραλίες της χώρας (περίπου 4000) πρέπει να έχουν ναυαγосωστική κάλυψη.

Στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή λειτουργούν 9 με 10 σχολές. Στο εξωτερικό η κατάσταση είναι πιο προηγμένη καθώς υπάρχουν όχι μόνο πολύ περισσότερες σχολές αλλά και πιο εξειδικευμένες, οι οποίες προσφέρουν εκπαίδευση για ποτάμια και λίμνες.

Τα 3 βασικά διπλώματα είναι τα εξής:

- A → Δόκιμου Ναυαγосωστή (από 16 έως 18 ετών)
- B → Επαγγελματία Ναυαγосωστή (από 18 και άνω)
- Γ → Βοηθού Ναυαγосωστή

Επίσης πρέπει να σημειωθεί ότι υπάρχει και το δίπλωμα που παρέχει το Λιμεναρχείο μετά από εξετάσεις, το οποίο παρέχει την δυνατότητα εργασίας στον Ιδιωτικό Τομέα π.χ. water parks, ξενοδοχεία, οργανωμένες παραλίες του ΕΟΤ, Δήμων κλπ. Για τη λήψη αυτού του διπλώματος απαιτείται παράβολο, δίπλωμα επαγγελματία ναυαγосωστή, δίπλωμα χειριστού ταχυπλόου.

Για την απόκτηση διπλώματος ταχυπλόου απαιτούνται:

- 1 → αίτηση στο λιμεναρχείο του Πειραιά (τηλ. 210-45.93.171) ή σε οποιοδήποτε λιμεναρχείο ανάλογα με τον τόπο διαμονής.
- 2 → Επικυρωμένη φωτοτυπία πτυχίου ναυαγосωστή
- 3 → Επικυρωμένη φωτοτυπία αστυνομικής ταυτότητας
- 4 → Επικυρωμένη φωτοτυπία διπλώματος οδήγησης
- 5 → Τρεις φωτογραφίες
- 6 → Δήλωση του Ν. 105 ότι γνωρίζει ο ενδιαφερόμενος κολύμβηση και ότι καταθέτει πρώτη φορά αίτηση
- 7 → Μαθήματα οδήγησης ταχυπλόου

του Γιώργου Ρούντα

Επίσης πρέπει να σημειωθεί ότι για τη λήψη της ανωτέρω άδειας απαιτούνται και άλλα δικαιολογητικά, όπως: Βεβαίωση μη φυγόποινου (κτίριο 16-εισαγγελία Εφετερίου), Στρατολογική Κατάσταση, Αντίγραφο Ποινικού Μητρώου και πιστοποιητικό υγείας από δημόσιο νοσοκομείο, το οποίο να βεβαιώνει την αρτιμέλεια και την φυσική ικανότητα του ναυαγосωστή.

Σε ό,τι αφορά στην ποινική ευθύνη του ναυαγосωστή λειτουργεί θα βρείτε στο Προεδρικό Διάταγμα του 23/2000 (ΦΕΚ 18α /2000).

Τα δικαιολογητικά εγγραφής στο ΑΘ.ΙΝ.ΝΑ SWIMMING CENTER είναι:

- 1 → Βεβαίωση υγείας από καρδιολόγο ή παθολόγο
- 2 → Βεβαίωση από δερματολόγο
- 3 → Απλή φωτοτυπία ταυτότητας
- 4 → 3 φωτογραφίες

Σύμφωνα με το ΦΕΚ 18α /2000 το περιεχόμενο της εκπαίδευσης σε κάθε σχολή ναυαγосωστικής πρέπει να περιλαμβάνει τα εξής:

- 1 → Εκμάθηση εφοδίων λουτρικής εγκατάστασης
- 2 → Επικοινωνία εντός θαλάσσης
- 3 → Έρευνα βυθού, ρευμάτων, ανέμων
- 4 → Βασικές γνώσεις μετεωρολογίας
- 5 → Σύμβαση αναφοράς συμβάντος
- 6 → Καρδιοαναπνευστική αναζωογόνηση
- 7 → Φυσιολογία πνιγμού
- 8 → Αντιμετώπιση υποθερμιών, κραμπιών, εξαντλήσεως, θερμοληξίας
- 9 → Χρησιμοποίηση φαρμακευτικού υλικού
- 10 → Επίδεση τραυματών
- 11 → Εκμάθηση επικινδύνων ψαριών
- 12 → Οπτικός έλεγχος ακτής, πρόληψη ατυχήματος
- 13 → Τρόποι προσέγγισης θύματος
- 14 → Αποκρούσεις θύματος
- 15 → Ρυμούλκηση θύματος
- 16 → Αντιμετώπιση διπλού πνιγμού
- 17 → Λαβές απελευθερώσεως από το θύμα
- 18 → Απαλλοτρίωση από τα ρούχα μέσα στο νερό
- 19 → Τρόποι διασώσεως θύματος με ειδικές ανάγκες
- 20 → Ορολογία αντικειμένων σε ξένες γλώσσες
- 21 → Ασφαλής είσοδος-έξοδος από το νερό
- 22 → Επιβίωση
- 23 → Κανόνες ασφαλείας
- 24 → Υποβρύχια κολύμβηση
- 25 → Υποχρεώσεις-Αρμοδιότητες-Θέση ναυαγосωστή

Οι φωτογραφίες είναι από το ΑΘΙΝΝΑ SWIMMING CENTER, www.athinna.gr

ανθρώπινα
δικαιώματα

<http://alldifferent-allegal.info>

Η καμπάνια «ΟΛΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ-ΟΛΟΙ ΙΣΟΙ» (<http://alldifferent-allegal.info>) αποτελεί μία πρωτοβουλία του Συμβουλίου της Ευρώπης που υλοποιείται σε 41 χώρες της Ευρώπης ταυτόχρονα μέχρι το τέλος του 2007 και στοχεύει στην καταπολέμηση του ρατσισμού, της ξενοφοβίας και της μισαλλοδοξίας.

Η ιστορία της συγκεκριμένης καμπάνιας ξεκινά 10 χρόνια πριν, το 1995- 50 χρόνια μετά το τέλος του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου- οπότε το Συμβούλιο της Ευρώπης πραγματοποίησε μια

εκστρατεία νεολαίας με τον ίδιο τίτλο προκειμένου να ενισχύσει τη δράση ενάντια στο ρατσισμό, τον αντισεμιτισμό, την ξενοφοβία και τη μη ανοχή.

Η έναρξη της καμπάνιας πραγματοποιήθηκε το Ιούνιο του 2006 και απευθύνεται κυρίως σε νέους. Προσπαθεί να τους ευαισθητοποιήσει για τα ανθρώπινα δικαιώματα, τη διαφορετικότητα και τη συμμετοχή στα κοινά, που αποτελούν και τους τρεις βασικούς άξονες της καμπάνιας. Αρμόδιος φορέας για την πραγματοποίηση της καμπάνιας στην Ελλάδα είναι η Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς και το Εθνικό Συμβούλιο Νεολαίας (ΕΣΥΝ) είναι το όργανο που συντονίζει τις δράσεις της αντιρατσιστικής εκστρατείας, αποτελεί δηλαδή την Εθνική Συντονιστική Επιτροπή της(Ε.Σ.Ε.).

«ΟΛΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ – ΟΛΟΙ ΙΣΟΙ»

Οι δράσεις

Οι δράσεις διακρίνονται
στις εξής κατηγορίες:

- ✶ Εκδηλώσεις προβολής και δημοσιότητας:
αυτόνομες εκδηλώσεις της Ε.Σ.Ε. (Εναρξη εκστρατείας, τελετή λήξης κτλ) αλλά και ουσιαστική παρουσία της εκστρατείας σε άλλες συναφείς εκδηλώσεις
- ✶ Σχέδια δράσης: συγκεκριμένες δράσεις που να εξασφαλίζουν τη μετάδοση των κεντρικών μηνυμάτων της εκστρατείας και τις οποίες θα πραγματοποιήσει η Ε.Σ.Ε.
- ✶ Σχέδια στο πλαίσιο της εκστρατείας που θα πραγματοποιήσουν άλλοι φορείς και οργανώσεις αλλά θα φέρουν το λογότυπο του «όλοι διαφορετικοί-όλοι ίσοι»

Μέχρι στιγμής οι οργανώσεις που έχουν ανταποκριθεί στο κάλεσμα του Εθνικού Συμβουλίου Νεολαίας είναι πολυάριθμες. Το λογότυπο της καμπάνιας ταξιδεύει ανά την Ελλάδα σε δράσεις που προβάλλουν τα μηνύματα της καμπάνιας και συντελούν στην αποδοχή του διαφορετικού, στην προώθηση της συμμετοχής των νέων και στον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Η συνέχεια....

Φυσικά οι δράσεις και οι εκδηλώσεις γύρω από την καμπάνια δεν σταματούν εδώ!

Επόμενη κίνηση, ο Πανευρωπαϊκός διαγωνισμός «Νέοι Ενεργοί Πολίτες» 2006-2007 που διοργανώνεται από το Συμβούλιο της Ευρώπης σε μία προσπάθεια να προωθήσει την ενεργή συμμετοχή των νέων στην κοινωνία βραβεύοντας καινοτόμες πρωτοβουλίες&δράσεις προς αυτή την κατεύθυνση.

Μια πιο καλλιτεχνική δράση θα πραγματοποιηθεί στο Ποσειδί Χαλκίδας δίπλα στην θάλασσα στις 29 Ιουνίου με 3 Ιουλίου. Πρόκειται για το Graffiti project που πραγματοποιείται σε 19 πόλεις σε όλη την Ελλάδα. Τα παιδιά με τα χέρια στο χέρι θα ζωγραφίσουν σ' ένα τεράστιο τοίχο τα μηνύματα της καμπάνιας. Φωτογραφίες από κάθε παρόμοια δράση ανά την Ευρώπη θα συμπεριληφθούν σε ένα άλμπουμ που θα βγει στο τέλος της χρονιάς.

Το φθινόπωρο θα μπει με ένα πανελλαδικό επισημονικό συνέδριο με θέμα «Αποδοχή και Αποκλεισμός –

Διαδικασίες Ενσωμάτωσης Προσώπων και Ιδεών στο Χώρο της Εκπαίδευσης» σε συνεργασία με ένα Πανεπιστημιακό Ίδρυμα. Σκοπός του συνεδρίου θα είναι να συγκεντρωθούν πληροφορίες και να αναλυθούν γεγονότα που θα συμβάλουν στην απόκτηση συμπερασμάτων ώστε να αρθούν οποιεσδήποτε αρνητικές διακρίσεις και φαινόμενα αποκλεισμού ατόμων και κοινωνικών ομάδων στο χώρο της εκπαίδευσης.

της Μαρίας Πάσχου

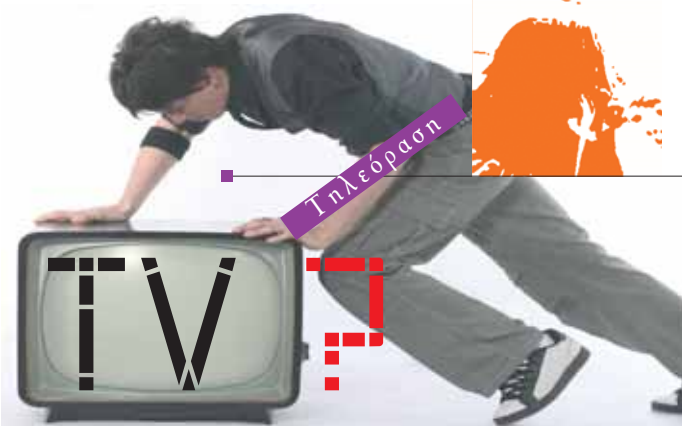
ΦΤΑΣΑΜΕ ΑΙΧΜΩΣ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΡΤΗΣΗΣ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 2006-07, ΚΑΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΕ ΘΕΣΗ ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΜΕ ΜΕΡΙΚΑ ΑΣΦΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΔΡΩΜΕΝΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΑΝ ΑΠΕΙΛΗΤΙΚΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΑΠ' ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΑΣ...ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΠΤΟΗΣΑΝ. ΒΓΗΚΑΜΕ ΑΛΩΒΗΤΟΙ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΟΠΟΛΕΜΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΣΕΖΟΝ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ ΟΠΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΜΕ ΞΟΦΟ ΝΑ ΜΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙΩΣΕΙ. ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΝΕΑ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ΟΜΩΣ ΑΣ ΜΕΤΡΗΣΟΥΜΕ ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΝΙΚΗΤΕΣ...

➤ Στο ειδησεογραφικό τοπίο τα πράγματα δείχνουν ανησυχητικά, καθώς οι κινήσεις και μετακινήσεις έχουν κουράσει το νεανικό κοινό που τελικά στις 20:00 βγάζει νικήτη το STAR και καλώς κάνει. Χαμένοι οι παρουσιαστές των «σοβαρών ειδήσεων», που παρά τις όποιες τους προσπάθειες, χάνουν συνεχώς έδαφος. Ο κ. Χατζηνικολάου, δεν μπορεί να πείσει ότι το νέο του τηλεοπτικό σπίτι είναι μια επιλογή που τον καλύπτει και μας το βγάζει έντονα. Με τον καινούριο του συγκάτοικο κ. Κουίκ έχουν μερικά προβληματάκια συμβίωσης, μάλλον άλυτα και κάποιος θα αρχίσει να κοιτάει νοικοιαστήρια... Τουλάχιστον, βρήκε στο πρόσωπο του άλλου συγκάτοικου, Άκη έναν άξιο παρτενέρ στο τένις και βγήκε ένα καλό από τη μετακόμιση. Στα υπόλοιπα ιδιωτικά κανάλια το πανηγύρι των ειδήσεων καλώς κρατεί, οπότε μετά το STAR που μας χαλαρώνει, βάζουμε στις 21:00 NET να δούμε λίγο καθαρές ειδήσεις και άσ' τους άλλους να παλεύουν.

➤ Πολύς προβληματισμός φέτος για την ομορφιά και την ασχήμια, με τις σχετικές σειρές να δίνουν και να παίρνουν. «Μαρία η άσχημη», «Γιάννης ο Όμορφος», «Η άσχημη που έγινε όμορφη», και καπάκι καλλιτεία ANT1 που ψάχναμε να βρούμε τις όμορφες με το φακό. Νικήτρια η «Μαρία η άσχημη» που καθήλωσε πολύ κόσμο μπροστά στη μικρή οθόνη και ακόμα μεγαλύτερη νίκη για την πρωταγωνίστρια της σειράς που από τη μια μέρα στην άλλη, είδε το πρόσωπό της να φιγουράρει σε όλα τα εξώφυλλα.

NUEVO

➤ Τί έγινε με τις αμέτρητες σειρές που ξεκίνησαν και δεν πήραμε χαμπάρι πότε τελείωσαν; Γιατί τέτοια έλλειψη έμπνευσης; Το ακατάλλητο χιούμορ που θυμίζει άλλη δεκαετία και φέρνει σε αμηχανία τον τηλεθεατή με τα «Σκερτσάκια» όπως και πολλές άλλες άστοχες σειρές, είναι μια αφορμή για τους υπεύθυνους ψυχαγωγικού προγράμματος να κάνουν έναν απολογισμό της χρονιάς, προς γνώση και συμμόρφωση. Μυστήριο παραμένει το γιατί οι «Ιστορίες Μυστηρίου», που σαν ιδέα ήταν ενδιαφέρουσα, στην εκτέλεσή της βγήκε τόσο πρόχειρη και βαρετή. Το τελευταίο απόκτημα του ANT1 «Πλάκα μου κάνεις», αν και είναι στόρυ που έχουμε ξαναδεί σε πάμπολλες ταινίες, π.χ. στην ταινία "Switch" με την

Ellen Barkin και στο "All of Me" με τον Steve Martin, είναι μια φιλότιμη προσπάθεια για τον σταθμό του Αμαρουσίου. Το περισσότερο γέλιο το έβγαλαν οι γιαγιάδες και φέτος, με τα σκήπτρα να κρατάνε δικαιωματικά οι ηλικιωμένες του «Πάρα Πέντε» και η Λάρα στο «Θα βρεις το δάσκαλό σου» που θα μας λείψουν με το πέρας της σεζόν.

➤ Κοινωνικές και ψυχαγωγικές εκπομπές που έχουν φτάσει σε τέλμα, ήρθε η ώρα να πάρουν το δρόμο του γυρισμού και να μας κάνουν τη χάρη να μείνουν εκτός τηλεόρασης. Οι "tale quale" εκπομπές των κυριών Δρούζα, Θρασκιά και της πρόσφατα αφιχθείσας κ. Μπάρμπα, με concept που η δόξα του έχει παρέλθει ανεπιστρεπτή, τα talent shows και οι εκπομπές τύπου Θέμου, όπως και ο ίδιος ο Θέμος μας έχουν κουράσει! Έχουμε πληυτίσει τα video club και οι ιδιοκτήτες τους έχουν εσάς να ευχαριστούν, κύριοι διευθυντές προγράμματος. Έχετε τους εγκάρδιους χαιρετισμούς του σωματίου βιντεοκλαμπτζιδων!

AND THE OSCAR GOES TO: ANNITA PANIA!!!

"Το θέλω πολύ, το έχω ανάγκη" το «Je t'aime»! Η Αννίτα ήρθε να μας διαψεύσει με τον επαναπροσδιορισμό της εκπομπής της, αφού το χρυσό κουφέτο δεν τραβάει πια, και έκανε το show της μεγάλο hit! Κάτι το δικό της γνώριμο, αμφιλεγόμενο, μοναδικό στυλ, κάτι τα ταλέντα που είχε την τύχη να την πλαισιώσουν, έγινε "ΒΟΜΒΑ!!!!!!". Βας βας βας, ο Παρασκευάς, γαρδούμπα και πριόνι, έγιναν ατάκες και η παρουσιάστρια είναι σε περίοδο μεγάλου οίστρου. Συγχαρητήρια να δώσουμε και για τις εμπνεύσεις των τραγουδιών στον «άγνωστο-γνωστό» τραγουδοποιό, η σφραγίδα του οποίου ό,τι και να κάνει, αποτυπώνεται στα τραγούδια του. Μας αρέσει που βρήκε την ευκαιρία να σατυρίσει τους πάντες και τα πάντα, πίσω από τη βιτρίνα της τρομοκρατικής ομάδας. «ΝΤΟΥ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ»!!!

της Δανάς Γραφάκου

Τι να πει κανείς για τη Björk; Καταρχήν ή αρέσει πολύ ή καθόλου. Στη χώρα μας έχει λίγους, αλλά φανατικούς οπαδούς. Μετά το άλμπουμ του 2004 «Medulla» που μάλλον «έπεσε βαρύ», λόγω του ότι βασίστηκε σε φωνητικούς πειραματισμούς, έρχεται η έκτη ολοκληρωμένη δουλειά της, να μας φέρει πίσω στη διασκέδαση, με το δικό της ιδιαίτερο τρόπο. Είναι εμφανής από το εξώφυλλο, η προσπάθεια να φανεί ο χαρούμενος χαρακτήρας του περιεχομένου. Όπως και η ίδια δήλωσε «Το μόνο που ήθελα να κάνω με το Volta ήταν να περάσω καλά, παρουσιάζοντας ένα άλμπουμ με συνοχή». Και κάπως έτσι έχουν τα πράγματα όταν διαλέγεις για παραγωγούς τον Timbaland και τον Mark Bell. Φυσικά δε λείπουν οι απροκάλυπτοι πολιτικοί στίχοι από το πρώτο κομμάτι κιόλας, το «Earth Intruders». Ενώ ο Timbaland πειραματίζεται με tribal beats και synth stabs, η Björk περιγράφει πως «ένα τσουνάμι από ανθρώπους πρέπει να χτυπήσει το Λευκό Οίκο και να σκορπίσει τη δικαιοσύνη στον κόσμο». Έτσι δήλωσε σε συνέντευξη, γιατί οι στίχοι από μόνοι τους μπορούν να λάβουν πολλές ερμηνείες. Το αποκορύφωμα της πολιτικής της εμπλοκής έρχεται με το «Declare Independence» στο οποίο προτρέπει τους Γροιλανδούς να «ση-

Björk - Volta (One Little Indian) Βαθμολογία: 3 στα 5

κώσουν κεφάλι» στους Δανούς αποικιοκράτες και να ανεξαρτητοποιηθούν. Βέβαια δε λείπουν και οι πιο χαλαρές στιγμές. Στο «Innocence», το δεύτερο single του άλμπουμ, συναντάμε έναν κλασικό Timbaland και τη Björk να προσπαθεί να μοιάσει στη ...Missy Elliott. Στο σύνολο του, το CD αφήνει παράξενα συναισθήματα, για το αν τελικά υπάρχει η απαραίτητη συνοχή που διαφήμισε η ίδια η Björk. Θυμίζει περισσότερο συλλογή ηχητικών πειραματισμών, με κοινό στοιχείο τη φωνή της. Όμως αυτή είναι η Björk!

Amerie - Because I Love It Βαθμολογία: 3.5 στα 5

Οι πτώσεις των πωλήσεων της μουσικής βιομηχανίας είναι παγκόσμιο φαινόμενο. Οι λόγοι είναι πάρα πολλοί και χρειάζεται ολόκληρη διατριβή για μια πλήρη ανάπτυξη του θέματος. Οι πραγματικά χαμένοι είναι όμως οι ίδιοι οι καλλιτέχνες. Στην περίπτωση της Amerie η Sony/BMG/Columbia επέλεξε μια πιο «σίγουρη» μέθοδο για να δοκιμάσει το προϊόν. Κυκλοφόρησε το CD πρώτα στον εκτός Αμερικής κόσμο. Αν οι πωλήσεις φανούν ευοίωνες, τότε πιθανόν να το κυκλοφορήσει και στη χώρα της Amerie... Μην ξεχνάμε ότι τα έξοδα προβολής ενός δίσκου στην Αμερική μπορεί να ξεπεράσουν εύκολα το ένα εκατομμύριο δολάρια. Αλλά από την άλλη έχουν προωθήσει τόσα χειρότερα άλμπουμ από της Amerie, που πράγματι την αδικούν. Το «Because I Love It» είναι ένα πολύ καλό CD. Η Amerie, πιο ώριμη από ποτέ, αποδεικνύει ότι έχει το δικό της ήχο. Πράγμα που την κάνει να διαφέρει από το πανομοιότυπο στυλ των αμέτρητων R&B καλλιτεχνών που έχουν κατακλύσει τα ράφια των δισκοπωλίων. Οι μουσικές της αναζητήσεις φέρνουν στη μνήμη παλιές, καλές soul εποχές. Τα καταφέρνει εξίσου καλά στα χορευτικά κομμάτια και στις μπαλάντες. Και φαίνεται το χάρισμά της, να μπορεί να εξωτερικεύει τα συναισθήματά της, χωρίς να γίνεται υπερβολική. Ο τίτλος που τη κυνηγάει τα τελευταία χρόνια ως Beyonce-wannabe είναι λάθος. Η Amerie είναι ιδιαίτερη, μοναδική και με λίγη βοήθεια από το σύστημα μπορεί να ανέβει πολύ ψηλά.

Snoop Dogg Presents - The Big Squeeze Βαθμολογία: 4 στα 5

Το τρίτο «Snoop Dogg presents» άλμπουμ είναι και το καλύτερο. Πέρα των προσωπικών του δίσκων ο Snoop ξεκίνησε τη σειρά «Snoop Dogg presents», θέλοντας να αναδείξει τα υπόλοιπα μέλη της παρέας του. Στις προηγούμενες δύο προσπάθειες όμως, είχε περισσότερο τη θέση του διοργανωτή. Το «The Big Squeeze» μοιάζει περισσότερο με προσωπικό άλμπουμ κι αυτό σημαίνει ότι το πήρε στα σοβαρά και δεν ξεπλήρωσε κάποια ηθική υποχρέωση απέναντι στους κολλητούς του. Πρόκειται για το πρώτο CD που ο Snoop ανέλαβε την παραγωγή αποκλειστικά με το ψευδώνυμο Niggarracci. Τι σημαίνει αυτό; Ότι η μουσική ακολουθεί τέλεια την υπερβολική τακτική του Snoop να προσαρμόζεται σε όλα τα hip hop στυλ, από τα πιο μελωδικά όπως το «Get closer», μέχρι το «Like Rock Stars» με τις σκληρές ροκ κιθάρες. Τα θέματα είναι κλασικά west coast: λεφτά, όπλα, μαριχουάνα, συμμορίες, αυτοκίνητα και γυναίκες. Αυτοί που είναι ενήμεροι για το hip hop της δυτικής ακτής των ΗΠΑ, ξέρουν τι να περιμένουν. Οι υπόλοιποι που θέλουν να δώσουν βάση στο στίχο, μπορεί να τον θεωρήσουν προσβλητικό και επιθετικό. Ο μισογυνισμός επίσης είναι πολύ έντονος. Αυτό που μετράει όμως είναι η ωριμότητα και η αμεσότητα που διακατέχουν το σύνολο της δουλειάς αυτής. Και το πολύ βασικό στοιχείο του CD: θες να το ξανακούσεις!

Τα λόγια σου... μας χόρτασαν!!!

Δηλώσεις

Κώστας Σημίτης, πρώην Πρωθυπουργός

«Η επιτυχία μας θα καθορισθεί από την ικανότητά μας να πείσουμε την κοινωνία ότι μπορούμε να διασφαλίσουμε μια διαφορετική εξέλιξη. Πρέπει να δείξουμε ότι δεν μας ενδιαφέρει η εξουσία για την εξουσία, ότι μας νοιάζει το μέλλον του τόπου, ότι έχουμε πρόγραμμα, που απαντά στα πραγματικά προβλήματα και προπαντός ότι διαθέτουμε την ικανότητα να το πραγματοποιήσουμε με ειλικρίνεια και θάρρος.»

Γιατί κύριε καθηγητά βάζετε δύσκολα στα στελέχη του ΠΑΣΟΚ...

Αλέκα Παπαρήγα, ΓΓ ΚΚΕ

«Αυτό που έχει σημασία δεν είναι ούτε πόσα κόμματα θα είναι στη Βουλή ούτε ποιο θα είναι πρώτο κόμμα, ούτε πόσους βουλευτές θα έχει. Εκείνο που θα μετρήσει υπέρ του λαού είναι το πόσο ενισχυμένο θα είναι το ΚΚΕ»

Τελικά, ο ...καθένας με τον πόνο του!

Εύαγγελος Βενιζέλος, Βουλευτής ΠΑΣΟΚ

«Μας αφορά όμως όλους η απέχθεια των πολιτών προς μια 'επαγγελματική' και 'διαχειριστική' αντίληψη της πολιτικής. Επειδή έχω το προνόμιο να προέρχομαι από την κοινωνία και όχι από τους κομματικούς μηχανισμούς, νιώθω αυτή τη δυσανεξία των πολιτών.»

Πολύ σημαντικό, τελικά, να έχεις αυτογνωσία....;

Γιώργος Παπανδρέου, Πρόεδρος ΠΑΣΟΚ

Μεγάλησα μέσα σε μια παράδοση που είχε ως υπέρτατη αξία της την προσφορά. Στην οικογενειακή μου εστία, αυτός ήταν ο δρόμος, και του Ανδρέα και του Γεωργίου Παπανδρέου. Και στο πολιτικό μου σπίτι, στην δική μας οικογένεια, το ΠΑΣΟΚ, αυτός ήταν πάντοτε ο δρόμος. Η προσφορά στον πολίτη και στην πατρίδα. Η προσφορά στην Πατρίδα, στην Ελλάδα, στον Ελληνισμό - όπου γης.

Πατρίς, ΠΑΣΟΚ, οικογένεια...Οι νέες αξίες του κ. Παπανδρέου

Γιώργος Παπανδρέου, Πρόεδρος ΠΑΣΟΚ

«Σήμερα, η ΠΑΣΠ φέρνει νέα ορμή στο φοιτητικό κίνημα, ώστε αύριο, ως κυβέρνηση, να κάνουμε μεγάλες τομές στον χώρο των Πανεπιστημίων και των ΤΕΙ. Σήμερα θα ήταν περήφανος ο Ανδρέας, βλέποντας την νεολαία μαζική σε αυτόν τον αγώνα που έχουμε.»

Ο Ανδρέας θα ήταν...υπερήφανος. Εσείς πάντως λίγο δύσκολο...

Μίμης Ανδρουλάκης, Βουλευτής ΠΑΣΟΚ

«Θέλουμε κατηγορηματικά να πούμε ότι το γενναιόδωρο πρόγραμμα δίκαιης διανομής και αναδιανομής του Γιώργου Παπανδρέου δεν είναι μία λίστα επιθυμιών, ούτε πρόσκληση σε δωρεάν πάρτι.»

Αγαπητέ μας κ. Μίμη, μη λήτε μεγάλες κουβέντες.....

Άκης Τσοχατζόπουλος, Βουλευτής ΠΑΣΟΚ

«Εμείς επιπλέον σε αυτά τα φαινόμενα συντροφίσσες και σύντροφοι μας οδηγεί η ταξική πολιτική της Νέας Δημοκρατίας, μια και σταθερά αποσκοπεί σε μεγιστοποίηση κερδών, κεφαλαίου, επενδύσεων, επιχειρήσεων, αγορών, ενώ αντίθετα απαξιώνονται μαζικά η συμβολή της εργασίας, η γνώση, η δημιουργία, ο δημόσιος και ο κοινωνικός τομέας, με συνέπεια ο λαός η κοινωνία των εργαζομένων να πληρώνει σκληρά με μειωμένα έσοδα περισσότερες ώρες δουλειάς, μειωμένη ασφάλιση, αβεβαιότητα και ανασφάλεια.»

Σας καταλαβαίνουμε κ. Τσοχατζόπουλε. Και για να ξεφύγουμε απ' όλα αυτά προφανώς προτείνετε να χαλαρώσουμε στο ξενοδοχείο Four Seasons, το οποίο επισκέπτεστε κι εσείς πολύ συχνά για τον ίδιο λόγο...

Ανακοίνωση ΚΝΕ «Από την πρώτη κιόλας μέρα των πανελλαδικών εξετάσεων, από το Σάββατο 19 Μάη, η ΚΝΕ θα βρεθεί στο πλευρό των μαθητών, εξορμώντας στα εξεταστικά κέντρα σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας. Θα είμαστε κοντά στους μαθητές και σε αυτή τη μάχη, για να τους συγχαρούμε για τις προσπάθειές τους και να τους ευχηθούμε καλό αποτέλεσμα.»

Πάλη καλή...γιατί χωρίς τις...ευχές της ΚΝΕ δεν θα μπορούσαν να γράψουν οι μαθητές...!

NUEVO

των Δημήτρη Κουνιά

Κώστα Τσουρού

φωτογραφίες

Η ανάβαση της κατάβασης

photo: Χαρίτων Κοριζής

Συμμετρία της γαλήνης

photo: Χαρίτων Κοριζής

Συμμετρία της ρύπανσης

photo: Χαρίτων Κοριζής

Η μεγαλύτερη ορχήστρα καριδιών στον κόσμο

photo: Χαρίτων Κοριζής

Στείλτε μας κι εσείς τις δικές σας
φωτογραφίες στο
nuevo@onned.gr

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΕΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ελληνική Γη

photo: Χρήστος Τιμαγένης

Ο θρίαμβος

photo: Χρήστος Τιμαγένης

για έναν ζωντανό πλανήτη

€3

Μπορείτε να πιείτε έναν καφέ,
να διαβάσετε μια κυριακάτικη εφημερίδα,
να μιλήσετε 10 λεπτά στο κινητό σας...

...ή να βοηθήσετε ένα είδος που απειλείται **να επιβιώσει!**

Ναι, επιθυμώ να υιοθετήσω ένα απειλούμενο είδος

Όνομα: Επώνυμο:

Οδός: Αριθ.: Πόλη: Τ.Κ.:

Τηλ.: Κιν.: e-mail:

Επάγγελμα: Έτος γέννησης: Αριθ. υποστηρικτή (εάν είστε):

Το WWF Ελλάς δεσμεύεται για την τήρηση του απορρήτου των προσωπικών σας στοιχείων.

Υιοθετώ:

Τίγρη

Caretta caretta

Κρουβετό

Αργεμώνα

Γιγάντιο πάνθη

Δελφίνι

Προσφέρω κάθε μήνα το ποσό: ☐ €3 ☐ €5 ☐ € (άλλο ποσό)

με χρέωση της πιστωτικής μου κάρτας: ☐ WWF Eurobank Visa ☐ Diners ☐ VISA ☐ Mastercard ☐ Am. Express.

Όνομ/πώνυμο κατόχου: Αριθ. κάρτας: | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | |

Τρεις τελευταίοι αριθμοί πίσω όφης: | | | Ημερ/νία λήξης: / / Ημερ/νία: / /

Για περισσότερους τρόπους πληρωμής επικοινωνήστε στο τηλ.: 210 331 4893

Υπογραφή: _____

Συμπληρώστε τα στοιχεία σας και στείλτε το κουπόνι στο WWF Ελλάς, Φιλελλήνων 26, Αθήνα 105 58, ή με fax: 210-3247578